

ရေငွေ

ချစ်ရေးသင်္ဘော

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ခေတ်သစ်ပီပီယာ မှစီစဉ်သည်။

ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၆ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ကိုဆန်း

ကွန်ပျူတာစာပီ - နန္ဒသိန်းဝင်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိန်းလွင်၊ ၀၄၁၃၇(မြ)

ရွှေဟင်္သာစာပေ၊ အမှတ် ၂၆၃၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးဝင်းလွင်(မြ) - ၀၅၃၆၆

ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၃၁၊

ဦးရွှေဂွန်းလမ်း၊ ၇ ရပ်ကွက်၊

ပုဇွန်တောင်။

အတွင်းဖလင် - ကိုကျော်ကျော် (Perfect)

စောင်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀

မြန်မာ့စာပေ - **၇၃** စာပေ၊ အမှတ် ၈၇၊ ဝိန်ချယ်လမ်း။

(၅) ရပ်ကွက်၊ အရှေ့ဒဂုံ။

စုန်း - ၀၉၄၂၁၁၆ရ၂၃၃၊ ၅၄၀၉၃၂၂

ချစ်သောပီယံအတွက်

အမှတ်တရတစ်ခု

'ချစ်သောပီယံ'အတွက် မှတ်ချက်လေးတစ်ခုခု ရေးဖော်ပါဟု သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ 'ဇင်နှင်း'က ပြောလာသောအခါ ခေါင်းညိတ်လိုက် ဖို့အရေးအတွက် သူမကို ရှေ့ထားလျက်ပင် ကျွန်တော့်အတွေးမှာ အခါခါ စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ ခံစားဖန်တီးထားသော အနုပညာရပ်တစ်ခုအပေါ် မှတ်ချက်ပေး၊ ကောက်ချဆွဲရလောက်သော အတတ်ပညာ ကျွန်တော့်တွင် ရှိမနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပေတံကိန်းဂဏန်းများ၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေသများသည်ကား ကျွန်တော်တို့နှင့် ပို၍ပင်အလွမ်းဝေးလှသည်။ သည့်အတွက်ကြောင့် သူမ ဖန်တီးထုဆစ်ခဲ့သည့် 'ချစ်သောပီယံ'ကို တိုင်းတာပြရန် ကျွန်တော့်တွင် ပေတံမရှိ၊ ကိန်းဂဏန်းအချက်အလက် မရှိ ထိန်းညှိယှဉ်ထိုးပြသရန်လည်း စည်းမျဉ်းဥပဒေသကမရှိ။ ကျွန်တော့်တွင် မရှိသောအရာများဖြင့် မည်သို့မည်ပုံသုံးသပ်၍ မည်သို့မည်ပုံမှတ်ချက်ပေးရမည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိ။ ထို့ကြောင့်ပင် တဒဂ်အတွင်း အတွေးထဲ အခါခါ ဝေဝဲလှုပ်ခတ် စဉ်းစားပျံသန်းရင်း 'ဟင့်အင်း'လို့ ငြင်းလိုက်ဖို့အနေအထားကိုသာ ဦးတည်အဖြေရှာ၍ တွေ့ခဲ့သည်။ သည်ကိုအခြေအနေကိုလည်း သူမက အချိန်မီရိပ်စားမိပြီး အမိအရ ဟန့်တားနိုင်ခဲ့သည်။ 'ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူး၊ အမှတ်တရတစ်ခုခုပေါ့'ဟု လေးနေသော ကျွန်တော့်အတွေးကို ပါးပါးနပ်နပ်လေး ဖော့ပေးလိုက်သည်။ သည်တော့လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရုံမှ တစ်ပါး ကျွန်တော့်တွင် တခြားဘာမှမရှိတော့ပါ။

x x x x x

‘ချစ်သောပီယံ’

ခေါင်းစဉ်ကိုဖတ်လိုက်ကတည်းက ချစ်စရာကောင်းသော အငွေ့အသက်ကို ကျွန်တော်ရသည်။ ပီယံ - ပီယံသည်လည်း ချစ်ခြင်းပဲဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်မြတ်သောနှလုံးသားဖြင့်သာ ကျွန်တော်ခံစားဖတ်ရှုခဲ့သည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော့်တွင်မရှိသော အတတ်ပညာများအား ဦးထိပ်ထားလျက် ၎င်းတို့ညွှန်ကြားရာ လိုက်ပါခံစားတွက်ဆရန်လည်း မလိုတော့ချေ။ ကျွန်တော့်တွင်ရှိသော နှလုံးသားဖြင့်သာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ရင်မှ တခုတ်တရ ခံစားထုဆစ်ဖန်တီးခဲ့သောအနုပညာအား ရိုးရိုးသားသား စုပ်ယူစားသုံးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

x x x x x

‘ချစ်သောပီယံ’သည် ‘ပီယံချို’မည်သော မိန်းမရွယ်တစ်ဦးနှင့် ‘မိုးဈာန်’မည်သည့် လူငယ်တစ်ဦးတို့အပေါ် အခြေတည်လျက် ကမ္ဘာလောကတည်းဟူသော ရေပြင်ကျယ်ကြီး၏ နေရာဒေသ အပိုင်းအခြားတစ်ခုတွင် ဂယက်ထင်လှုပ်ခတ်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဖြစ်သည်။ အဖြစ်နှင့်အပျက်တို့ စဉ်ဆက်မပြတ် တည်မီနေသော သတ္တလောကထဲက ‘အဖြစ်အပျက်’တစ်ခုဟူသော ကျွန်တော်ဆိုချင်သည်။ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဟု ကျွန်တော်မဆိုချင်ပါ။ သေချာသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုဟူသော ဖတ်ရှုခံစားပြီးသော ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ‘ချစ်သောပီယံ’က ရိုက်ခတ်ဖြေကြားသွားသည်။

လူ့သမိုင်းအဆက်ဆက် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မိဘနှင့် သားသမီးတို့ကြားက ဝေဝေဝါးဝါး တံလျှပ်များကို ‘ချစ်သောပီယံ’တွင် ကျွန်တော် အထင်အရှားမြင်ရသည်။

လူ့သမိုင်းအဆက်ဆက် ထိုးနှက်ကျယ်လောင်ခဲ့သော လူမှု
ဝန်းကျင်မှ ရှုပ်ထွေးပေပွနေသည့် အသံလှိုင်းများကို 'ချစ်သောပီယံ'
တွင် ကျွန်တော်အတိုင်းသားကြားရသည်။

လူ့သမိုင်းအဆက်ဆက် စနစ်တကျ တွက်ချက်ချုပ်လုပ်ထား
သော်လည်းခေတ်ထဲအံ့မဝင်တော့သည့်အဝတ်အစားကို မွေးကတည်း
က ဝတ်ပေးခံထားရသည့် လူငယ်များ၏ဒုက္ခကို 'ချစ်သောပီယံ'တွင်
မြက်မြက်ထင်ထင်တွေ့ရသည်။

ထို့ထက်ပို၍ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် အတ္တဆန္ဒကို ခွဲခြားရှုမြင်
နိုင်စွမ်း နည်းပါးလျက် ပုံစံခွက်ထဲ၌စံရွေးကို ဖိသိပ်ရိုက်ထည့်ကာ
လိုသလို ပုံသွင်းခံရသော သက်ရှိဘလောက်တုံးများ၏ ရုန်းကြွတွန်း
ကန် ပေါက်ကွဲမှုအဖြစ်အပျက်များ -

အများသိ၍ ဤကျွဲဖတ်ကာ နိမ့်ရာသာစီးတတ်သော ပုပ်
အဲ့အဲ့ကျင့်ဝတ်များထူပြောသည့် လူမှုဒေသရေဆိုးမြောင်းအတွင်းမှ
ခွဲထွက်စီးဖြာလျက် တလက်လက်ကြည်လင်အေးမြနေသော ရေစီး
ကြောင်းလေးများ၏ လူမသိ သူမသိ လောကကို အလှဆင်သည့်
အဖြစ်အပျက်များကိုလည်း စူးရဲတောက်ပစွာတွေ့လိုက်ရသည်။

ထို လူ့သမိုင်းအဖြစ်အပျက်များအတွင်းမှ ကြမ်းရှုရှိုင်းစိုင်း
သော မုန်တိုင်းလှိုင်းတံပိုးများ၊ လွင့်ဝဲယှက်ဖြာလျက် စည်းချက်မှန်
မှန် ယိမ်းကလှုပ်ရှားနေသော စွဲမက်ဖွယ်လှိုင်းပန်းပွားများ ညင်သာ
ပျောင်းနွဲ့လျက် ရင့်ကျက်ခြင်း ဣန္ဒြေအလှဖြင့် အေးမြငြိမ်းချမ်းစွာ
ရွေ့လျားခရီးနှင့်နေသည့် လှိုင်းအိအိကလေးများသည် ပုံသဏ္ဍာန်
မျိုးစုံဖြင့် အလျန်းသင့်ရာ စီးမျောကြရရှာကြောင်း 'ချစ်သောပီယံ'က
ခေါင်းလောင်းထိုးပြခဲ့သည်။

x x x x x

'ချစ်သောပီယံ'ဟူသည့် အမည်နာမအတိုင်း ပီယံကို မည်သူတွေချစ်ကြသနည်း။ မိုးဈာန်လား သို့တည်းမဟုတ် အခြားသော အမည်နာမနှင့် အခြားသောယောက်ျားများလား၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်သည်။ ပီယံကို မည်သူတွေမုန်းကြသနည်း။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ယေဘုယျစံနှုန်းများဖြင့် တိုင်းတာတတ်ကြသူတွေလား။ မိမိဘက်က ဆုံးရှုံးမှုတစ်ခုခုခံစားရမည်ကို စိုးရွံ့လျက် တစ်ဘက်သားအပေါ် ထိုးနှက်ချင်ကြသူတွေလား၊ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အဖြေမရ။

လူ့သမိုင်းအဆက်ဆက် အဖြစ်အပျက်များစွာအတွင်းတွင် မိုးဈာန်၏မိဘပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည်။ သားသမီး မိုးဈာန်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည်။ လူငယ်၊ လူရွယ် မိုးဈာန်ပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသည်။ သို့သော် ပီယံချိုဟု ထင်ရသော အမျိုးသမီးများကိုမူ မြင်ဖူးသလိုလို၊ မမြင်ဖူးသလိုလို စိတ်မှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်တော် အထပ်ထပ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ထိုသို့စဉ်းစားရင်းဖြင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှ အသဲကွဲသောအဖြေစကားကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်။

x x x x x

ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်က ပီယံကို မည်သူတွေချစ်၍ မည်သူတွေမုန်းကြသနည်းဟူသည့် မေးခွန်းများအတွက် ကျွန်တော် ရှာမရခဲ့သောအဖြေစကားပင်ဖြစ်သည်။ အဖြေက ရှင်းပါသည်။

'ပီယံကိုမြင်သောသူများကချစ်၍ မမြင်သောသူများက မုန်းကြသည်'ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်အတွေးများထဲ ယခုမှ ရှင်းလင်းသွားတော့သည်။ ကျွန်တော်မြင်ဖူးသလိုလို၊ မမြင်ဖူးသလိုလို ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသော

'ပီယံချို'ကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့တာ သေချာသည်။

ကျွန်တော်ဆက်၍ အတွေးတစ်ခုပွားနေမိသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်အတွင်း ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ဖြတ်သန်းကြသော အခါ လူပေါင်းများစွာနှင့် ဆက်ဆံပတ်သက်ကြရသည်။ မဆက်ဆံ လိုဘဲလည်း ပတ်သက်ရသည်များရှိသည်။

ထိုသို့သောအခြေအနေ အကြောင်းချင်းရာများကြားတွင် ကျွန်တော်တို့သည် "တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှန်တကယ်ရော မြင်ကြပါရဲ့လား၊ ဘယ်သူ့ကို ဖျတ်ခဲသာမြင်ပြီး၊ ဘယ်သူ့ကို ဝိုးတဝါး သာမြင်ခဲ့ကြပါသလဲ၊ လုံးဝမမြင်ရသောသူများရော ရှိခဲ့ပါသလား" မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူတိုင်းကိုမြင်နိုင်ဖို့ကား ခက်ခဲလှသည်။ သို့သော် အတတ်နိုင်ဆုံးမြင်အောင်ကြည့်ဖို့အတွေးစကို ကျွန်တော်ရလိုက်သည်။

ဤသည်ကား 'ဇင်နင်း'၏ 'ချစ်သောပီယံ'ကိုဖတ်၍ ကျွန် တော်နုလုံးသားမှ ခံစားရရှိခဲ့သမျှအား ရိုးသားစွာ လှစ်ဟပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ 'ဘာရယ်ဟုတ်ပါဘူး၊ အမှတ်တရတစ်ခုပေါ့'ဟုသာ ဆိုချင်ပါသည်။

x x x x x

သေချာသည်မှာ 'ပီယံချို'ကို ကျွန်တော် အမှန်တကယ်မြင်ခဲ့ ရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်တော်သည်လည်း 'ပီယံချို'ကို ချစ် သည့်အထဲတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

'ချစ်သောပီယံ'

လေးစားချစ်ခင်လျက်
သစ္စာပိုင်စိုး

အပိုင်း ။ ၁ ။

ကျွန်တော်ဟာ ယံယံရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေထဲက ဒါးစံသိပ်တစ်ခုလောက်ပါပဲ။

အားပါးတရ ရှိုက်သွင်းလိုက်
တဲ့ စီးကရက်အခိုးအငွေ့လေးများ
ပြင်ပကို အနည်းငယ်မျှရောက်ရှိသွား
မှာကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သက်ပြင်းကို
မူတ်မထုတ်သေးဘဲ ခေတ္တအသက်
အောင့်ကာနေမိသေး၏။ ဒီအခိုးအငွေ့
လေးတွေက ယံယံပါပဲ။

ပီယံချိုဆိုတဲ့ မိန်းမကြောင့်
မိုးဈာန် ဘဝပျက်ရသတဲ့ . . . . မ
ဟုတ်ပါဘူး. . ယံယံကြောင့် ကျွန်တော်
ဘဝမပျက်ပါဘူး၊ ယံယံရဲ့အကောင်း

အဗျတ္တအလင်းအိမ်

ဆုံး ဒဿန၊ အကောင်းဆုံး ဖန်တီးမှုစွမ်းအားတွေကြားမှာ ကျွန်တော်
သာယာယစ်မှုးသွားခဲ့တာပါ။

လောကကြီးရေ . . .

အပြစ်တင်မယ်ဆိုရင်

ကျွန်တော့်ကိုပဲ အပြစ်တင်ပါ

ကျွန်တော်ဟာ ဉာဏ်ပညာခပ်နည်းနည်းနဲ့

ရစ်တွယ် မှီခိုစိတ်များတဲ့ကောင်ပါ

'ရုန်းထွက်လွတ်မြောက်ခြင်း'ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို

ကြောက်ရွံ့မုန်းတီးသူပါ။

ယံယံရေ . . .

ကျွန်တော်ဟာ ယံယံရဲ့ ဂျင်းဘောင်းဘီတွေထဲက

ခါးတံဆိပ်တစ်ခုလောက်ပါပဲ။

ယံယံရဲ့အသိအမှတ်ပြုခြင်းကို ကျွန်တော်သာယာမိပါရဲ့။

ကျွန်တော့်ရဲ့ဉာဏ်ပညာနည်းနည်းမှာ အသိတရား

နည်းနည်းတော့ လက်ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ တွင်းဆုံးကျ မိုက်မဲလိုတဲ့စိတ်ကို

မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာ ပါးပါးလေးတစ်ခုက

ထိန်းသိမ်းထားနေဆဲ. . . ။ ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့

ဆက်လုပ်ရမှာပေါ့ ယံယံရယ် . . . နော် . . . ။

မိုးဈာန်

x x x

အဆောင်နေ ၁၀ တန်းကျောင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ
ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ငရဲခန်းပါပဲ။ အရင်က ကျွန်တော့်ကိုယ်
ကျွန်တော် စာတော်တယ်လို့ထင်ထားသမျှဟာ အဆောင်တွင်းရောက်
ပြီးနောက် အားလုံးပျောက်ပျက်ကုန်တာပါပဲ။ နဝမတန်းအထိ အိမ်
မှာနေခဲ့။ ညအချိန်တွေမှာ စိတ်ပါလက်ပါ လင်းအားကြီးသည်ထိ
စာထကျက်။ စိတ်မပါတဲ့အခါ တစ်ညလုံး ဂိမ်းထိုင်ဆော့။ စာမေးပွဲ
နီးပြီဆိုရင် သီချင်းသံခပ်တိုးတိုးဖွင့်ပြီး စာကျက်တတ်တဲ့ကျွန်တော်၊
အတန်းထဲမှာ အဆင့်တစ်၊ နှစ်၊ သုံးက မဆင်းတတ်တဲ့ကျွန်တော်
နဝမတန်းအောင်တဲ့အခါ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာရှိတဲ့ နာမည်ကြီးအဆောင်
တစ်ခုကို ဖေဖေနဲ့မေမေက ပို့လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကံဆိုးခြင်းတွေက အဲဒီအချိန်ကစတာပါပဲ။
မနက်လေးနာရီခွဲထ စာကျက် ၆ နာရီကနေ ၇ နာရီအထိ

အတန်းတက်၊ မနက်စာစား၊ ၉ နာရီကျောင်းတက် ၁၂ နာရီ
ထမင်းစား၊ ၃ နာရီခွဲကျောင်းဆင်း၊ ခဏနား ၅ နာရီအတန်းတက်
၆ နာရီခွဲထမင်းစား၊ ၇ နာရီခွဲစာကျက် ည ၁၁ နာရီအိပ်။ ပုံမှန်
အချိန်ဇယားနဲ့ စက်ရုပ်လို။ ၁၀ တန်းအောင်ခဲ့ရင် မြန်မာပြည်ရဲ့
အမြင့်ဆုံးအမှတ်ရဖို့၊ မိဘတွေ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားဖို့၊ ကလေး တစ်
ယောက်နဲ့မတူဘဲ လိုချင်တဲ့ပုံစံရအောင် ပုံစံခွက်ထဲမှာ ရိုက်ထည့်
ခံရတဲ့ ချောကလက်တွေလို။

အဆောင်ရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော်
ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါဘူး။ မေမေ ကျွန်တော့်ကိုလာတွေ့
ချိန်မှာ အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ အတင်းအကျပ်ပူဆာပါတယ်။

မေမေက

‘သားရယ် . . . မေမေတို့အဆောင်ကြေးတွေ
လည်း အများကြီးသွင်းပြီးပြီ အခုလိုအဆောင်ထား
တယ်ဆိုတာ ငါ့သား ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ပြီး
ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဘဝနဲ့ လူ့လောက
အလယ်မှာ တင့်တင့်တယ်တယ်နေဖို့ပါ။ ဒီတစ်နှစ်
လေးတော့သည်းခံပြီးနေပါသားရယ်. . နော်. . ’
‘ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မှ ဂုဏ်ရှိမှာလားမေမေ၊
စည်းကမ်းတွေကြားမှာ သားမနေနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာ
ပဲစာကျက်ပါ့မယ် မေမေရယ် . . . နော် . . နော်
. . သားဆရာဝန်ဖြစ်အောင် စာကျက်ပါ့မယ်’
‘ဖေဖေနဲ့တိုင်ပင်လိုက်ဦးမယ် ဒီတစ်ပတ်တော့
နေပါဦး နော် . . . ’

ကျွန်တော် ခပ်လေးလေးခေါင်းညိတ်ရင်း အဆောင်မှာ ငို
ပြီးကျန်နေခဲ့ပါတယ်။ အဆောင်ပေါ်တက်လာတဲ့အခါ ကျွန်တော့်

အခန်းဖော်က စာအုပ်ကြားမှာ ဂိမ်းစက်အသေးလေးကို ညှပ်ဖွက် ပြီး ဆော့နေပါတယ်။ အဆောင်မှူးမြင်လို့ မသိမ်းခင်အထိတော့ သူ ဆော့လို့ရဦးမှာပါ။ အိပ်ရာပေါ်လှဲချလိုက်တယ်။ မျက်နှာကျက်ဖြူ ဖြူပေါ်က တဝီဝီလည်နေတဲ့ပန်ကာကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့် ရင်း ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော့် အဆောင်မှူးဆရာလေးကိုတွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က တရုတ်သိုင်း ကားထဲကလို ဝတ်ရုံရှည်ကြီးနဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော်က အတွင်းအား ထည့်ပြီး မြေလက်ဝါးသိုင်းနဲ့ တွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဆောင်မှူး ဆရာလေး အဝေးကြီးကိုလွင့်ထွက်သွားပြီး နံရံတစ်ခုနဲ့ သွားဆောင့် ပါတယ်။

‘ဝုန်း’

ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်စွာ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပါ တယ်။

‘ဟားဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . . .’

ကျွန်တော့်လက်မောင်း ပူခနဲနာကျင်သွားပြီး

‘ဟေ့ကောင် ထတော့လို့ပြောနေတာ မကြားဘူး လား’

ရယ်မောရာက ကျွန်တော်သတိဝင်ပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

အဆောင်မှူးဆရာလေး။ ဟာ! ကျွန်တော် အိပ်မက်မက် နေတာပါလား။ အိပ်မက်ထဲမှာ အနိုင်ရပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ဆရာ ကို ကျွန်တော် ကြောက်လန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။

‘ဆရာ’

‘ထတော့ မိုးဈာန်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ညနေအတန်းချိန်ခခါနီးပြီမို့ ကမန်းကတမ်း မျက်နှာထသစ်
ပြီး ဝတ်ထားတဲ့ပုဆိုးနဲ့ပဲ မျက်နှာကို ပွတ်သုတ်ပစ်လိုက်ပါတယ်။
အတန်းရှိရာကို အဆောင်ကနေ ကျောင်းသားအားလုံး တန်းစီပြီး
သွားရပါတယ်။ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးကနေ ဝင်တန်းစီရင်း ဘေးက
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မေးလိုက်ရပါသေးတယ်။

‘ဘာအချိန်လဲ’

‘ဓာတုချိန်’

ကျွန်တော့်လွယ်အိပ်ထဲမှာ ဓာတုစာအုပ်ပါမပါ စစ်ဆေး
ကြည့်။

အင်း . . . တော်ပါသေးရဲ့။ ထည့်ထားပြီးသားမို့ စာသင်
ခန်းဘက်ကို လျှောက်လာရင်းက ကျွန်တော့်ရှေ့ကတစ်ယောက်ရဲ့
ဖိနပ်ကို တမင်တကာ တက်နင်းလိုက်ပါတယ်။ ရှေ့ကတစ်ယောက်
က ဒေါသနဲ့လှည့်အကြည့်

‘ဆောရီးနော် သူငယ်ချင်း’

စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ အနည်း
ငယ်စိတ်ကျေနပ် သက်သာသွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော် အိမ်ပဲပြန်
ချင်တယ်မေမေ။

x x x

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူး။ မေမေနဲ့ဖေဖေရဲ့
ချော့တစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်စကားသံတွေကြားမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့
၁၀ တန်းနှစ်ကာလတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရပါတယ်။
စာမေးပွဲနီးလာလေလေ နေမထိ ထိုင်မထိ တုန်လှုပ်နေတဲ့မေမေဟာ
ပိုပြီးဆိုးလာလေလေ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ နှစ်လလောက်အလိုမှာတော့
စာတွေလည်း အသင့်အတင့်ရနေပါပြီ။ စည်းကမ်းကျပ်တည်းလှတဲ့
အဆောင်နေကျောင်းသားဘဝမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆင်ပြေအောင်
နေထိုင်တတ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်
မယ်လို့လည်း ယုံကြည်ပါတယ်။ မေမေကတော့ စာကျက်တာ ဇွဲ
မလျော့ဖို့၊ အနည်းဆုံး ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးပါဖို့၊ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ဖို့
ကျွန်တော့်ဆီလာတိုင်း ဂါထာရွတ်သလို ရွတ်နေတော့တာပါပဲ။ အစက
အဆောင်မှာမပျော်တဲ့ကျွန်တော်ဟာ အမေလာမှာကြောက်တဲ့သူဖြစ်
နေပါပြီ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက်မှာ အဆောင်ကအပန်းဖြေဖို့ ခရီးတိုလေးတစ်ခု ပို့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်နေမကောင်း ဟု အကြောင်းပြပြီး အဆောင်မှာပဲနေခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အပန်းဖြေခရီးဆိုပြီး ပန်းခြံထဲမှာ ခြေညောင်းအောင်လမ်းလျှောက် ဖို့ထက် စာမကျက်ဘဲ အိပ်ရာထဲမှာခြေဆန့် လက်ဆန့် အိပ်ရေးဝဖို့ ကိုပဲ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် နေခဲ့ တာပါ။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်အိပ်ရင်း ကျွန်တော့်အတွေး တွေ ပြန်ကျဲလို့။ မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူက ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးနေပါပြီ။ တဝီဝီလည်နေတဲ့ပန်ကာက ကျွန်တော့်အတွေးတွေကို ငြင်းဆန်နေ ခြင်းလား ထောက်ခံနေခြင်းလား ကျွန်တော်မသိ။

၁၀ တန်း . . .

ဂုဏ်ထူးတွေနဲ့အောင်ပြီ အောင်ပါပြီတဲ့
ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
အမေပြောသလို ဆရာဝန်ကြီးလုပ်ရမှာလား။
သွေးညှို့နဲ့နံရံရင် အော့အန်တတ်တဲ့ကျွန်တော်
ဆေးဆိုရင် ပါရာစီတမောတောင် မသောက်ရဲတဲ့ကျွန်တော်
အရက်ပြန်နံ့ကို အလွန်မုန်းတဲ့ကျွန်တော်
ဝေဒနာသည်တွေကိုကြည့်ပြီး
ကိုယ်တိုင်ဝေဒနာခံစားရသလိုဖြစ်တတ်တဲ့ ကျွန်တော်။
ဘယ်လိုဆရာဝန်လုပ်မှာလဲ။
တွေးကြည့်လို့မရ၊
အဲ့ဒါဆို ဆရာဝန်မလုပ်ရင် အင်ဂျင်နီယာကြီးပေါ့။
ဟင့်အင်း! နေပူထဲမှာ လက်သမားသာသာအလုပ်မျိုးကို
မုန်းလိုက်တာ၊ ဒါဆို . . . ။

ကွန်ပျူတာ . . . ။ ဂိမ်းဆော့ရမှာတောင်ပျင်းတဲ့သူ။
ဒါဆို ကျွန်တော် ဘာလုပ်မှာလဲ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတာ
ဘာပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာပဲ ပိတ်မိနေပြီ။
ဟင်း . . . ။

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေကို ခါယမ်းထုတ်လိုက်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာတင် ချာချာလည်နေ
ပြီ။ ဖေဖေတို့ မေမေတို့အတွက် စာကြိုးစားရမှာလား။ ကျွန်တော်
ဆက်တွေးမိ။

ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးပိုင်ရှင်
ဆုတက်ယူ၊ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှာ ဓာတ်ပုံချိတ်၊
ပြီးတော့ရော . . . အဲဒီထက်ပိုပြီး ဘာဖြစ်လာမှာလဲ။
ကျောင်းပိတ်ရက်အပန်းဖြေခြင်းမှာ တခြားကျောင်းသား
တွေအပန်းဖြေမပြေတော့မသိ။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ရာထဲနေပြီး
စိတ်ပင်ပန်းလှပြီ။

'ကျွန်တော့်ရဲ့ရည်မှန်းချက်'ဟာ စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ်တစ်ခု
ပါပဲ။ သူတစ်ပါးရေးပြီးသားစာတစ်ပုဒ်ကို အလွတ်ကျက်ဖြေရတာ
မျိုးလား။ အင်းလေ ကျွန်တော်မှ မရေးတတ်ခဲ့တာ။

x x x

ကျွန်တော် ၁၀ တန်းစာမေးပွဲအောင်ခဲ့ပါတယ်။ လေးဘာ
သာဂုဏ်ထူးနဲ့ နည်းပညာတက္ကသိုလ်(G.T.C)ကျောင်းကိုရောက်။
ဖေဖေနဲ့မေမေက ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးမပါလို့ သိပ်မကျေနပ်။ ကျွန်
တော်က ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ ဘာကိုမှမကျေနပ်။ ဒီလိုနဲ့ မန္တလေးမြို့၊
အိုးဘိုနည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဖြစ်ခဲ့ရ။

စိတ်မပါတဲ့ကျောင်းသားဘဝဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့
လုံးဝ ရင်ခုန်စရာမကောင်းခဲ့ပါ။

စိတ်မပါတဲ့ဘာသာရပ်တွေကြားမှာ လုံးထွေးရင်း တစ်နှစ်
တစ်တန်းအောင်ဖို့ ကြိုးစား။ မေမေ့ရဲ့ ဂုဏ်ထူးများများပါရေး၊ ရိုးလ်
နံပါတ် ထိပ်ဆုံးရောက်ရေး၊ BE ဘွဲ့၊ ME ဘွဲ့ထိ အမြင့်ဆုံးရရှိရေး၊
ဩဝါဒတွေကြားမှာ စိတ်ဖိစီး။ စာဖတ်ဖို့မပြောနဲ့ အတန်းဖော် သူ
ငယ်ချင်းတွေကိုပါ မမြင်ချင်တော့တဲ့အထိ စိတ်ပင်ပန်းလာပါတယ်။

x x x

'၁၀၀% ကော်ဖီဆိုင်'

ပြင်ဦးလွင်မြို့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စိုစွတ်အေးစက်နေသော နေ့တစ်နေ့သည် ပျင်းရိထုံထိုင်းဖွယ်ကောင်းလွန်းနေ၏။ တံစက်မြိတ်မှ အဆက်မပြတ်ကျဆင်းနေသော မိုးရေစက်တို့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးကြည့်။ ရည်ရွယ်ချက်မရှိ၊ အချိန်ကာလမရှိ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်ရင်း အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်ခဲ့မိမှန်းမသိ။

'ဆိုင်ပိတ်တော့မယ်ချာတိတ်'

အခွံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်မိတော့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ ဒီကော်ဖီဆိုင်ပိုင်ရှင်ထင်ပါရဲ့။ ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးထဲမှာ သူမ၏ထူးခြားသောမျက်နှာ၊ တည်ငြိမ်အေးဆေးခြင်း၊ ဩဇာအာဏာရှိသော အမူအရာ နူးညံ့ချိုလွင်သောအသံ။ သူမ တော်တော်ကျက်သရေရှိတာပဲလို့ ချက်ချင်း အသိအမှတ်ပြုမိပါရဲ့။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်။ မေမေ့ထက် နည်းနည်းငယ်မှာပေါ့။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော် မေမေ့ကိုသတိရမိ။

ကော်ဖီဖိုးကျသင့်ငွေတွေကို ရှင်းပေးပြီး ဆိုင်ထဲကထွက်ခါ နီးမှာပဲ တုန့်ခနဲ ကျွန်တော်ရပ်သွားပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဝေါခနဲ ရွာချလိုက်တဲ့မိုးကြောင့်ပါ။ ဆိုင်ပေါက်ဝသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက် ထွက်လာရင်း စဉ်းစားနေမိတယ်။ အမှန်တကယ်ဆို ကော်ဖီဆိုင် မထိုင်ဘဲ ဘီယာဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သင့်တာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော် ဘီယာမသောက်တတ်။ မသောက်ချင်၊ ဆိုင်အပြင်ကိုထွက်လာ ပြီး အပေါက်နားမှာ ခပ်ထွေထွေရပ်နေမိတယ်။

ဆိုင်ရှင်အန်တီကို အကူအညီတောင်းတဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိပါတယ်။ သူမကလည်း ကျွန်တော့်ကို အသေအချာ လိုက် ကြည့်နေပုံမျိုးမို့ မလုံမလဲဖြစ်သွားပါတယ်။

‘မိုးတိတ်တဲ့အထိ နေပါရစေခင်ဗျာ’
‘ရပါတယ် . . . ဒါနဲ့ မင်းအဆင်ပြေရဲ့လား’
‘ဗျာ’

သူမ မေးလိုက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ကြည့်နေမိပါတယ်။ သူမက ကျွန်တော့် အနားလျှောက်လာရင်း ပြုံးပြပါတယ်။ အိုး . . . သူမအပြုံးက နွေး ထွေးလိုက်တာ။ အမျိုးအမည်မသိတဲ့ ခံသားချက်တစ်မျိုး ခန္ဓာကိုယ် ထဲကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသွားပါတယ်။

‘မေမေ’

စိတ်ထဲက မေမေ့ကိုတမိ။ ဒီအချိန်ဆို မေမေ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူနေလောက်ပြီ။

သူမက ထပ်မေးပါတယ်။

‘အော် . . . မင်းက ဆိုင်ထဲမှာထိုင်နေတာကြာ ပြီလေ။ နောက်ပြီး ကျောင်းယူနီဖောင်းနဲ့မို့။’

မျက်နှာကလည်းမကောင်းလို့။ အဆင်ပြေရဲ့
လားလို့ မေးတာပါ။ ဆိုင်ပိတ်ပြီလို့ပြောတာ ပြန်ဖို့ ပြောတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ မိုးတိတ်မှသွားလည်းရပါတယ်'

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ငုံ့ကြည့်လိုက်မှ ကျောင်းယူနီ
ဖောင်းအတိုင်း။ ဟုတ်သားပဲ။ ဒါဆို G.T.C ကျောင်းသားမှန်းသိ
တာပေါ့။ မန္တလေး G.T.C ကျောင်းက ကျောင်းသားတစ်ယောက်။
မနက်ကတည်းက ကျောင်းသွားမယ်ဆိုပြီးထွက်လာ။ ဆိုင်ကယ်ကို
ဦးတည့်ရာမောင်းလာရင်း ပြင်ဦးလွင်ရောက်။ အိမ်မပြန်ချင်၊ ဘယ်
သွားရမလဲဆိုတာလည်း စဉ်းစားမရဘဲ တစ်နေ့တာအချိန်ကုန်သွား။
ဆိုင်ရှင်အန်တီမျက်နှာကလည်း သဘောကောင်းပုံပဲမို့ ကျွန်တော်
အရဲစွန့်ပြီးပြောလိုက်ပါတယ်။

'ဒီည ဒီမှာအိပ်ပါရစေအန်တီ
ဘယ်လိုပဲ အိပ်ရ အိပ်ရပါ..'

သူမ တစ်ခါထပ်ပြုံးပါတယ်။ ကျွန်တော် အားတက်လာ
သလိုပါပဲ။ သူမရဲ့အပြုံးမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ဟာတစ်ခုခုတော့ ပါနေ
သလိုလို့။

'ဒီအတိုင်းအိပ်ရင် ဒီလောက်အေးပုံမျိုးနဲ့
မင်းဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့။ အနွေးထည်လဲမပါ
ဘူးမို့လား။ ဆိုင်ကကောင်လေးတွေနဲ့ အတူတူအိပ်
နိုင်ပါတယ်'

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ'

သူမပြုံးပြန်ပါရော။ သူမဟာ ပြုံးပြီးစကားပြောတတ်ပုံရပါ
တယ်။ သူမအသက်ဟာ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်လား လေးဆယ်ကျော်
လား မခန့်မှန်းတတ်။ ကျွန်တော့်မေမေထက် နည်းနည်းငယ်တာ
လောက်တော့သိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူမဝတ်ပုံစားပုံက ပေါ့ပါးသွက်

လက်ပါတယ်။ ကျစ်လျစ်သွယ်လျသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီ
သော ချည်သားဘောင်းဘီခပ်ပွပွ။ ဆိုင်ဝန်ထမ်းများနည်းတူ အဖြူ
ရောင်တီရှပ်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်များကို ခပ်မြင့်မြင့်စုစည်းကာ အဖြူ
ရောင်ခေါင်းစည်းကြိုးတစ်ခုဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားပုံက အစွမ်းကုန်လှပ
နေသော နှင်းဆီတစ်ပွင့်ကို ဖဲကြိုးတပ်ထားသလိုမျိုး။

‘ဗျာ’

သူမရဲ့ခပ်တိုးတိုးပြောသံမသဲမကွဲကို ကျွန်တော် မကြားလိုက်
မိ။ သူမအသံထွက်အောင် ရယ်မောလိုက်ရင်း . .

‘ဘာတွေတွေ့နေတာလဲကောင်လေး
မင်းအိမ်ကထွက်ပြေးလာတာလားလို့
မေးနေတာ’

‘အဲ . . အစ်မ ဘယ်လိုလုပ်သိ . . ဟို . . အန်တီ’
သူမက ခပ်သောသောရယ်မောလိုက်ရင်း

‘အစ်မပဲခေါ်ခေါ်၊ အန်တီပဲခေါ်ခေါ် ရပါတယ်။
ဆိုင်ကကလေးတွေအားလုံးက ‘ယံယံ’လို့ခေါ်
တယ်။ တို့နာမည်က ပီယံချိုတဲ့။ သူတို့ခေါ်သလို
ခေါ်နိုင်ပါတယ်။ မင်းအိမ်ပြေးလေးလားလို့
မေးနေတာ မပြောသေးဘူးနော်’

‘ဟို . . လေ . . ဟုတ်တယ်။ အိမ်ကထွက်ပြေး
လာတာ။ အိမ်မပြန်ချင်တော့ဘူး’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းလို့’

သူမထပ်ပြီး ရယ်မောလိုက်ပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
သူမနဲ့ရောပြီး ရယ်လိုက်တယ်။ သူမရဲ့အပြုံးနဲ့ ရယ်မောသံဟာ သူမ
နဲ့ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစွာ ရင်းနှီးစေပါတယ်။

‘ဟုတ်ပါပြီ။ ဆံပင်ညှပ်ခိုင်းလို့ အိမ်ကထွက်ပြေး
လာတယ်ဆိုတာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းပြချက်
တော့မဟုတ်ဘူး။ စိတ်အဆင်မပြေတဲ့ပြဿနာ
တွေ၊ မိဘနဲ့ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်မှုတွေ များ
လာတော့ နောက်ဆုံး ဒီဆံပင်မညှပ်တဲ့ပြဿနာ
မှာ အကြီးကြီးပေါက်ကွဲလာတာ . .
ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်’

သူမစကားက အမှန်တွေချည်းပဲမို့ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်
ညှိတ်လိုက်မိပါတယ် . . . ။

‘ဟိုလေ . . အန်တီ . . အဲ . . ယံယံ’

‘ပြောပါ’

‘ကျွန်တော့်ကို ယံယံတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး
နေခွင့်ပေးပါလား’

‘အို . . မဖြစ်ဘူးလေ၊ မင်းအိမ်ကစိတ်ပူနေမှာ
ပေါ့။ နောက်ပြီး မင်းအိမ်ကနေထွက်ပြေးလာတဲ့
အကြောင်းအရင်းက ကော်ဖီဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး
လုပ်ဖို့ထွက်ပြေးလာတာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ကယ်တင်ပါယံယံ။ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်ဖို့
အချိန်လေးတစ်ခုအတွက်ပါ။ စိတ်ထဲကနေပြောနေမိပါတယ်။

‘ယံယံ’

ကျွန်တော် ခပ်တိုးတိုးခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သူမစိုက်ကြည့်နေ
တုန်းပဲ။ သူမမျက်လုံးများကို ဆုံမကြည့်ရဲဘဲ. . ။

‘ကျွန်တော့်ကို လက်ခံပေးပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်
ကောင်းကောင်းလုပ်ပါ့မယ် ပြီးတော့ ကျွန်တော့်’

ကိုယ်ကျွန်တော် ရပ်တည်ကြည့်ချင်လို့ပါ။
သူမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပါတယ်။
'ကောင်းပြီလေ . . . တို့စဉ်းစားမယ်
ဒီတစ်ညတော့ အနားယူလိုက်ပါ'

အဲဒီညက ကော်ဖီဆိုင်က အလုပ်သမားကောင်လေးတွေရဲ့
အခန်းမှာ ကျွန်တော်အိပ်ရပါတယ်။ ကောင်လေးတွေကလည်း တိုင်း
ရင်းသားရှမ်းပလောင်လေးတွေမို့ စကားသိပ်မပြောတတ်ကြပါဘူး။
အားလုံးက နွေးထွေးတဲ့အပြုံးကိုယ်စီနဲ့ ရင်းနှီးဖော်ရွေကြပါတယ်။

ကျွန်တော်အိပ်မပျော်ပါဘူး။ နောက်တစ်နေ့မှာ ယံယံလက်
ခံပါစေလို့ အထပ်ထပ်ဆုတောင်းနေမိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်
ပါဖေဖေနဲ့မေမေ။ ကျွန်တော် ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်
ဘာသာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ရပ်တည်ပြီး ကျွန်တော့်အနာဂတ်ကို ကိုယ်
တိုင်တည်ဆောက်ကြည့်ချင်တယ်။ ခွင့်ပြုပါ ဖေဖေနဲ့မေမေ။

x x x

‘မိုးစွာန် ကားထုတ်ခဲ့တော့လေ နောက်ကျနေပြီ’

မန်နေဂျာမရွှေချောရဲ့ အသံစာစာကိုကြားရပါပြီ။ လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တယ်။ ၆ နာရီ ၁၀ မိနစ်။ ဒီအချိန် ပုံမှန်ဈေး သွားနေကြကို သူမ အလှပြင်တာစောပြီးသွားလို့နေမှာ။ အော်ဟစ် နေတယ်။ ကားကို ဘက်ဂီယာချိန်းပြီး နောက်ပြန်အတိုင်း ဝင်းဝထိ မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဈေးဘက်ကိုခေါင်းလှည့်ပြီး ‘တီ’ ခနဲ ဟွန်းသံပေးလိုက်တယ်။ သူမ အပြေးအလွှား ကားပေါ်တက်လာ တယ်။ သူမနာမည် ခင်ဖြူစင်ပါ။ ယံယံရဲ့ ၁၀၀% ကော်ဖီဆိုင်မှာ အဓိကအုပ်ချုပ်သူပေါ့။ ယံယံနဲ့အတူနေလာတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ ဆိုပဲ။ သူမကို ယံယံက ကျောင်းထားပေးခဲ့ပြီး အဝေးသင်တက်ရင်း

ယံယံရဲ့အလုပ်တွေ ကူလုပ်နေခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်လိုပဲ တတိယနှစ်။
မိဘတွေမရှိတော့။ ခင်ဖြူစင်အောက်မှာ မောင်လေးနှစ်ယောက် ညီမ
တစ်ယောက်။ သူတို့ကိုလည်း ယံယံကပဲ ထောက်ပံ့ထားတယ်။
ဘာလိုလိုနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ယံယံ့ဆီမှာ အလုပ်ဝင်တာ နှစ်လ
ကျော်ခဲ့ပြီ။

ယံယံ့ဆီရောက်ပြီး ဒုတိယနေ့မှာ ယံယံက သူမမေးတဲ့
မေးခွန်းသုံးခုကိုဖြေပါ။ ကျေနပ်ရင် အလုပ်ခန့်မယ်တဲ့။

‘နာမည်က မိုးဈာန်နော်။ ယံယံမေးတာဖြေပါ။

ယံယံစိတ်ကျေနပ်ရင် အလုပ်ခန့်ပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါယံယံ’

ကျွန်တော့်ရင်တွေခုန်နေပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲဖြေကြားရ
သော အင်တာဗျူး’

‘မှတ်ပုံတင်ပါသလား။ အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်ပြီးပြီ
လား သိချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ်ယံယံ။ ကျွန်တော် ၁၈ နှစ်ပြည့်
ပြီးပါပြီ G.T.C နည်းပညာတက္ကသိုလ်မှာ ဘီတက်၊
ဖတ်စ်၊ B.techf 1st ပါ’

‘အိုကေ’

‘နောက်ပြီး ယံယံ့ကော်ဖီဆိုင်မှာ ဘာလို့အလုပ်
ဝင်ချင်တာလဲ’

‘အခုလောလောဆယ် သွားစရာနေရာမရှိသေးလို့
ပါယံယံ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ၊
ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရသေး
လို့ပါ’

‘ဪ... မင်းက သွားစရာနေရာမရှိလို့ ယံယံ့

ဆိုင်မှာ ခံဏနားတာပေါ့လေ'

သူမက ရယ်ဟဟပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို လက်မခံ
တော့ဘူးလားရယ်လို့ ထိတ်ခနဲစိတ်ပူသွားပါတယ်။ တစ်ခုခုဆက်
ပြောဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားလိုက်ချိန်မှာ သူမက လက်ကာပြပြီး ဆက်
ပြောပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် ယံယံကျေနပ်ပါတယ်
မိုးဈာန်က အမှန်အတိုင်းပြောလို့လေ
ယံယံကလည်း မင်း ယံယံဆီမှာ အမြဲတမ်း
အလုပ်သမားဖြစ်စေဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး . .
နောက်ဆုံးမေးခွန်းက . . .
မင်း အိမ်ကိုစိတ်မပူဘူးလား . .
သူတို့ကို ဘယ်လိုပြောမလဲ'

ဒီမေးခွန်းက ကျွန်တော့်အတွက် ခက်ခဲပါတယ်။ အဆောင်
နေဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကလွဲရင် မေမေနဲ့ကျွန်တော် တစ်ခါ
မှ မခွဲဖူးဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် မေမေတို့ဖေဖေတို့ ဘယ်လောက်
စိတ်ပူနေလိမ့်မလဲ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ အားငယ်စွာနဲ့
ယံယံကိုမော့ကြည့်မိပါတယ်။

ယံယံမျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုတွေမပါသလို၊
တာဝန်မယူလိုသော ကန့်ကွက်ခြင်းတွေလည်း မပါပါ။ သူမမျက်ဝန်း
တွေက အေးစက်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြေကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာစောင့်နေ
ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ခေါင်းကိုခါယမ်းထုတ်လိုက်တယ်။ ငါယောက်ျားပဲ။
'ကျွန်တော် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါယံယံ
ဖေဖေတို့ မေမေတို့တည်ဆောက်ပေးတဲ့ဘဝမှာပဲ
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် မရှင်သန်ချင်ဘူး။

ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့်ဘာသာ တည်
ဆောက်ကြည့်ချင်တယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ပြဿနာ
အဆိုး အကောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်စေရ
ဘဲ ကျွန်တော့်ဘာသာဖြေရှင်းပါ့မယ်'

ယံယံ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်တယ်

'ကောင်းပြီမိုးဈာန်၊ မင်းအိမ်ကတော့ မင်းကို လာ
ရှာကောင်းရှာနိုင်ပါတယ်။ ယံယံကတော့ မင်းရဲ့
စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျတဲ့အတွက် လက်ခံထား
ပေးပါ့မယ်။ မင်းမိသားစုတွေနဲ့ဆုံတွေ့မယ့်နေ့မှာ
မင်းမှာပြောစရာစကားရှိနေပါစေ။ နောက်ပြီး
ကျောင်းကိစ္စ၊ ကျောင်းတက်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ
ဒီမှာနေရင် ကျောင်းထွက်သလိုဖြစ်နေပြီလေ'

'ကျွန်တော် ဒီဘာသာရပ်ကို ဝါသနာမပါဘူးယံယံ။
တွက်ချက်တဲ့ပညာရပ်တွေကို ကျွန်တော်
မကြိုက်ဘူး။ ကျောင်းတက်လည်း စာမေးပွဲက
ကျမှာသေချာပေါက်ပဲ'

'အင်း . . . အဆင်ပြေကံကောင်းပါစေမိုးဈာန်
အချိန်ကာလတစ်ခုထိ ဒီဆိုင်မှာနေနိုင်ပါတယ်။
ဒါနဲ့ . . . မင်း ကားမောင်းတတ်သလား'

'ဟုတ်ကဲ့ မောင်းတတ်ပါတယ်ယံယံ
ဒါပေမယ့် . . .'

'အိုကေ ရပြီမိုးဈာန်။ မင်းရဲ့လိုင်စင်ကိစ္စ ယံယံ
လုပ်ပေးမယ်။ ခုချိန်ကစပြီး '၁၀၀% ကော်ဖီ

ဆိုင်'ရဲ့ ဒရိုက်ဘာဖြစ်သွားပြီ။ လစာက စားရိတ်
ငြိမ်းတစ်သိန်း . . . ဖြစ်တယ်နော်'

'ဟုတ်'

ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘယ်ကစပြီး ဘာစကားဆက်
ပြောရမှန်းမသိတော့ပါဘူး။ ကြည့်ပါဦး . . . ကျွန်တော့်ကံက ထင်
သလောက်မဆိုးသေး။ မနေ့က ဘာမှမဟုတ်။ ဒီနေ့အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့။

x x x

‘အိုး . . ကားကိုကြည့်မောင်းလေ
ဈေးကျော်တော့မယ် ဘာတွေဒီလောက်စဉ်းစား
နေတာလဲ’

‘အတွေးလွန်သွားလို့ မဖြူစင်ရေ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ’

ကားပါကင်ထိုးပြီး ခင်ဖြူစင်က မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ
ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ပါတယ်။ သူမတစ်ယောက်တည်း ဈေးဝယ်တာ
မနိုင်မနင်းမို့ ကျွန်တော်ပါလိုက်ရတာပါ။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ရဲ့ လမ်းမ
များ၊ ဈေးများကို ကျွန်တော် အကျွမ်းဝင်စပြုနေပါပြီ။

ယံယံရဲ့ကော်ဖီဆိုင်ဖွဲ့စည်းပုံက Family Type မို့ သက်
သောင့်သက်သာပါပဲ။ အားလုံးက စည်းစည်းလုံးလုံး မခိုမကပ်။ ယံယံ
ကလည်း ဆိုင်ကလူတွေအားလုံးကို သားသမီး၊ မောင်နှမလို အုပ်
ချုပ်ဆက်ဆံတာပါ။ ကျွန်တော်ကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်အိမ်ကို
တော့ သူငယ်ချင်းကနေတစ်ဆင့် နယ်စပ်ဘက်ထွက်သွားပြီး အလုပ်
လုပ်နေတယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ မေမေကတော့ ငိုနေတယ်
တဲ့။

ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပေမယ့် ကျွန်တော် အတောင်
ညောင်းအောင် ပျံ့ကြည့်ချင်ပါသေးတယ်မေမေလို့ စိတ်ထဲကနေပဲ
တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ ခလုတ်ထိမှ အမိတလိမ့်
မယ် မှတ်လောက်အောင်ထားလိုက်တော့လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြော
သတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ . . . ။

x

x

x

ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့မေမေကို ကျွန်တော့်ဘဝ ကျွန်တော်
ရပ်တည်နိုင်အောင်ကြိုးစားပြချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က
ဘာဝါသနာပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သေသေချာချာမသိ။ ဂစ်တာ
ကြိုးတွေမြင်တဲ့အခါ အနုပညာရှင်အဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်
သလို၊ ငွေသုံးစရာပြတ်လပ်တဲ့အခါ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးတစ်ယောက်
ဖြစ်ချင်ပြန်ရော။

ကျွန်တော် ယံယုံဆီမှာ ကားမောင်းရတာ အဆင်ပြေပါ
တယ်။ ဆိုင်အတွက်ဈေးဝယ်၊ ပစ္စည်းသယ်ပို့ တစ်ခါတစ်ရံ ယံယံခရီး
ဝေးဝေးသွားတဲ့အခါ ကျွန်တော်က အဖော်လိုက်ပေးရပါတယ်။ မြို့ထဲ
ခရီးတိုလေးတွေကတော့ သူမကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး သွားလေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ယံယံက အသက် ၄၅နှစ်ခန့်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပါ။ သူမရဲ့အကြောင်းအရာတွေက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ အထူးအဆန်းတွေချည်း။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောသံတွေထဲမှာ ကောင်းတာတွေလည်းပါ ဆိုးတာတွေလည်းပါ။ များသောအားဖြင့်တော့ ကောင်းတာတွေချည်းပါပဲ။ သူမနဲ့ပတ်သက်သမျှသူတိုင်း သူမရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့မကင်းကြသူတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမနဲ့မကင်းနိုင်သည့်တိုင်အောင် သူမရဲ့ကောင်းသတင်းပြောဖို့ကိုတော့ နှုတ်တွန့်တတ်ကြပါတယ်။ တစ်ရက်မှာ ရုက္ခဗေဒဥယျာဉ်ထဲကိုသွားဖို့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က နှင်းတွေတော်တော်ကျတဲ့နေ့ပါ။ သူမလက်ထဲမှာ စက္ကူတစ်လိပ်နဲ့ သေတ္တာလေးတစ်လုံး။

နှင်းမို့တွေကြားမှာ သူမ ခပ်ဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို စကားစပြောပါတယ်။

‘မိုးဈာန် . .

မင်းဘာလုပ်ဖို့စဉ်းစားထားပြီးပြီလဲ’

‘ကျွန်တော် . . မသိသေးဘူးယံယံ’

‘ယံယံဆီမှာအလုပ်လုပ်တာဟာ ဘဝမဟုတ်ဘူး မိုးဈာန် လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ သာမန်ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ ကျေနပ်တင်းတိမ်နေတာမျိုးမဖြစ်သင့်ဘူး’

‘ကျွန်တော့်ကို ဒီမှာမနေစေချင်တော့လို့ ပြောနေတာလား ယံယံ၊ ကျွန်တော် လူပိုတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး . . . ယံယံဆိုလိုချင်တာကို မိုးဈာန် သေချာနားထောင်ပါ။ မင်းက အခု အသက် ၂၀ စွန်းကာစ၊ ယံယံစောစောအိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင်

ယံယံသားအရွယ်ပဲရှိတယ်။ ယံယံဆီမှာ အလုပ်
လုပ်နေတဲ့သူတိုင်းကို မဖြစ်မနေ ယံယံဆီမှာပဲ
လုပ်ရမယ်လို့ပြောမထားပါဘူး။ ယံယံနဲ့ပဲ
တစ်သက်လုံးနေမယ်ဆိုလည်း မတားပါဘူး။
မိုးဈာန် ၁၀ တန်းအောင်ထားတယ်။ G.T.C
တက်ထားတယ်။ အိမ်နဲ့အဆင်မပြေလို့ထွက်လာ
တယ်။ နောက် သိပ်မကြာတဲ့အချိန်မှာ မိုးဈာန်
မိသားစုတွေနဲ့ တွေ့ဆုံစကားပြောကြတဲ့အချိန်မှာ
မိုးဈာန်က သူတို့နဲ့နေစဉ်ကာလထက် ပိုပြီးကောင်း
တဲ့ဘဝအခြေအနေတစ်ခုဖြစ်နေမှ ကောင်းမှာ
ပေါ့။ မဟုတ်ရင် မိသားစုဝင်တွေက မိုးဈာန်ဟာ
ဘာမှမစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ပဲ
သတ်မှတ်သွားလိမ့်မယ်'

'အဲ့လိုဆို ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲယံယံ၊
ကျွန်တော့်ကို အကြံပေးပါဦး'

'မိုးဈာန်ဘာဝါသနာပါသလဲ၊ ဘယ်အရာကို
စိတ်ဝင်စားသလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားပါ။
လူဆိုတာ ဝါသနာနဲ့အလုပ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျတဲ့
အခါ အထွဋ်အထိပ်ရောက်သည်ထိ အောင်မြင်
တတ်တယ်။ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိတဲ့အလုပ်တွေကို
လုပ်မိတဲ့အခါ ဝတ်ကျေ တန်းကျေလောက်သာ
လုပ်ရင်း တစ်ချက်အမှားလုပ်မိတာနဲ့ ကျရှုံးသွား
တတ်တယ်မိုးဈာန်. . . ။ အခုချက်ချင်းစဉ်းစားဖို့
ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ယံယံဆီမှာနေရင်း
မိုးဈာန် ဘာလုပ်သင့်တယ်၊ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ

တွေးကြည့်ပေါ့။ ယံယံကတော့သစ်ပင်တစ်ပင်ပါပဲ၊
မိုးဈာန်တို့လိုဘဝခရီးတစ်လျှောက် လျှောက်လှမ်း
နေကြတဲ့လူငယ်လေးတွေအတွက် ခေတ္တခိုနားရာ
ပေါ့။ ဖြူစင်တို့မောင်နှမတစ်တွေကိုရော တခြားသူ
တွေကိုရော ယံယံက ဒီလိုပဲပြောတယ်'

ကျွန်တော်သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပါတယ်။ နှင်းမုံတွေကြား
မှာ သူမရဲ့ဆံပင်တွေ ဖျပ်ဖျပ်လွင့်လို့။ သူမရဲ့မျက်လုံးတွေက အဝေး
ကို ငေးကြည့်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်
လို့ မထင်ရလောက်တဲ့ သူမရဲ့ခန္ဓာပြေပြစ်မှု။ မသိတဲ့သူဆို အသက်
သုံးဆယ်လောက်လို့ပဲထင်ရလောက်အောင် သူမနုပျိုပါတယ်။ သူမ
ပြောပြနေတဲ့စကားတွေနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့နေတဲ့ အတွေးတွေ ဘာမှ
မဆိုင်သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်တယ်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါယံယံ

ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ့မယ်'

သူမက ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးပါတယ်။ ကျွန်တော့်
ခေါင်းကဆံပင်တွေကို မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာမျိုးနဲ့ ပွတ်သပ်
ပေးလို့။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောင်လေးတစ်ကောင်ပမာ။

နောက် . . သူမရဲ့သေတ္တာလေးထဲမှာ ခေါက်ထားတဲ့စတီး
ဒေါက်တိုင်ကို ဖြန့်ထောင်ပြီး ကင်းဘတ်စကိုချိန်လိုက်ပါတယ်။
ဩော်. . သူမ ပန်းချီဆွဲမလို့ကိုး . . ။

'ဟိုနား . . ဒီနားလျှောက်သွားချင်သွားပေါ့
ယံယံက တစ်နာရီလောက်ကြာဦးမယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ'

ကျွန်တော် ဘယ်မှမသွားဖြစ်ပါဘူး။ သူမနဲ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ
ထိုင်ရင်း သူမပန်းချီဆွဲဖို့ပြင်ဆင်နေတာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေဖြစ်ပါ

တယ်။ သူမကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်တော့ပါ။

သူမပန်းချီဆွဲနေတဲ့ဟန်ပန်က ကျွန်တော့်အတွက် အသက်
ဝင်နေတဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုပါ။ ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားတဲ့ ယံယံ
စတိုင်က နိုင်ငံခြားမင်းသမီးတစ်ယောက်လို ကြည့်ကောင်းနေပါ
တယ်။ သာမန်မိန်းမတွေထက် ပိုရှည်သယောင်ရှိတဲ့အရပ်၊ အသက်
လေးဆယ်ကျော်ပေမယ့် ဗိုက်မပူ၊ ယံယံငယ်ငယ်က အတော်လှတဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ။ ခါးကျော်အောင်ရှည်လျားတဲ့ဆံပင်
တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်စည်းနှောင်ထားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကပိုကရို
Rock အဆိုတော် သျှိုနဲ့ဆင်သလိုလို။ သျှိုထက်ပိုပြီး ပိန်သွယ်တဲ့
ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ ဆံပင်တွေက လေနုအေးနဲ့အတူ ဟန်ချက်ညီစွာ။

‘ဟေ့ . .
ခေါ်နေတာမကြားဘူးလားမိုးချာန်’
‘ဗျာ’
‘ကော်ဖီသွားဝယ်လိုက်လို့
ယံယံလည်း နည်းနည်းချမ်းလာလို့’
‘ဟုတ်’

ကော်ဖီဝယ်ပြီးပြန်အလာမှာ သူမရဲ့ပန်းချီကားကို လှမ်း
ကြည့်မိတော့ အကြမ်းရေးဆွဲပြီးသွားပါပြီ။ ရေပြင်စိမ်းပြာပြာပေါ်မှာ
က ဘဲငန်းနှစ်ကောင်။ တစ်ကောင်က ရေပြင်ပေါ်မှာငြိမ်သက်စွာ
ကူးခတ်နေပြီး တစ်ကောင်က အတောင်ဖြန့်ကာ ပျံသန်းဖို့ ရေပြင်
ကို လှိုင်းဂယက်ထအောင် အားယူနေဟန်။ နှင်းမှုဲတွေကြားမှာ ဖြာ
ကျလာတဲ့နေခြည်အလင်းတန်းက ငန်းပျိုနှစ်ကောင်ပေါ်ကို လင်း
လက်လို့။ ကျွန်တော် ပန်းချီကားကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးတွေးနေပါတယ်။
ဘဲငန်းတစ်ကောင်ဟာ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကို မချီပျံသန်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ပါ။ အတောင်ပံပါပေမယ့် ကောင်းကင်အမြင့်ကိုပျံဖို့ကြိုးစားခြင်းဟာ

ရေပျော်ငန်းတစ်ကောင်ရဲ့ ရူးမိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီရေကန် ဒီဥယျာဉ်ကနေ
ဘယ်လိုများ လွတ်မြောက်နိုင်မှာမို့လဲကွယ်။

‘မိုးဈာန်’

‘ဗျာ’

‘အရာရာတိုင်းဟာ တစ်သမတ်တည်း

တစ်ပုံစံတည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးကွဲ့.’

ကျွန်တော်နားမလည်ပါ။ ဒါပေမယ့်

‘ဟုတ်ကဲ့’လို့ပဲ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပါတယ်။

သူမက ကော်ဖီအနည်းငယ်သောက်ပြီး သူမရဲ့ပန်းချီကား
ပေါ်မှာ သူမရဲ့စိတ်နှလုံးပျော်ဝင်နေမှုက အထင်းသား။ ကျွန်တော့်
ကိုပြောသလိုလို သူမတစ်ယောက်တည်း ပြောသလိုလိုနဲ့ စကားတချို့
ကို ပြောနေပါတယ်။

‘အလင်းထဲက အမှောင်၊ အမှောင်ရိပ်ရဲ့
ထောင့်ချိုးအရိပ်ကလေးတစ်ခုကြောင့် အလင်း
ဟာ ပိုစူးရှလာရ။ ဒီလိုပါပဲ သဘာဝလောကကြီးမှာ
အဆိုးကြောင့် အကောင်းထင်ပေါ်သလို
အကောင်းကြောင့် အဆိုးထင်ရှား။ လူသားတွေရဲ့
အမြင်အကြားမှာ ခံယူသူရဲ့နှလုံးသားက လက်ခံ
နိုင်တဲ့အတိုင်းပေါ့။ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်း
တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မှောင်တာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ရှုမြင်သူရဲ့ခံစားချက်အတိုင်းဖြစ်ရတာပါပဲ’

သူမ ခါးတစ်ချက်ဆန့်လိုက်ပြီး သူမပန်းချီကားကို စိတ်
တိုင်းကျငေးကြည့်နေပါတယ်။ ပြီးနောက် ပန်းချီပစ္စည်းတွေကို သိမ်း
ဆည်းပြီး ပန်းချီကားဘောင်ကို အသာအယာဖြုတ်နေဆဲ။

‘ယံယံ ပြီးပြီလား

ကျွန်တော်ကူသိမ်းပေးရမလား'
သူမ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ပြီး ပန်းချီဆေးဘူးတွေနဲ့
စုတ်တံထိပ်ကို ကျွန်တော့်လက်ထဲထည့်လိုက်ပါတယ်။

ကားရှိရာကို လမ်းလျှောက်ရင်း ယံယံကပြောပါတယ်။

'ယံယံက မိုးဈာန်ကိုခေါ်ထားတယ်ဆိုတာ
အိမ်ကထွက်ပြေးလာတဲ့ကလေးတစ်ယောက်၊
ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ထင်မြင်ချက်တွေကို ယံယံ
ဂရုမစိုက်ပါဘူး။

အရေးကြီးတာ မိုးဈာန်ပဲ။ မိုးဈာန်က
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ လူငယ်တစ်
ယောက်ဆိုတာ ကောင်းမြတ်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်
တစ်ခုရှိရတယ်။ အဲဒီရည်ရွယ်ချက်ကို သေသေ
ချာချာ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရင် တကယ့်
အောင်မြင်တဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။
ကိုယ့်ရဲ့တကယ့်စစ်မှန်တဲ့ဆန္ဒဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့
ဝါသနာအရင်းခံပဲ။ သူများယောင်လို့ လိုက်
ယောင်တာမျိုးတော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့မိုးဈာန်'

ကျွန်တော် သူမကိုငေးကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဒီလို
စကားတွေမကြားဖူးဘူးယံယံ။

'ယံယံပြောတာကြားလားမိုးဈာန်'

'ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါတယ်ယံယံ'

တကယ်တော့ ဒီနေ့ ယံယံပြောသမျှတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစား
ရဦးမှာပါ။ အိမ်အပြန်လမ်းမှာ ကျွန်တော်က ကားကို တိတ်ဆိတ်စွာ
မောင်းနှင်နေပါတယ်။ ကားနောက်ခန်းမှာ ယံယံက လျော့တိလျော့ရဲ
ထိုင်လို့။ မျက်ဝန်းတွေက ကားအပြင်ဘက်ကိုငေးကြည့်နေပုံများ

ဟိုး . . . ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ထိများလား။ ကျွန်တော် ကားနောက်မှန်
ကနေ ခိုးကြည့်မိတာပါ။

ဆိုင်ပြန်ရောက်တော့လည်း သူမ သွက်လက်စွာ ကား
ပေါ်ကဆင်းပါတယ်။ သူမရဲ့ငေးရီနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေမရှိတော့ပါ။
သူမရဲ့ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့အနီးရှိသူတွေအားလုံးကို လျှပ်တစ်ပြက်
အကဲခတ်။ တက်ကြွစွာပဲ အပြုံးချိုချိုနဲ့ ဆိုင်လုပ်ငန်းခွင်ထဲ ဝင်ရောက်
သွားပါတယ်။

ဪ . . . ပြောပြရဦးမယ်။ ကော်ဖီဘားမှာ သူမကိုယ်တိုင်
ဖျော်တဲ့ Alltime Coffee က နာမည်ကြီးလေ။ သူမဆိုင်ရဲ့ အရောင်း
ရဆုံးကော်ဖီလည်းဖြစ်ပါတယ်။ black ကော်ဖီ ချိုချိုခါးခါးကို ကျနေ
အောင်နှပ်ထားပြီး အအေးခဲ ပြီးတော့ သောက်ခါနီးမှ ရေခဲ သံပရာ
သီးညှစ်ထည့်ပြီးမှ သောက်ရတာမျိုးပါ။ အမူးအမော်ပြေပြီး လျှာအရ
သာ အတော်စွဲစေပါတယ်။ အဲဒီကော်ဖီကိုတော့ သူမကိုယ်တိုင် နှပ်
တာလေ။

x x x

ဈေးသွားဖို့ ကားပုန်သုတ်ရင်းစောင့်နေတာကြာပါပြီ။ အဲဒီ
မန်နေဂျာမ တော်တော်ကြာတယ်။ သူမရဲ့ရွှေဝါရောင်ဆံပင်ကောက်
ကောက်ကို ပြီးသင်ပြီးရင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၊ မျက်လုံးခြယ်၊ ပြီးရင် မှန်
ထဲမှာလှည့်ပတ်ကြည့်။ ကျွန်တော် သူမကိုသတိထားမိတာကြာပါပြီ။
အလုပ်ဝင်ပြီးတစ်လ နှစ်လကျော်လာတော့ သူမအကျင့်တွေကို သိ
လာပါတယ်။ လာပြီနော် လာပြီလို့အော်ပြီး နောက် ၁၀ မိနစ်လောက်
တော့ အေးဆေးဆက်စောင့်ရမှာပါ။ ခင်ဖြူစင်နဲ့ ကျွန်တော်က
အသက်မတိမ်းမယိမ်းမို့ သိပ်လည်းလေးလေးစားစားပြောမနေတော့
ဘဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး စစနောက်နောက်နဲ့ပဲနေလာကြပါတယ်။

ကားဟွန်းကို 'တီး'ကနဲဆောင့်နှိပ်လိုက်ပါတယ်။

'လာပြီတော်ရေ လာပြီ ကိုမိုးဈာန်တို့

ဝီရိယကောင်းချက်က ဖြူစင်တို့လိုက်မမိဘူး၊
အသံစာစာနဲ့ သူမထွက်လာပါတယ်။

‘ဒေါ်ခင်ဖြူစင်က သိပ်ကြာသကိုး

နွားနို့ကုလားကြီးကြည့်ဖို့ အလှတွေစွတ်ပြင်နေတာ
ကျွန်တော်က စိတ်မရှည်တော့ဘူး’

‘အောင်မှာ . . ဘယ်သူမှကြည့်ဖို့မဟုတ်ဘူးနော်
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လှချင်လို့ပြင်ထားတာ . . ဟွန့်’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ . . လှပါတယ် . . လှပါတယ်’

အဝါရောင်ဆံပင်အကောက်သေးသေးလေးတွေကြားမှာ
ဖောင်းပြည့်ဝင်းမွတ်သောမျက်နှာ၊ မျက်ခုံးပါးပါးလေးကိုဆွဲထားပြီး
ရှမ်းစပ်မို့ မျက်ရစ်မပါတဲ့မျက်ဝန်းအိအိလေးတွေနဲ့ ခင်ဖြူစင်ဟာ
တကယ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ ငါးပေ နှစ်လက်မ
လောက်ပဲရှိတဲ့အရပ်ကိုရှည်ဖို့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို ကြိုးစားပမ်းစားစီး
ပြီး လမ်းလျှောက်ပုံက ပလပ်စတစ်အရုပ်လေးလိုပေါ့’

ဆိုင်ကနေထွက်လာပြီး ဈေးလမ်းပေါ်ရောက်တော့ ခင်ဖြူ

စင်က

‘ကိုမိုး . . စပ်စုတယ်မထင်နဲ့နော် မေးကြည့်ချင်လို့’

‘အင်း . . မေးလေ’

‘မနေ့က ယံယံက ကိုမိုးကို ဘယ်ခေါ်သွားတာလဲ’

‘ဥယျာဉ်ထဲ’

‘ဟုတ်လို့လား’

‘အင် . . ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဪ . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေးကြည့်တာ’

‘မေးတာတစ်မျိုးကြီးပဲ။ နားမလည်ဘူးဖြူစင်။

ယံယံက ကိုမိုးကို ဘယ်များ ထူးထူးခြားခြား

ခေါ်စရာရှိမှာလဲ’

‘ကိုမိုးက လူသစ်ဆိုတော့ ယံယုံအကြောင်း ဘာမှမှ
သိပ်မသိသေးတာ’

‘ပြောပြလေဖြူစင်ရဲ့’

ခင်ဖြူစင်က ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန့်လိုက်ပြီး

‘မပြောတတ်ဘူးကိုမိုးဈာန်ရဲ့ ယံယုံကသိပ်ကောင်း
တဲ့ သိပ်တော်တဲ့အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ။

ဖြူစင်တို့အပေါ်မှာလည်းကောင်းပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့စိတ်နေစိတ်ထားကိုရောအပြုအမူ
တွေရော ဖြူစင်နားမလည်ဘူး မကောင်းဘူး
ကောင်းတယ်လို့ မဝေဖန်တတ်ဘူး’

မနေ့က ပန်းချီဆွဲရင်း ယံယုံပြောခဲ့တာတွေကိုသတိရ

‘ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှုမြင်သူ
တွေရဲ့ခံစားချက်အတိုင်းပေါ့’

ဖြူစင်ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပါတယ်။ မနေ့က
ယံယုံနဲ့ကျွန်တော်ပြောဖြစ်တာတွေကို ဖြူစင်ကိုကျွန်တော် ပြန်ပြော
ပြမိ။

‘ကျွန်တော်ပျော်ပါတယ်ဖြူစင် ယံယုံကို ကျွန်တော်
အမေအစားရသလို ခံစားရပါတယ်။ အမေ့ဆီက
မရဘူးတဲ့ အေးချမ်းမှုနဲ့ မှန်ကန်တဲ့အတွေးအခေါ်
သစ်တွေကို ယံယုံဆီက ကျွန်တော်ရတယ်လေ’

ဖြူစင်ရဲ့အပြုံးက မဲ့နေသလိုလိုထင်မိ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
ဆက်မပြောတော့ပါဘူး။ တစ်နေ့တာအတွက် ဈေးဝယ်ဖို့အစီအစဉ်
ကိုပဲ ခေါင်းထဲထည့်ထားလိုက်တယ်။

x x x

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ၁၀၀% ကော်ဖီဆိုင်ကနေ ထွက်ပြီး မနီး
မဝေးမှာ ထင်းရှူးတောအုပ်ကလေးရှိပါတယ်။ ယံယံ မကြာခဏ ပန်း
ချိုလာဆွဲတတ်လို့ ကျွန်တော် သတိထားမိနေတာပါ။

ကျွန်တော် ထင်းရှူးပင်တွေကြားမှာ အကြာကြီး ပတ်
လျှောက်နေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဝါသနာက ဘာလဲ။ ကျွန်တော့်
ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ ကျွန်တော် ၁၀ တန်း အဆောင်နေကျောင်း
သားဘဝကို ပြန်သတိရ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်မဖြစ်ချင်၊ အင်ဂျင်နီ
ယာမဖြစ်ချင်။ ဒါဆို စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်လား။ ကျွန်
တော် ငွေမလိုချင်။ ငွေကြောင့် လောဘ မောဟများစွာနဲ့ လူသား

တွေကိုမုန်းတီး။ အဲဒါဆို အနုပညာလား၊ ပန်းချီ၊ တေးဂီတ၊ သရုပ်ဆောင်အနုပညာဖန်တီးမှုတွေကိုလည်း ဝါသနာမပါ။ ဒါဆို ကျွန်တော်ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ ဖြစ်ချင်တာမရှိတဲ့ ငပျင်းတစ်ယောက်လား။ အဲဒီလိုလည်းမဟုတ်။ အလုပ်လုပ်ရင် မပျင်းရ၊ မခိုကပ်တတ်။ ကျောင်းသားဘဝမှာလည်း စာကျက်မပျင်း။

ထင်းရှူးတောထဲမှာ ခြေထောက်ညောင်းလာပြီး မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်ပါတယ်။ အလေ့ကျပေါက်နေတဲ့ ကော်ဖီပင်ရိုင်းတချို့က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို တိုးဝှေ့ကျီစယ်။ အဖြူရောင်ကော်ဖီပွင့်ဖတ်လေးပေါ်က ဘောက်ဖတ်လေးကို အသာအယာဖယ်ရှားပစ်။ သူလှပစွာသီးပွင့်ပါစေဘောက်ဖတ်လေးရယ်။

‘နေဦး . . . ကျွန်တော့်ရဲ့ဝါသနာက ဘာပါလိမ့် ဘောက်ဖတ်လေးရယ်’

ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်တွန့်ပြီး တွားသွားနေတဲ့ အစိမ်းရောင်ဘောက်ဖတ်လေးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လိုက်ကြည့်နေမိတယ်။ စဉ်းစားရင်း အိမ်ပြန်လာတဲ့လမ်းမှာ ဆိုင်က စားပွဲထိုးကောင်လေးနှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံပါတယ်။

‘ဘယ်လဲညီလေးတို့’

‘ဘုရားကျောင်းလေ ကိုမိုးဈာန်’

‘ဪ . . မင်းတို့က ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ ကိုမိုးရ . . ယံယံက

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း Duty Off ပေးထားတယ်။ ဘုရားကျောင်းတက်ဖို့လေ . .

သွားမယ်နော်အစ်ကို’

‘အော် . . အေးအေး’

ကျွန်တော် ဆိုင်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။
၁၀၀% ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ပိုင်ရှင် ဒေါ်ပီယံချိုက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကို ဘုရားကျောင်းတက်ဖို့ ဂျူတီအော့ဖ်
ပေးထားသတဲ့။ အမှန်ဆို တနင်္ဂနွေနေ့ဟာ ဆိုင်မှာလူအများဆုံး
နေ့ပါ။ သူမကတော့ တကယ့်သူမပါပဲ။

ဆိုင်အဝင်လမ်းအကွေ့လေးမှာ ယံယံရပ်နေပါတယ်။
သူမဘေးမှာ ကျွန်တော်မမြင်ဘူးတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်။ ယံယံရဲ့
တက်ကြွကြည်လင်နေတဲ့အသံစာစာလေးကို ကြားနေရပါတယ်။
ဆံပင်လေးတခါခါနဲ့ ပြုံးနေလိုက်ပုံများ ကလေးလေးကျနေတာပဲ
ယံယံရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်တဲ့အခါ

‘မိုးဈာန်ရေ . . ယံယံကိုကူပါဦး’
‘ဟုတ် . . . လာပြီယံယံ’

ကျွန်တော် အပြေးအလွှားသွားမိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့
စပ်စုချင်စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်နေတယ်လေ။ သူမတို့နားမှာ သစ်ခွ
ရိုင်းပင်များစွာ။

‘မိုးဈာန် . . ဟောဒီမှာတွေ့လား
ရှားပါးတဲ့သစ်ခွမျိုးစိတ်တွေ
ဒါတွေကို ပဲ့မသွားစေနဲ့နော်
ဟိုး . . . ခြံရှေ့က သစ်ခွအိုးတွေနားမှာထားလိုက်’

ယံယံနားကလူကြီးက

‘အမလေး . . ပီယံရယ် ချင်းတောင်ကနေ
ဒီအထိသယ်လာပြီးပြီ ဟိုနားဒီနားသယ်တာ
ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး’
‘ဒါကတော့ဒါပေါ့ကိုရဲ့ ယံယံမျက်စိအောက်မှာ
တော့ ဘာမှမဖြစ်စေချင်ပေါင်’

အိုး . . ယံယံ။ မျက်နှာဆံလေးထောင့်ကပ် ခေါင်းလေး
ငဲ့ပြီးပြောလိုက်ပုံက အပျိုပေါက်လေးကျနေတာပဲ။ အဲဒီလူကြီးက
ဘယ်သူပါလိမ့်။ သစ်ခွခြင်းတွေကိုသယ်ရင်း ကျွန်တော် ခိုးကြည့်။
အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည် ထိုလူကြီးရဲ့ ဆံပင်ခွေတွေကို
နောက်ဖျားနားမှာစုစီးထား။ နေလောင်အသားအရေနှင့် အရောင်
လွင့် လှင်းဘောင်းဘီ တောစီးဖိနပ်။ မြင်ကွင်းထဲကို နိုင်ငံခြား ကောင်း
ဘွိုင်မင်းသားပုံစံမျိုး ဝင်လာ။ အရည်ရှည်တဲ့ယံယံတောင်မှ သူ့ပခုံး
ဖျားအထိပဲရှိပြီး ကြည့်စမ်း . . ယံယံကိုငုံငုံပြီးစကားပြောနေပုံက . . ။
အို ဒါတွေက ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သစ်ခွပင်တွေကိုရွှေ့ပြီး ကျွန်တော်
ဖြူစင်တို့ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

‘ကိုမိုးချာန်ကြီး . .

သူများကိုမေးခွန်းတွေမေးတော့မယ်
မေးခွန်းတစ်ခုမေးရင် တစ်ထောင်နော်’

ဖြူစင်က သိနေဟန်နဲ့စပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း . .
‘သိချင်လို့ပါဖြူစင်ရဲ့ ဘယ်သူလဲ ပြောပြ’
‘အင်း အဲဒါ ယံယံရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းလို့
ပြောတာပဲ။ အဲဒီထက်လည်း ပိုချင်လည်းပိုမှာပေါ့။
သူ့မှာမိန်းမရှိတယ် နှစ်ယောက်တောင်။
ရန်ကုန်မှာတစ်ယောက်၊ တောင်ငူမှာတစ်ယောက်။
ဦးလေးကြီးက ယံယံကိုလေးစားတယ်။ ချစ်တယ်။
သူ့ရဲ့အလုပ်ကိစ္စတွေကို ယံယံနဲ့တိုင်ပင်လေ့ရှိ
တယ်။ ယံယံအကြံဉာဏ်ကို ဦးလေးကြီးက
နားထောင်တယ်။ သူ့မိန်းမတွေရဲ့စကားထက်
ယံယံဆုံးဖြတ်ချက်က အရေးကြီးတယ်။
သူ့မိန်းမတွေက ယံယံကိုမကြည်ဘူး၊ သူတို့

ဒီလိုပဲနေလာကြတာ ကြာလှပြီ
'အေးလေ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ပြီးကျ ရွယ်တူချင်း နှစ်ရှည်လများ တွဲသွားနေရင်
ဘယ်သူက ရိုးရိုးသားသား သူငယ်ချင်းလို့ပြော
မှာလဲ'

ဒါပေမယ့် ယံယံပြောတာယုံတယ်။ ယံယံကတော့ ချွင်းချက်
ပေါ့။

'အင်း . . ကိုမိုးဈာန်က ဘာလှိုင်းကြီးယုံနေတယ်'
'အော် . . ဖြူစင်ရယ် ယံယံက
ဖျက်ဆီးတတ်တဲ့သူတစ်ယောက်မှမဟုတ်တာပဲ။
သူပြောဖူးတယ် ယံယံက သစ်ပင်တစ်ပင်ပါတဲ့'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေတုန်း ယံယံတို့
နှစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာပါတယ်။ ယံယံက စားဖိုဆောင်ထဲဝင်
သွားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် မုန့်ဝင်လုပ်ပါတယ်။ ကောင်တာအနီးက စား
ပွဲရှည်မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ထိုင်စားနေကြပါတယ်။ ယံယံကိုယ်
တိုင်လုပ်ထားတဲ့ တူနာဆန်းဒစ်ရှ်နဲ့ အောတိုင်းကော်ဖီ။

'ဖြူစင်ရေ . . . ဒီနေ့ဈေးသွားရင်
စတော်ဘယ်ရီခြံကိုဝင်ခဲ့။ စတော်ဘယ်ရီ
ပိုယူခဲ့ပါဦး။
ဦးငယ်တို့အိမ်ဖို့။ ဦးငယ်က ဒီနေ့ပဲပြန်မှာ'
'ဟုတ်ကဲ့ ယံယံ'

နောက် ယံယံက ဆက်ပြောပါတယ်။
'ကို ဒီကလေးလေးက မိုးဈာန်တဲ့'

မန္တလေးက အိမ်ပြေးလေးတစ်ယောက်ပေါ့။
သူ့အိမ်ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်းလှမ်းပြောပြဖို့
အဆင်မပြေသေးဘူး'

ကျွန်တော် ဦးငယ်ဆိုတဲ့လူကြီးကို လှမ်းကြည့်မိပါတယ်။
အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာ။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ
မယ့် သူ့ဆံပင်တွေက ကုပ်ကိုကျော်နေပါပြီ။ ဂျင်းဘောင်းဘီခပ်လွင့်
လွင့်က အမျိုးအစားကောင်းမွန်း သိသာလွန်းတယ်။ သူက ကျွန်တော့်
ကို ပြုံးပြပါတယ်။ ပြီးတော့

'အင်း . . ပီယံ မောင်လေးတစ်ယောက်ရတာပေါ့'

'အိုး . . သားလေးပါ။ မိုးဈာန်ကထွားလို့ အသက်
တော်တော် ငယ်သေးတယ်ကိုရဲ့ . . '

'အင်း ကိုယ်ကတော့ ပီယံကို အသက်ကြီးတယ်
မထင်ဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ကလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ၊ ခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ'

ယံယံက မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး ရယ်မောနေပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ကောင်တာနောက်မှာ အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင်ဆောင်
ရတာပေါ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲဗျာ။ ဘာကိုမှန်းမသိဘဲ
ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်။ တလုပ်လုပ်နဲ့ ချွေးစေးများပြန်လာပါတယ်။

x x x

အဲဒီနေ့က ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
ဖြစ်သွားပါတယ်။ ည ၁၁ နာရီလောက်မှာ

‘ကိုမိုးဈာန် . . ကိုမိုးဈာန်

ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက် . . ဒေါက်’

အခန်းတံခါးကို အဆက်မပြတ်ခေါက်သံနဲ့အတူ ကျွန်တော့်
ကိုလာနှိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း လူးလဲထထိုင်ပြီး

‘ဟေ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ယံယံရယ် . . ဗိုက်အရမ်းအောင့်နေလို့ ဆေးရုံ
ပို့ရမယ်’

‘ဟာ . . . ’

ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်းကားထုတ်ပြီး ယံယံအိပ်ခန်းဝမှာ

ရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဖြူစင်တို့ညီအစ်မ အစကတည်းက ယံယံနဲ့အတူ ရှိနေပုံပါပဲ။ ယံယံက နှုတ်ခမ်းတွေဖြူဖျော့၊ ချမ်းအေးတဲ့ပြင်ဦးလွင် ညမှာ နာကျင်လွန်းလို့ ချွေးသီးတွေစို့နေရှာ။ ကားပေါ်တက်ဖို့ မနည်း ကြိုးစားနေရတဲ့ ယံယံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် စိတ်မရွည်နိုင်တော့ဘဲ
'ယံယံ . . ကန်တော့နော်'

ကျွန်တော် ဆတ်ခနဲပွေ့ချီပြီး ကားရှိရာလျှောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကားနောက်ခန်းမှာ ညင်ညင်သာသာချပေးပြီး မတ်တပ်ရပ် ကြောင်ကြည့်နေသော ဖြူစင်တို့ကို
'ဘာလုပ်နေတာလဲ တက်ကြလေကားပေါ်
'အော် . . ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . '

ဖြူစင်တို့ကားပေါ်အရောက်မှာ ခပ်သွက်သွက်ပဲ ဆေးရုံကို မောင်းခဲ့ရပါတယ်။ အရမ်းကြီးလည်းမမောင်းရဲ ယံယံက အော်ဟစ် ညည်းညူလို့။ ဆေးရုံရောက်တော့လည်း ကျွန်တော်ပွေ့ချ။ လူနာတင် လှည်းပေါ်တင်။ ဆရာဝန်များကို အရေးပေါ်လူနာအကြောင်းကြား။ ဖြူစင်နဲ့ကျွန်တော် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာနဲ့။ ယံယံကိုအရေးပေါ်ခွဲခန်း ထဲဝင်သည်အထိ လိုက်ကြည့်မိကြပါတယ်။

အစာအိမ်သွေးကြောပေါက်တာတဲ့။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေယံယံ။ သူမဗိုက်အောင့်တယ်လို့ပြောပြောနေတာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။ နဂို ကတည်းက အစာအိမ်ရောဂါရှိတာတဲ့။

'မြန်မြန်ပြန်ကောင်းပါတော့ယံယံ
မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မယ်'
'ကိုမိုးဈာန်'

ဖြူစင်ခေါ်သံကြားမှ အနားမှာ ဖြူစင်တို့ညီအစ်မရှိနေတာ သတိထားမိ။

'ကိုမိုးဈာန် . . အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်'

ရေသောက်လိုက်ဦး . . . ရော့
ဖြူစင်လှမ်းပေးသောရေသန့်ဘူးကိုကိုင်ရင်း
'ယံယံပြန်ကောင်းမှာပါနော်'

'ပြန်ကောင်းမှာပါ။ အရင် လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်
ကလည်း ဒီလိုမျိုး တစ်ခါဖြစ်ဖူးတယ်။ ယံယံက
အစားအသောက်မဆင်ခြင်ဘူး။ အချိန်မှန်မစား
ဘူးလေ'

ကျွန်တော် ရေဘူးကို အငမ်းမရမော့သောက်လိုက်ပါတယ်။
အစာအိမ်လမ်းတစ်လျှောက် အေးဆင်းသွားတဲ့ရေက ကျွန်တော့်ရင်
အပူကို မငြိမ်းသတ်နိုင်ပါဘူး။

'ယံယံ အမြန်နေကောင်းပါစေ'

x x x

ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ်လောက်ဆေးကုသခံယူပြီး ယံယံ အိမ်
ပြန်လာပါတယ်။ အစကတည်းက ပိန်ပါးဖျော့တော့တဲ့ယံယံ ပိုပြီး
ဖျော့တော့နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းတွေကတော့ တောက်ပ
နေဆဲ။ အပြုံးတွေကလည်း လင်းလက်နေဆဲပါ။ ကော်ဖီဆိုင်ဘေးက
ဝင်းနံရံမှာ ပြင်ဦးလွင်အခေါ် ခေါင်းလောင်းပန်းလို့ခေါ်တဲ့ အပွင့်ဝါဝါ
တွေ တွယ်ကပ်ပေါက်ရောက်နေပါတယ်။ အပွင့်ဝါဝါတွေကြားမှာ
ယံယံ လမ်းလျှောက်နေတာကို ဆိုင်ထဲကနေ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်
မိနေပါတယ်။

‘ကိုကြီးမိုးချာန်’
‘ဟေ’

ဖြူစင်ညီမလေး ကြယ်စင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်ပါ

အလွတ္တအလင်းအိမ်

တယ်။ မမဖြူစင်က ထမင်းစားစို့တဲ့

‘အေး . . . အေး လာပြီညီမလေး’

‘ယံယံကိုရော ဆန်ပြုတ်တိုက်ပြီးပြီလားဖြူစင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ . . . နို့ဆန်ပြုတ်တိုက်ထားပါတယ်
ကိုမိုးဈာန်ရယ် . . . ကိုမိုးဈာန်လည်း ယံယံကိုပဲ
ကြည့်ပြီး ယံယံကိုပြုစုနေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း
ကြည့်ဦး အိပ်ရေးတွေပျက် မျက်တွင်းတွေနက်ပြီး
ပိန်နေပြီ’

‘ကိုယ်တို့က လူငယ်တွေပဲဖြူစင်ရယ်
ကိုယ်ခံအားလည်းကောင်းတယ်၊ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်
ယံယံက ကိုယ်တို့ထက် ပိုပင်ပန်းတယ်လေ’

ပြောသာပြောရ အိပ်ရေးပျက်တာတွေများပြီး ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် အစားအသောက်ပျက်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတိထား
မိတယ်။ အိမ်ကထွက်လာကတည်းက မညှပ်ဖြစ်သောဆံပင်များက
ပခုံးကျော်စပြုပြီ။ မေးပါးသိုင်းများလည်း မရိတ်သင်မိသောကြောင့်
အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ခန့် ရုပ်ရည်မျိုးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိ
ထားမိ။ ဘေးနံရံရှိမှန်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သူစိမ်း တစ်
ယောက်လိုကြည့်မိသေးရဲ့။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ဦးငယ်ကိုသတိရ။
ယံယံ အသည်းအသန်ဖြစ်နေချိန်မှာ ဦးငယ်က စင်ကာပူသွားတဲ့ရက်
နဲ့ တိုက်ဆိုင်နေလို့ လာလို့မရ။ ဖြူစင်ကို နေ့တိုင်းသတင်းလှမ်းမေး
နေတဲ့ဦးငယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဦးငယ်အကြောင်းတွေးမိတိုင်း
မနာလိုဖြစ်မိပါရဲ့။

‘ကိုမိုးဈာန် . . . အမလေး

ဘာတွေဒီလောက်တွေးနေတာမို့လို့

ထမင်းစားရင်း ငူငူကြီး’

‘အင်း . . . ဖြူစင်ပြောသလို အိပ်ရေးပျက်တာ
များလို့နေမှာပါ။ ကိုယ်ထမင်းစားမကောင်းဘူး’
‘အဲ့ဒါဆို ဖြူစင်ရှောက်သီးသုပ်ပေးမယ်လေ
ရှောက်သီးသုပ်စပ်စပ်လေးနဲ့
ဟင်းခါးပူပူလေးသောက်လိုက်’

ကျွန်တော် ခေါင်းတချက်ညိတ်ပြီး ဖြူစင်ကိုကြည့်နေလိုက်ပါ
တယ်။ ရှောက်သီးသုပ်ဖို့ မီးဖိုထဲဝင်သွားတဲ့ဖြူစင်ကိုကြည့်ရင်း ဘေး
က ကြယ်စင်က

‘ဟိ. . ဟိ မမဖြူစင်ကလည်း
ကိုကြီးအတွက်ဆို ပျာယာခတ်နေတာပဲ
ကိုကြီးမိုးဈာန်ကလည်း မမဖြူစင်ကိုမကြည့်ဘူး. .
ယံယံအတွက်ဆို ပျာယာခတ်နေတာပဲ’
‘ကြည့်စမ်း . . . ကြယ်စင်
ကိုယ့်အစ်မကိုယ် ဒီလိုပြောရလား
မောင်နှမချင်းတွေပဲ ဂရုစိုက်ရမှာပေါ့’
‘မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးမိုးဈာန်ရဲ့
ကြယ်စင်ပြောမယ်. . လာ’

ကျွန်တော့်နားကို တိုးတိုးလေးကပ်ပြီးပြောတယ်
‘မမခေါင်းအုံးအောက်မှာလေ ကိုကြီးဓာတ်ပုံရှိ
တယ်သိလား၊ သူ့ဖုန်းနဲ့ ခိုးရိုက်ထားတာ ပြီးတော့
ဓာတ်ပုံနောက်မှာ စာရေးထားတယ်
မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ် . . ဖြူစင်ကိုပြန်ချစ်မှာ
လားတဲ့ . . ဟိ. . ဟိ
ကြယ်စင်ပြောချင်နေတာကြာပြီ . .
ကိုကြီးက အလုပ်တွေရှုပ်နေလို့

မမဖြူစင်ကိုချစ်လိုက်ပါနော်ကိုကြီး
ကြယ်စင် သဘောတူတယ်လို့'

မမျှော်လင့်ဘဲကြားလိုက်ရတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဘာ
ပြောရမှန်းမသိ။ ၁၂ နှစ်အရွယ်ကလေးသာသာ ကြယ်စင်က ပြော
သင့်မပြောသင့် မစဉ်းစား။ ကျွန်တော့်မှာ ထူပူပြီး
'ဟာ . . . ဒီကောင်မလေး

မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်' လို့
ဗလုံးဗထွေးအပြော ဖြူစင်ကလည်း ရှောက်သီးသုပ်ပန်း
ကန်လေးနဲ့ ဝင်လာပါတယ်။ ကြယ်စင်က လျှာထုတ်ပြောင်ပြပြီး
နောက်ဖေးဘက်ကို ထွက်ပြေးသွားပါတယ်။

'မျက်နှာတွေနီရဲလို့ ဖျားချင်ပြီနဲ့တူတယ်
ကိုမိုးဈာန် . . ခေါင်းရောက်ကိုက်နေသေးလား'

ကျွန်တော် ဖြူစင်မျက်နှာကိုမကြည့်ရဲ။ ရှောက်သီးသုပ်စား
ပြီး ဟင်းခါးတွေသာ တဖူးဖူးမှုတ်သောက်နေမိပါတယ်။

တော်တော်ဆိုးတဲ့ကြယ်စင်။ သူ့လုပ်တာနဲ့ အနေရအထိုင်ရ
ခက်ပြီ။ ဖြူစင်ကတော့ သူ့ညီမပြောတာတွေမသိသေး။ သူ့ဘေးမှာ
ထိုင်ပြီး စကားတွေပြောတုန်း။

x x x

မမျှော်လင့်တဲ့အချိန်ကာလတစ်ခုက ရုတ်တရက် ကျရောက်လာပါတယ်။ ယံယံရဲ့ဗိုက် ခွဲထားတာ ချုပ်ရိုးဖြေပြီးနောက်တစ်ရက် ယံယံက အခန်းရှေ့မှာ ခုံလေးချပြီး နေပူစာလှုံနေပါတယ်။

ကျွန်တော်က ယံယံရဲ့သစ်ခွတွေကို ရွက်ဝါကြွေတွေဖယ်ပစ်ဆေးထည့်၊ သန့်ရှင်းရေးတွေလုပ်နေချိန် ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့မေမေ ရောက်လာပါတယ်။

‘သား . . . မိုးဈာန်’

မေမေရဲ့ တုန်ရင်လှိုက်လှဲတဲ့အသံနဲ့ လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့ အသံကြောင့် ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးတွေ ရပ်သွားပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း လှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်မြင်တွေ့လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်တော် တုန်လှုပ်မိပါတယ်။

'သားရယ် . . . သားနယ်စပ်မှာဆိုလို့
 မေမေတို့မှာ ရွှေလီရောက်၊ မူဆယ်ရောက်
 စုံစမ်းလိုက်ရတာ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်ကမှ
 ဖေဖေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဒီဆိုင်မှာ
 မိုးဈာန်ကိုတွေ့ခဲ့တယ်ပြောလို့
 သား . . . မေမေတို့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော် . .
 ပြန်လိုက်ခဲ့တော့
 အခု ကျောင်းလည်းတစ်နှစ်အောက်ရတော့မယ်
 သားထွက်သွားတာလေးလကျော်ပြီလေ . .
 လိုက်ခဲ့တော့နော်'

ကျွန်တော် ယံယံရှိရာကို လှမ်းကြည့်မိပါတယ်။ ယံယံက
 တော့ အစောကြီးကတည်းက မြင်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်
 နေတာပါ။

မေမေက ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်တဲ့နေရာကို လိုက်ကြည့်ပြီး
 'အဲ့ဒါ ဒီဆိုင်ပိုင်ရှင် ပီယံချိုမဟုတ်လား
 အဲဒီမိန်းမက မိန်းမကောင်းမဟုတ်ဘူး။
 ငါ့သားလေးကိုခေါ်ထားပြီး သိမ်းသွင်း
 ဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားနေတာ'
 မေမေဆီက မမျှော်လင့်ဘဲထွက်လာတဲ့
 စကားသံကြောင့်
 'မေမေ မဟုတ်တာတွေမပြောနဲ့လေ
 ယံယံကြားသွားရင် မကောင်းဘူး။
 သူက သားကို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့သူလေ'

မေမေက ဖျတ်ခနဲ ယံယံနားကို လျှောက်သွားပါတယ်။
 ဖေဖေနဲ့ကျွန်တော် တစ်ပြိုင်နက်တည်းတားပေမယ့်တားချိန်မရလိုက်။

‘မေမေ’
‘မရည်မွန်’

ယံယံကတော့ မေမေသူ့ဆီလျှောက်လာတာကို ကြည့်နေပါတယ်။ ဟင့်အင်းမေမေ ယံယံကျန်းမာရေးမကောင်းသေးဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ထဲကပြောရင်း မေမေ့နောက်ကို အပြေးအလွှားလိုက်ရပါတယ်။ မေမေက

‘ဒီမယ် . . . ပီယံချိုဆိုတာမဟုတ်လား
ကလေးတစ်ယောက်အိမ်ကထွက်ပြေးလာတာကို
မြှောက်ထိုးပင့်ကော်နဲ့ လက်သင့်ခံထားတာ
ဘာသဘောလဲ၊ ကျွေးမွေးထားတာပဲလေဆိုပြီး
ကျွေးဇူးရှင်ဖြစ်ချင်နေတာလား
ကျွန်မသားလေးက လူမမယ်လေး
အခုဆို ကျောင်းတစ်နှစ်ပျက်ပြီ။
သူများသားသမီး အခုလိုကျောင်းတစ်ပိုင်းတစ်ခု
ဘဝပျက်အောင် မြှောက်ပင့်ပေးတာပေါ့
ဟုတ်လား . . .
အေးပေါ့ . . . လင်အတည်တကျမရှိ
သားသမီးအတည်တကျမရှိတော့
ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါ့မလဲ’
‘မေမေ အဲဒီလိုတွေမပြောနဲ့’
‘ဖယ်စမ်းသား . . . ဒီမိန်းမအကြောင်း
မင်းဘာသိလို့လဲ . . .
အမေပြောရမှကျေနပ်မယ် . . .’

မေမေက တားဆီးမရဘဲ ဆက်ပြောပါတယ်။ ယံယံကတော့
နောက်မှီလေးပေါ်မှာခေါင်းတင်ရင်း မေမေ့ကိုပြန်မပြောဘဲ ကျွန်

တော့ကိုပဲ လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ မေမေ့ကိုတားမရတဲ့အဆုံး ကျွန်တော် ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်လိုက်ပါတယ်။

‘တော်ပါတော့ . . .

မေမေ . . သား ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပြီ
သားကိုယ်တိုင် သားဘဝကိုဆုံးဖြတ်မယ်
ယံယံကိုမပြောပါနဲ့မေမေ။ ယံယံနဲ့ မဆိုင်ဘူး
သားကိုပဲပြောပါ’

မေမေကလည်းမလျော့။ ဒေါသကြီးတတ်တဲ့ဖေဖေတောင် မေမေ့ကိုဝင်တားနေရသေးတယ်။

‘တော်ပါတော့ မရည်မွန်
အိမ်ကျမှ မင်းသားကိုပြောပါ။
သူတပါးအပြစ်မဟုတ်ဘူး မင်းသားက
အိမ်ကထွက်သွားတာလေ။
သူခေါ်တာမှမဟုတ်တာ’

မေမေက ဆက်ပြီး-

‘မိုးဈာန် . .
ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပြီဟုတ်လား
နင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။
ဒါကမြန်မာပြည်ဟဲ့။
နင့်အသက်လေးငါးဆယ်ရှိလည်း မိဘတွေရှိရင်
မိဘတွေစကားနားထောင်ရမှာပဲ။
ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်လို့ လက်ခံထားသူကို
အရေးယူခွင့်မရတာပဲရှိမယ်
နင့်ကို ငါတို့က ကောင်းရာလမ်းကို ပြောပြသွန်သင်
မယ့် မိဘတွေ။ မိဘစကားနားထောင်ရမယ်ဆို’

တာ ဘုရားကိုယ်တိုင်ဟောခဲ့တာ။ နင့်ဘဝတစ်
သက်လုံး အေးချမ်းဖို့ ငါတို့ရွေးတဲ့လမ်းမှာ
လျှောက်ရမှာပဲမိုးဈာန်... ကြည့်ပါဦး...
ဆံပင်ရှည်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးနဲ့ လူကပိန်ချုံး
ဆေးသမားရုပ်ပေါက်နေပြီ။
နင့်အသက်အရွယ်နဲ့တောင်မလိုက်ဘူး
ခုပြန်လိုက်ခဲ့...'

ယံယံကိုကျွန်တော်လှမ်းကြည့်။ ခုံလေးပေါ်မှထရန်အားယူ
နေသောယံယံ။ ကျွန်တော် ယံယံဆီအပြေးအလွှားသွားပြီး ယံယံရှေ့
ဦးထောက်ချလိုက်ပါတယ်။

'ယံယံ...
ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်
မေမေ့အစား ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်'

မေမေ့ဘက်လှည့်ပြီး
'ကျွန်တော် မလိုက်ဘူးမေမေ
ကျွန်တော် ဒီမှာပဲနေခဲ့တော့မယ်
မေမေတို့ပြန်တော့။ ကျွန်တော့်ဘဝ
ကျွန်တော့်ဘာသာလျှောက်တော့မယ်'
မေမေက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ငိုပါတော့တယ်။

'အမလေး...
ကျွန်မသားလေး ဆေးမိနေပြီထင်ပါရဲ့
ကယ်ကြပါဦး
ကျွန်မကို တစ်ခါမှ မာမာထန်ထန်မပြောဘူးတဲ့
သားလေးက မေမေပြန်တော့တဲ့

အိး . . ဟိး . . ဟိး'

ဖေဖေလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

ယံယံက အသံခပ်မာမာနဲ့ပြောပါတယ်။

'မိုးဈာန် . . .

မင်းပစ္စည်းတွေသိမ်း

မင်းအဖေ အမေနဲ့လိုက်သွား

နောက်တစ်ခါ ငါ့ဆိုင်ရှေ့တောင်ဖြတ်မလျှောက်နဲ့'

'ဒီမယ်အစ်မကြီး . . .

အယဉ်ကျေးဆုံးပြောလိုက်မယ် . . .

ရှင်တို့ဆုံးမပြောဆိုလို့မနိုင်လို့

အိမ်ကထွက်ပြေးလာတဲ့ သားသမီးမျိုး

ဘယ်လိုသူစိမ်းတစ်ယောက်ကမှ

ထိန်းချုပ်လို့မရဘူး။ ရှင်တို့သားကိုပြန်ခေါ်သွား။

ကျွန်မဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်မကိုစော်ကားတဲ့

ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးမှ ထပ်မပြောနဲ့ . . . ။

မှတ်ထားလိုက်ပါ မိုးဈာန်ရဲ့အဖေ

ရှင်မှားနေပြီ . .

လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတယ်။

ကလေးငယ်တွေကို အောင်မြင်ကြီးပွား တိုးတက် စေချင်ရင် သူတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို မြေတောင်မြှောက်ပေးရတယ်။

ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ အောင်မြင်ကြီးပွားချမ်းသာ

ကျော်ကြားတဲ့သူတွေကိုကြည့်လိုက်

မိဘအစွမ်းအစမပါဘဲ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်တဲ့သူတွေ၊

မိဘနဲ့အတိုက်အခံဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ်လျှောက်
လှမ်းသူတွေချည်းပဲ။

ဘုရားတောင်မှ သူ့အဖေစကားနားမထောင်ဘဲ
တောထွက်ခဲ့သေးတာ၊

အမှန်တရားကို မိဘတွေအနေနဲ့သိဖို့လိုတယ်။

ရှင့်မှာ ဒီသားတစ်ယောက်ပဲရှိပေမယ့်

ဟောဒီကော်ဖီတစ်ခြံလုံးမှာရှိတဲ့

ကလေးနှစ်ဆယ်ကျော်ဟာ

ကျွန်မရဲ့သားသမီးတွေချည်းပဲ။ မိဘဆိုတာ

မိဘလိုနေရာကနေရတယ်။

ကိုယ့်အတ္တချည်းပဲရှေ့တန်းတင်မနေနဲ့။

ရှင်ပြန်ပါ. . . ။

မိုးဈာန် . . . သွားတော့'

'ဪ . . မိဘစကားနားထောင်ဖို့ပြောတဲ့

ကျေးဇူးရှင်ကြီးပေါ့

ကျွန်မသားကိုကျွေးမွေးခဲ့လို့ ကျေးဇူးပါ'

ထေ့ငေါ့ပြောလိုက်တဲ့ မေမေ့စကားသံက နားထဲမှာ အ
တောင့်လိုက်။

'လာ. . မိုးဈာန် သွားမယ်'

'မလိုက်ဘူးမေမေ . . .

ဒီလိုပုံစံနဲ့ သားမလိုက်နိုင်ဘူး

ယံယံကိုတောင်းပန်ရဦးမယ်၊ ယံယံကျေနပ်တဲ့အထိ

တောင်းပန်ပြီးမှ သားမလိုက်နိုင်မယ်'

'နင်က ဒီမိန်းမအကြောင်းဘာသိလို့လဲမိုးဈာန်

သူက . . . '

ဖေဖေက မေမေပါးစပ်ကိုဆွဲပိတ်ပစ်ပြီး

‘တော်ပြီ. . . ရည်မွန်

ဒါ သူများရဲ့ခြံဝင်းထဲမှာ။ မင်း ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနဲ့
အချုပ်ထဲရောက်သွားမယ်သိလား’

တစ်ဆက်တည်း ဖေဖေက ယံယံဘက်လှည့်ပြီး

‘ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဒေါ်ပီယံချို

မရည်မွန်က သားဇောနဲ့မို့ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။

ကျွန်တော်တို့သားကို စောင့်ရှောက်ပေးလို့

ကျေးဇူးပါခင်ဗျာ’

‘သားရေ သွားကြစို့’

ဖေဖေရဲ့ ပါးနပ်မှုကြောင့် ပြေငြိမ်းသွားပေမယ့် ရင်ထဲမှာ
တော့ မီးတောက်တွေနဲ့။ ကျွန်တော် ယံယံကို ဝှူးထောက်တောင်းပန်
ရင်း-

‘ကျွန်တော့်ကိုမမုန်းပါနဲ့ယံယံ

ကျွန်တော် အသုံးမကျလို့ ဒီလိုဖြစ်တာပါ

ယံယံ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်’

ယံယံက မျက်ရည်ဝေဝဲနေရာမှ ပြုံးပြီး ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်
ပြပါတယ်။ အစားမာမာမစားရသေးလို့ ဖျော့တော့နေတဲ့ ယံယံ မျက်
နှာက ကြည်လင်သောအပြုံးကိုတော့ ဆောင်နိုင်သေးရဲ့။

ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်လေးကို ခွဲခွာခဲ့ရပါ
တယ်။ ဒီဆိုင်မှာနေခဲ့ရတဲ့ လေးလကျော်အတွင်းဟာ ကျွန်တော့်
အတွက် နိမ္မာန်ဘုံပါ။ ကျွန်တော် တစ်လမ်းလုံးငိုပါတယ်။ မေမေက
တော့ ခုနကလို ဒေါသတွေကြီးမနေတော့ဘဲ ကျွန်တော့်ကိုချော့နေပါ
တော့တယ်။ ကျွန်တော် မေမေကို စကားပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိ။ အိမ်
ကို အကျဉ်းထောင်တစ်ခုလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်နေမိ။ ဖေဖေက

တော့ ကားမောင်းရင်း ဘက်မှန်ထဲကနေ ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ်
နေပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရှင်းလင်းတဲ့ဘဝတစ်ခုမှာ
ရပ်တည်နိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ယံယုံဆီကို ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်။ ယံယံ
က ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ။ ကျွန်တော့်မှာ အကြွေးတစ်ခု
တင်သလိုခံစားသွားရပါတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်က ကျွန်တော်
တမင်လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူးယံယံရယ် . . . ။

x x x

အပိုင်း ။ ၂ ။

သူမရဲ့ ပါးလှလှခန္ဓာကိုယ်လေးကို ချစ်တယ်

ကျွန်တော်မသိတဲ့ မျှော်လင့်ချက်က
ကျွန်တော့်ကို ရှင်သန်စေခဲ့တယ်ဆိုတာ
သူမကို ကျွန်တော်တွေ့မှ သိခဲ့ရတာပါပဲ...
သူမကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်...
သူမရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်
သူမရဲ့ ပါးလှလှခန္ဓာကိုယ်လေးကိုချစ်တယ်
သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားက တိုးလှလှအသံလေးကိုချစ်တယ်...
သူမက ကျွန်တော့်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ

.....

.....

သုံးနှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကာလဟာ မြန်ဆန်လှတာမဟုတ်ပေမယ့်
မသိမသာပဲ ကျော်လွှားသွားခဲ့ပါတယ်။ မေမေနဲ့ကျွန်တော် အပေး
အယူ ညှိနှိုင်းပွဲတစ်ခုကို အပြင်းအထန်ပြုလုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ စာမေးပွဲကို
BE ဘွဲ့ရသည်အထိ ကြိုးစားပါမယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်ဘက်က
ကတိတစ်ခု ကို ပေးခဲ့ရပြီး မေမေ့ဆီက အရက်သောက်တာကလွဲရင်
ကျန်တဲ့လွတ်လပ်ခွင့်အားလုံးကို ပေးပါ့မယ်ဆိုတဲ့ကတိကိုရခဲ့ပါတယ်။
ဒီလိုညှိနှိုင်းမှုရယူပြီး ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်တက်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောင်းသားဘဝဟာ တခြားသူတွေလို ပေါ့
ပါးလွတ်လပ်မနေဘဲ တစ်ခုခုက ထိန်းချုပ်ဖိစီးထားသလို ခံစားရပါ
တယ်။ ယံယံပြောခဲ့တဲ့စကားသံတွေက ကျွန်တော့်နားထဲမှာ မကြာ
ခဏ ပြန်ကြားယောင်။ ကျွန်တော်ညံ့ပါတယ်ယံယံ။ ခုထိ ကျွန်တော့်

ကိုယ်ကျွန်တော် မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

ဖေဖေနဲ့မေမေက ကျွန်တော့်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားတယ် ဆိုပေမယ့် စောင့်ကြည့်နေမြဲပါ။ နှုတ်ကမ္မာတော်ဟာ နှုတ်ကမ္မာတော်မို့ မလုပ် ပေမယ့် သူတို့ရင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို စိုးရိမ်နေဆဲ။ မေမေက ကျွန် တော့်အကြိုက်ဆုံးဟင်းတွေ ချက်ကျွေး၊ ကျွန်တော်နှစ်သက်မယ့် အဝတ်အစားများဝယ်လာ၊ မေမေ့ခမျာ သနားစရာကောင်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မေမေ့မေတ္တာကို အားနာတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် စာ ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

မေမေ့ပြောပြချက်အရ ယံယုံအကြောင်းတွေ တချို့လည်း သိလာရပါတယ်။ မေမေက ယံယုံရဲ့ချစ်သူငယ်ချင်း ဦးငယ်ရဲ့မိန်းမနဲ့ ငယ်စဉ်ကသူငယ်ချင်းပါတဲ့။ ကျွန်တော်ပျောက်ဆုံးလို့ရှာဖွေရင်း သူ ငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြရ။ ဦးငယ်ရဲ့မိန်းမ ပြောကြားချက်အရ-

ဦးငယ်ပထမအိမ်ထောင်(အခု မေမေ့သူငယ်ချင်းက)မိဘ ချင်းလက်ထပ်ပေးစားထားတာတဲ့။ ဦးငယ်က အရင်က သင်္ဘောသား၊ နောက်တော့ သင်္ဘောမတက်တော့ဘဲ တောင်ငူဘက်မှာ ရာဘာခြံ တွေစိုက်၊ ရာဘာစက်ရုံတွေလုပ်ရင်း ဒုတိယမိန်းမကို တောင်ငူမှာ ရခဲ့တယ်။ ပီယံချိုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ဦးငယ်နဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း။ ငယ်ရည်းစား။ ပီယံချိုက အရင်အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးမရခင်မှာ အိမ်ထောင်ကွဲသွားခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင်ကျစဉ်မှာလည်း ဦးငယ်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပြီး သူမအိမ်ထောင်ဘက်က ဦးငယ်နဲ့သဝန်တို့မူ ကြောင့် အိမ်ထောင်ပျက်စီးတဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ဦးငယ်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျသော်လည်း ပီယံချိုနဲ့ အဆက်အဆံမပျက်။ သူမနဲ့ ရှယ်ယာလုပ်ထားသော ကော်ဖီခြံနဲ့ ရာဘာခြံတွေလည်းရှိသတဲ့။ ဦးငယ်မိန်းမက ဦးငယ်ကို ပီယံချိုနဲ့ပတ်သက်လို့ပြောရင် ဦးငယ်က

‘မင်းမပေါင်းနိုင်ရင်ဆင်းသွားနိုင်တယ်
ပီယံချိုကိုတော့ မဖြတ်ဘူး။

ငါတို့ခေါ်ပြောဆက်ဆံမှုဟာ မင်းအတွက်
နစ်နာစရာမရှိဘူး။

ပီယံချိုရဲ့အကြံဉာဏ်တွေကြောင့်

ငါ့စီးပွားရေးတက်ပြီး အောင်မြင်လာတာ’ လို့

ပြောတယ်တဲ့။ ပီယံချိုနဲ့ သဝန်တို့ပြဿနာတက်နေတုန်းမှာပဲ ဦးငယ်
က နောက်ထပ် ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ထပ်ယူလိုက်
တယ်။ တောင်ငူမြို့က ကရင်မလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဦးငယ်ရဲ့ အပြု
အမူတွေကို ပီယံချိုကပဲ အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေတယ်လို့ပဲ
ဦးငယ်မိန်းမကြီးက ယူဆတယ်။ ဒီကရင်မလေးကို ဘာလို့ယူလိုက်
သလဲမေးတော့ ခိုကိုးရာမဲ့သနားလို့ မဖြစ်မနေယူလိုက်တာဆိုပဲ။
သူမကိုတော့ ရှာသမျှငွေပုံပေးထားပြီး ဝေဖန်စွက်ဖက်ခွင့် လုံးဝမပေး
တဲ့ ဦးငယ်ကို မကျေနပ်။ မကျေနပ်သော်လည်းပဲ ကလေးနှစ်ယောက်
နဲ့ အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်ဖို့ကလည်း မဖြစ်တော့ ဦးငယ်ကို လက်
မလွှတ်နိုင်ဘဲ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ပင်ပန်းစွာနေခဲ့ရတယ်တဲ့။ မေမေကတော့
သူမသူငယ်ချင်းကို အရမ်းသနားပါတယ်။ ဦးငယ်အပြစ်ထက် ယံယုံ
အပြစ်ကိုပဲ အမြဲပြောပြီး ယံယံနဲ့ ထပ်မပတ်သက်ဖို့ ခဏခဏပြော
ပါတယ်။

‘အဲဒီမိန်းမဟာ

သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထားတဲ့

မိန်းမယုတ်’

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းတစ်နေရာမှာတော့ ယံယံအမြဲရှိနေပါ
တယ်။ ဘယ်သူတွေဘာပဲပြောပြော ယံယံမှာ အကြောင်းအရာတစ်ခု
ရှိလို့သာ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ ကျွန်တော်မှတ်ထင်ထားပါတယ်။ ကြည့်

လင်တဲ့အပြုံးနဲ့ သူ့မပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိသမျှလူအားလုံးကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးတတ်တဲ့ယံယံ။

'ယံယံက သစ်ပင်တစ်ပင်ပဲလေ'လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အသံကို နားထဲကမထွက်။ ဦးငယ်လည်း ငှက်တစ်ကောင်။ ကျွန်တော်လည်း ငှက်တစ်ကောင်ပါမေမေလို့ ကျွန်တော် စိတ်ထဲကပဲ ပြောနေမိ။

ကျောင်းလစ်ပြီး ၁၀၀%ကော်မီဆိုင်ကို သွားကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အထဲကိုမဝင်ရဲဘဲ ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ရွံ့ကြောက်စိတ်နဲ့ အဝေးကပဲငေးကြည့်ပြီး ပြန်ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ယံယံ့ဆီ ကျွန်တော်ရောက်အောင်သွားမှာပါ။

အရက်မသောက်ပါဘူးလို့ မေမေ့ကိုကတိပေးထားလို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ ဘီယာဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်မရောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းသားတွေကြားမှာ ခေတ်စားနေတဲ့ ပန်းရောင်ဆေးပြားလေးတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ထွက်ပေါက်အဖြစ် ဆွဲဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းအနီးအနားမှာ အလွယ်တကူဝယ်ယူလို့ရတဲ့ ဆေးပြားတွေပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထီးကျန်မှုတွေကို သူက ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်တယ်လေ။

ကျောင်းစာသင်ခန်းလွတ်တွေထဲမှာ ဆေးပြားလေးတွေကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်တော့်စိတ်ကူးတွေကို အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ဦးငယ်နေရာမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ယံယံက ကျွန်တော့်ထက်ငယ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။ သိပ်ဆရာလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ပေါ့။ တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာတော့ သုံးနှစ်လုံးလုံး ယံယံနဲ့မဆုံခဲ့ပါဘူး။

ဖြူစင်ဆီ ဖုန်းတစ်ခါနှစ်ခါဆက်ဖြစ်ပေမယ့် နောက် စိတ်မပါတာနဲ့ မဆက်တော့ပါ။ ယံယံ့ဆီကိုတော့ ကျွန်တော် မဆက်ရဲခဲ့

ပါဘူး။

ကျောင်းတက်စဉ်ကာလမှာ ဟုတ်တိပတ်တိ ရည်းစားလည်း မရှိ သူငယ်ချင်းများနဲ့ အပေါ်ယံခင်မင်ရင်းနှီးမှုသာရှိခဲ့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်အတွင်းကိုသာ အမြဲခရီးထွက်နေတဲ့သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

BE Final စာမေးပွဲပြီးတဲ့နောက်မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချောင်းသာကိုခရီးထွက်ဖို့ မေမေ့ဆီခွင့်တောင်းတဲ့အခါ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ခွင့်ပြုခဲ့ပါတယ်။ စာမေးပွဲအောင်မှာကလည်း သေချာတယ်လေ။ စာကျက်မပျင်းတတ်တဲ့အကျိုးကြောင့် ရိုးလဲနံပါတ် တစ်ဆယ်အောက် ကျွန်တော် ဘယ်တုန်းကမှ မရောက်ခဲ့ဘူး။

ချောင်းသာခရီးကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်တရခရီးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အပျော်ရွှင်ဆုံးခရီးဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့ဗျာ။

x x x

တော်သတိမထားမိတော့။

‘ဟဲ့ . . . အို’

အတိုက်ခံရသူရဲ့ အာမေဇိုင်တရေရွတ်သံကြားမှ

‘ကန်တော့နော် . . ကန်တော့’

ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်းတောင်းပန်ရင်း လှမ်းကြည့်မိတဲ့
အခါ . . . ။

‘ယံယံ’

ကျွန်တော် အမွတ်သိပ်ဆုံး၊ အတမ်းတဆုံး၊ အမျှော်လင့်ဆုံး

‘ယံယံရယ်’

ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ယံယံကို ပြေးဖက်
လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထွားကျိုင်းလာတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှာ ယံယံ
ကိုယ်လုံးလေးဟာ နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်လို့။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး
ကောင်းကင်ပေါ်ထိ လွင့်စင်သွားသလိုမျိုး၊ မျက်လုံးတွေထဲမှာ အလင်း
တန်းတွေဖြာထွက်။ ကျွန်တော် ဘာကိုမှမမြင်တော့။

‘ဟဲ့ . . မိုးဈာန်’

ယံယံကိုလွှတ်ပါဦး’

ယံယံရဲ့လှိုက်မောစွာရုန်းကန်သံကြားမှ ကျွန်တော် သတိဝင်
လာမိပါတယ်။

‘ယံယံ . . ကျွန်တော်အရမ်းပျော်သွားလို့

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားတယ်

စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော် . . ယံယံ

တောင်းပန်ပါတယ်’

ထုံးစံအတိုင်း ကြည်လင်တဲ့အပြုံးလေးနဲ့ ယံယံခေါင်းညိတ်ပြ
ပါတယ်။ ဒီသုံးနှစ်က ယံယံကို ဘာမှမပြောင်းလဲစေဘူးလား။ အရင်
အတိုင်း . . . တကယ့်ကို အရင်အတိုင်းပါပဲ။ ရှည်လျားတဲ့ဆံနွယ်တွေ

ချောင်းသာကမ်းခြေက သဲပြင်စိုစိုကို ခြေထောက်နဲ့ဖိနင်း မိတဲ့အရသာကို ကျွန်တော်နှစ်သက်နေပါတယ်။ နံနက်ခင်းလေနေအေး နဲ့အတူ စောစီးပွာ ကျွန်တော် နိုးထခဲ့ပြီး ပင်လယ်လေကို တစ်ဝကြီး ရှူရိုက်။ သူငယ်ချင်းများက သဲပြင်မှာဘောလုံးကန်နေကြပြီး တချို့ကတော့ ဟိုတယ်မှာပဲ ဇိမ်နဲ့နှပ်နေကြတုန်းပါ။ ကျွန်တော်က သဲစို ပေါ်မှာထင်ကျန်ရစ်တဲ့ခြေရာများကို သဘောကျပြီး နောက်ပြန်လမ်း လျှောက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ခြေရာတွေကို ကျွန်တော်ကြည့်ချင် လို့ပါ။

ကျွန်တော် နောက်ပြန်အတိုင်းဆက်သွားပါတယ်။ ကျွန် တော် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်တိုင်း ခြေရာများစွာက အရှေ့သို့။ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို တစ်ယောက်တည်း အားရပါးရ ရယ်မောမိ။ နောက်ပြန်သွားနေတဲ့အတွက် နောက်ကလူကို ကျွန်

က စုစည်းမထားဘဲ နံနက်လေနဲ့အတူ ပျံဝဲလို့ အဖြူရောင်ဂါဝန်ရှည်
လေးနဲ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ယံယံဟာ နတ်သမီးတစ်ပါးပါပဲ။

‘အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့

မိုးဈာန် . . . ။

ချောင်းသာကို ဘယ်နေ့ကရောက်တာလဲ’

‘ညကမှရောက်တာယံယံရဲ့

၃ ရက်လောက်တော့နေဖြစ်မယ်ထင်တယ်

စာမေးပွဲပြီးလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စုထွက်လာတာ

အိမ်ကို တစ်ပတ်လို့ခွင့်တောင်းလာကြတယ်’

‘ဪ . . ယံယံက ဒီမှာခဏကြာဦးမယ်

အနားယူချင်တာနဲ့ထွက်လာတာ

အနားယူမယ်ဆိုမှ အရှုပ်ထုပ်ကလေးနဲ့

လာတွေ့နေတယ်’

ကျွန်တော့်နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့လှမ်းထောက်ပြီးပြောလိုက်ပုံက
ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်တုန်လာပါတယ်။

ဒါဟာ အချစ်လားယံယံ။ ယံယံကိုကျွန်တော် တစ်နေ့မှမမေ့
ခဲ့တာရော အချစ်ပဲလား။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို တမ်းတယစ်မူးမိတာရော အချစ်ပဲလား။ ယံယံရဲ့
လွင့်နေတဲ့ဆံပင်တွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ခုန်နေတာရော အချစ်လား။
အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နီး မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နုပျိုလှပ
ခြင်းဟာ အစွမ်းကုန်ပွင့်အာနေတဲ့ နှင်းဆီတစ်ပွင့်လိုပါပဲ။ မချစ်ဖူးလို့
ရှူးတာလား ကျွန်တော်မှားသလားယံယံ။

ရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမှုတစ်ခုရှိပေမယ့် ပျော်ရွှင်မှုကို မဖုံးဖိ
နိုင်ပါဘူး။ ယံယံ အခုအချိန်မှာ ကျွန်တော်အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ဘာ
စကားမှမပြောဘဲ ယံယံကို ထွေးပွေ့ထားချင်တာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တုန်ရင်လာတယ်။ မျက်ရည်တွေ
လည်း ကျလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိန်းသိမ်းဖို့ မလွယ်
ပါဘူး။

ယံယံနေတဲ့ ဘန်ဂလိုရှေ့ကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
ဘန်ဂလိုရှေ့က လေသာဆောင်မှာထိုင်ဖို့ မေးဆတ်ပြပြီး ယံယံ အခန်း
ထဲဝင်သွားပါတယ်။ သူမမျက်ကွယ်ရောက်ချိန်ခဏမှာ ကျွန်တော့်
ကိုယ်ကျွန်တော် အမိန့်ပေးရပါတယ်။

'အားတင်းထားစမ်းမိုးဈာန်
မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား
မျက်ရည်ကျတာ ဘာအတွက်လဲ'

ကျွန်တော် မျက်နှာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်သုတ်ပစ်ပြီး
လေကို တဝှေ့လိုက်တယ်။ နည်းနည်းတော့ နေသာသွားပါတယ်။

ယံယံ အချိုရည်နှစ်ခွက်ကိုင်ပြီး ပြန်ရောက်လာပါတယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား
မသိတာလား ခွဲခြားမရ။ ထုံးစံအတိုင်း သူမအပြုံးက ကြည်လင်အေး
ချမ်းလို့။

နှစ်ယောက်ထိုင် ပတ်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေမိတဲ့
ကျွန်တော့်နားကို သူမဝင်ထိုင်ပါတယ်။ သူမလက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကျော
ကို ပွတ်သပ်ပြီး

'တော်တော်စိတ်ပင်ပန်းနေတာလားမိုးဈာန်'

ယံယံရဲ့အသံက ချိုမြဲတဲ့ဝိုင်တစ်ခွက်လိုပါပဲ။ နွေးထွေးတယ်။
ရှုတတယ်။ စွဲမက်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ သူမကို တစ်နေ့နေ့မှာ သွား
တွေ့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထဲကရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဒီနေ့ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့
မထင်မှတ်ထားမိဘူး။ သူမကိုတွေ့ဆုံရတယ်။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက်ရေစက်ပါလို့ပေါ့။ ယံယံဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နတ်သမီး၊ နတ်

ဘုရားမပါပဲ။

သူမရဲ့စကားသံတွေထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ နာခံခြင်းတစ်ခု ကိုသာသိတဲ့ သိုးငယ်တစ်ကောင်ပါပဲ။ သူမဆီက ပြောလာမယ့်စကား နဲ့ အမိန့်ပေးသံကိုသာ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုနဲ့ စောင့်နေမိတယ်။ ယံယံက သိနေတဲ့ပုံပါပဲ။

‘မွေးဖွားလာကတည်းက
အခက်အခဲဆိုတာရှိတာပဲ . . မိုးဈာန်။
မိုးဈာန်ကို ယံယံကနားလည်ပါတယ်
ဘယ်တုန်းကမှလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး
ယံယံ အစာအိမ်အောင့်လို့
ဗိုက်ခွဲဆေးရုံတက်ချိန်မှာ ယံယံကို နေ့ရော ညရော
ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာတွေ မိုးဈာန်ကို
ကျေးဇူးတင်စကား မပြောရသေးဘူး’
‘ဟာ . . . ယံယံကလည်း’

ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားတာ ဒီစကားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်
တော့ပေးပေးနေမေ့ရဲ့စကားလုံးတွေအောက်မှာ ယံယံ ဂုဏ်သိက္ခာထိ
နှိတ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ငြိုငြင်မယ်လို့ ထင်မှတ်ထားလို့ပါ။
ယံယံက ကျွန်တော့်ကိုပြုံးကြည့်နေပါတယ်။ ၁၀၀%မှာ လေးလ
အကြာအတူနေခဲ့တဲ့အလုပ်ရှင်တစ်ယောက် အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်
လို ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေ
ပွင့်ထွက်နေပါတယ်။ ထိုင်နေရင်းက ယံယံခါးကိုလှမ်းဖက်လိုက်ပြီး
ယံယံရင်ခွင်ကြားကို ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်မိတော့တယ်။

‘ယံယံကို ကျွန်တော်အရမ်းချစ်တယ်’

သူမက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ညင်သာစွာပွတ်သပ်ပေးနေပါ
တယ်။ သူမလက်တွေ ရွေ့လျားနေပုံက လေပြေလေညင်းတိုက်ခတ်

နေသလိုပါပဲ။

‘ကျောင်းတက်ချိန်မှာ

ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေညှပ်လိုက်ရတယ်ယံယံ’

ဒါကလည်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲကပဲပြောမိတာပါ။ ယံယံရဲ့ နှလုံးခုန်သံကိုနားထောင်ရင်း ကျွန်တော် မိန်းမောနေမိပါတယ်။ ယံယံကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ဖက်တွယ်ခိုဝင်မှုကို တွန့်ဆုတ်ရုန်းကန်ခြင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ယံယံကိုချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ အချစ်တွေနဲ့သာ ဆူဝေပျံ့နှံ့လို့။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဆန်းစစ်မနေနိုင်လောက်အောင်ကိုပဲ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားဆန္ဒရှိရာအတိုင်း ကျွန်တော် လှုပ်ရှားနေမိ။ ကျွန်တော့်ရဲ့အသိဉာဏ်ဦးနှောက်တွေ မေ့ဆေးမိကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ အချိန်တော်တော်ကြာတဲ့အခါ ယံယံ တစ်ချက်လူးလွန်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ရင်ခွင်ထဲက အသာအယာတွန်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်းအသိဝင်။ ယံယံကတော့ ငြီးငြူသံလိုလိုနဲ့ ခပ်တိုးတိုးရယ်မောဆဲ။ ကျွန်တော် ရင်ခွင်ထဲကထပြီး ထိုင်မတ်လိုက်ပေမယ့် ယံယံလက်ကိုတော့ မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားမိတယ်။

‘အချိုရည်လေးသောက်ဦးလေ’

သူမတိုက်တဲ့အချိုရည်ကို တစ်ငုံတည်းမော့သောက်။ ဒီအချိန်မှာ ယံယံတိုက်တာ အဆိပ်ခွက်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် သောက်မိမှာပါပဲယံယံ။ ဘန်ဂလိုထဲကနေ ဖြူစင်ထွက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့ တအံ့တဩနဲ့

‘ကိုမိုးဈာန်’

ကျွန်တော်က ဖြူစင်ကိုပြုံးပြပြီး

‘ဖြူစင်လည်းပါလာတာကိုး’

ဖြူစင်က ကျွန်တော်နဲ့ယံယံရဲ့ ထိုင်နေတဲ့အနေအထားကို ကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားပါတယ်။ ပြီးမှ အနည်းငယ်ဟန်ဆောင်

လိုက်ပြီး

'ဟုတ်တယ်ကိုမိုးဈာန်
 မတွေ့တာကြာတော့ အသားတွေညိုပြီး
 ဝလာတယ်နော်၊ ပိုချောလာတယ်'
 'ထင်လို့ပါဖြူစင်ရဲ့ ဒီလိုပါပဲ
 ကိုမိုးဈာန်လည်း ဒီမှာသုံးရက်လောက်နေဦးမှာ
 တို့မောင်နှမတတွေ
 အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောရတာပေါ့'
 'ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖြူစင်ကမ်းစပ်ဘက်သွားမလို့
 ယံယံ . . ဖြူစင်ခဏသွားမယ်နော်'

ယံယံဘက်လှည့်ပြီး ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ ယံယံကပြုံးကြည့်
 ပြီးခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတယ်။ ဖြူစင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်
 နဲ့ ယံယံ အဲဒီလေသာဆောင်မှာဆက်ထိုင်နေဖြစ်ဆဲ။ စကားတွေ
 အများကြီးပြောဖြစ်တယ်။ ယံယံနဲ့မတွေ့ဖြစ်တဲ့ကာလတွေအကြောင်း
 ယံယံကိုသတိရကြောင်း၊ ၁၀၀%ကို လွမ်းတဲ့အကြောင်း၊ သူငယ်ချင်း
 အပေါင်းအသင်းရှိပေမယ့် စိတ်ထဲမှာကင်းကွာနေတဲ့အကြောင်း၊
 အကြောင်းအရာပေါင်းများစွာကို ကျွန်တော် ပြောပြဖြစ်သမျှ ယံယံက
 စိတ်ဝင်တစားနဲ့ နားထောင်နေပါတယ်။ ဘာမှတော့ ပြန်လည်ဝေဖန်
 ပြောဆိုတာမျိုးမရှိပါဘူး။ အေးဆေးပါပဲ။

သူငယ်ချင်းတွေက နံနက်ခင်းကတည်းက ထမင်းစားချိန်ထိ
 ပျောက်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရယ်
 ရယ်မောမောပဲ။ အကြာကြီးခွဲနေရတဲ့ ငါအတွေ့ချင်ဆုံးသူတစ်
 ယောက်နဲ့ တွေ့နေရလို့ပါလို့ ပြောလိုက်ပြီး ဒီနေ့တော့ ဒီဘန်ဂလို
 မှာပဲ ကုန်ဆုံးမှာဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို စိတ်မပူဖို့ ပြောလိုက်ရ
 ပါသေးတယ်။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်အထိ ယံယံက ကျွန်တော့်ကို စကား
ဟုတ်တိပတ်တိမပြောလှပါဘူး။ ကျွန်တော်ပြောသမျှကိုပဲ ပြုံးပြီး နား
ထောင်နေပါတယ်။ နေ့လယ်စာကို ယံယံ ကျွန်တော်နဲ့ ဖြူစင်တို့
အတူတူစားကြပါတယ်။ ဟိုတယ်အစားအစာအပြင် ဖြူစင်လက်ရာ
လက်ဖက်ငုပ်ချင်စပ်နဲ့ ကျောက်မဲဆားချိုဆီးဖျော်ရည်ကြောင့် စားလို့
အတော်မြိန်ပါတယ်။

ဖြူစင်နဲ့ ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်အကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ
ပြောပြီး ပြောစရာကုန်သွားသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ယံယံကိုပဲ
မကြာခဏ ခိုးခိုးကြည့်နေမိပါတယ်။ မနက်အစောတွေ့ဆုံကတည်းက
ယံယံဟာ ကျွန်တော်ပြုမူသမျှ ငြင်းဆန်ခြင်းလည်းမဟုတ် ထောက်ခံ
ခြင်းလည်းမဟုတ်ဘဲ အပြုံးမပျက် ဒီအတိုင်းနေနေတာကို သတိထား
မိလာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်မထိန်းနိုင်သောအပြုအမူများ ရိုင်း
သွားပြီလားလို့ ပြန်တွေးမိလာတဲ့အထိပါပဲ။

‘ကမ်းခြေဘက်လမ်းလျှောက်ရအောင်မိုးဈာန်’
‘ဟုတ်. . ယံယံ’

ပြင်ဦးလွင်မှာ ယံယံပန်းချီဆွဲသွားတဲ့အခါ နောက်ကလိုက်
ခဲ့ရတာကို သတိရ။

ကမ်းခြေဘက်ကို ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာရင်း ယံယံက သဲ
မွှမလေးတွေထဲကို ခြေဖျားလေးတွေနစ်နစ်ဝင်သွားတာ ဂရုစိုက်ကြည့်
နေခဲ့ပါတယ်။ ပင်လယ်နားနီး သဲစိုစိုနားရောက်မှ ခြေလှမ်းကို ရပ်
တန့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ယံယံ
ကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ယံယံက ခပ်တိုးတိုးလေးပဲခေါ်ပါ
တယ်။ သူမမျက်လုံးတွေက မျက်ရည်မိုးတွေဝေနေသလိုခပ်လဲ့လဲ့ရယ်။

‘မိုးဈာန်’
‘ဗျာ’

'ယံယံပြောမယ် နားထောင်နော်
အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ သိရဲ့လား'
'ဟို . . . ကျွန်တော်'

ကျွန်တော် တံတွေးအမြန်မြို့ချလိုက်ရပါတယ်။

'ကျွန်တော် . . . မပြောပြတတ်ပါဘူးယံယံရယ်
ယံယံနဲ့ခွဲနေရတဲ့အချိန်တွေမှာ ကျွန်တော်
နေ့တိုင်း ညတိုင်း သတိရတယ်။

ယံယံကို တွေ့ချင်တယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့အားနည်းချက်တွေကြောင့်
ယံယံအတွေ့မခံမှာစိုးလို့ လာမတွေ့ရဲခဲ့ပေမယ့်
အဝေးကနေ ယံယံအရိပ်ကို
လာလာချောင်းမိတယ်။

အသက်အရွယ်တွေ၊ အသိဉာဏ်တွေ
ကွာဟချက်တွေ ကျွန်တော်မသိဘူးယံယံ . .
ယံယံက အရမ်းလွမ်းမိုးထားတယ်။

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်
ယံယံကိုချစ်နေမှန်းတောင် မသိခဲ့ပါဘူး . .
အခု ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတော့

ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်တောင် မသိလိုက်ခင်မှာ
ယံယံကိုချစ်တယ်လို့ပြောပြီးသွားပြီ။

ယံယံကိုကျွန်တော်ချစ်တယ်လို့ ရင်ဘတ်ထဲက
ခံစားချက်တစ်ခုနဲ့ ပြောလိုက်မိတယ်။

ယံယံကိုကျွန်တော်ချစ်တယ် ယံယံ . . '

အဝေးကြီးကိုငေးကြည့်နေတဲ့ ယံယံမျက်လုံးတွေ ဒီလို

မုက်ဝန်းမျိုး ကျွန်တော်မြင်ဖူးနေကျ။ ဟိုးစကြာဝဠာအပြင်ဘက်ထိ လှမ်းကြည့်နေသလိုမျိုး။ ကျေးဇူးပြု၍ ယံယံ ကျွန်တော့်ကိုနာကျင်စေ မယ့်စကားတွေမပြောလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်က ယံယံကို သူတကာ ချစ်သူတွေလို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ချစ်ပါဗျာလို့ တောင်းဆိုဖို့ သတ္တိမရှိ တဲ့ကောင်ပါ။ ကျေးဇူးပြု၍ပါ။ . . ယံယံ။

‘မိုးဈာန် . . .

ယံယံတို့ထပ်မတွေ့ကြရင်ကောင်းမယ်
နောက်ထပ်ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို
မင်းတွေ့မိမှာပါ။

ယံယံ မင်းကိုနားလည်ပါတယ်။

စကားလုံးတွေအများကြီးမပြောချင်ဘူး။

ဘဝမှာ နေပျော်ထိုင်ပျော်ဖို့ တခြားနည်းလမ်းတွေ
အများကြီးရှိပါတယ်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မိုးဈာန်စိတ်သက်သာရာရစေဖို့
ယံယံ အချိန်ပေးလိုက်တာပါ။

ယံယံစိတ်ထဲမှာ မင်းမရှိဘူးမိုးဈာန်။

ဒီလောက်ဆို မင်းသဘောပေါက်ရောပေါ့’

ကျွန်တော့်ဆုတောင်းမပြည့်ပါလား ယံယံရယ် . . . ။ ကျွန်
တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားပါတယ်။

‘ချောင်းသာမှာနေစဉ်လေးတော့
ကျွန်တော့်ကို တွေ့ခွင့်ပေးပါယံယံ’

ယံယံက ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းချင်းခါပါတယ်။

‘မကောင်းပါဘူးမိုးဈာန်

ယံယံက လူတွေအားလုံးရဲ့စိတ်ကို

အဆုံးထိသိတယ်။ မိုးဈာန်ကိုလည်းသိတယ်

ဒါပေမယ့်လည်းလေ . . .

စကားကိုအကြာပြီးဖြတ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေပါတယ်။ ပင်
လယ်လေတွေက တဟူးဟူးတိုက်ခတ်လို့။

‘မိုးဈာန် ပြန်တော့နော်

မိုးချုပ်တော့မယ်’

ကျွန်တော် ယံယံနားကိုပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါးညှိတ်

ပါတယ်။

‘ဟင့်အင်းယံယံ

ဒီတစ်ညတော့ခွင့်ပြုပါ ယံယံရယ် နော် . . .

ယံယံနားမှာ နေပါရစေ

ယံယံကိုစကားမပြောနဲ့ဆိုလည်း မပြောပါဘူး

မနှောင့်ယှက်ပါဘူး

ယံယံနားမှာ တစ်ညတော့နေပါရစေနော် . .

ယံယံ . . . နော်လို့’

ကျွန်တော့်ရဲ့ ခိုညည်းသံကြောင့် ယံယံတွေဝေနေပါတယ်။

ခွင့်ပြုပါယံယံရယ် နော် . . ။ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ ယံယံလမ်း

လျှောက်နေဆဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဖြူစင်ရောက်လာပြီး

‘ယံယံရေ . . ထမင်းပြင်ပြီးပြီ

ကိုမိုးဈာန်အတွက်ရောပဲ’

ယံယံက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး

‘ထမင်းစားပြီးမှပြန်ပေါ့ မိုးဈာန်’

ညနေစာထမင်းဝိုင်းက ခြောက်ကပ်လွန်းလှပါတယ်။ မနက်

ကလို ဝေဝေစည်စည်မရှိ။ ဖြူစင်ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ယံယံကို

အကဲခတ်ရင်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲစားနေပါတယ်။ တိတ်ဆိတ်

ငြိမ်သက်မှုက သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ ဇွန်းသံ ပန်းကန်သံ

• တွေက ပိုကျယ်လောင်လွန်းနေတယ်။ ကျွန်တော်ဆက်မစားတော့ဘဲ မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

‘ကျွန်တော် သွားတော့မယ်ယံယံ’

ယံယံက ထမင်းစားရင်း ခေါင်းညိတ်ပါတယ်။ ဖြူစင်က-
‘အို . . . ပြီးအောင်စားဦးလေကိုမိုးဈာန်
ဒီမှာ ဖြူစင်က ကိုမိုးဈာန်ကြိုက်မယ်ထင်တာတွေ
ချက်ထားသေးတယ်။ မြင်းခွာရွက်သုပ်၊ ငါးနဲ့
အာလူးကတ်တလိပ်ကြော်၊ ပြီးတော့
မေမြို့ဒိန်ချဉ်လေးသောက်ရအောင်’
‘နေပါစေတော့ဖြူစင်
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော် . .
ကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ချိန်းထားတာလေး
သတိရလို့ပါ’

ကျွန်တော့်ရဲ့တည်းခိုဆောင်ကိုပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ အခန်းထဲ
ဝင် ဂျက်ချပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော် အားရပါးရငိုရွှက်မိပါတယ်။

ယံယံလိုမိန်းမမျိုးကိုမှ ချစ်မိတဲ့ ကျွန်တော် ကံဆိုးတာလား။
အရောင်မဲ့လွန်းတဲ့ ယံယံရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခု
လုံး နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီလား။ ကျွန်တော့်အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ
ယံယံ။ ကျွန်တော့်မေမေရဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်ပြန်ကြားယောင်မိ။
ယံယံကို မကောင်းမြင်တဲ့မေမေ။ မေမေသားကျွန်တော်က မေမေ
မုန်းတဲ့မိန်းမကို အရမ်းချစ်မိနေပြီမေမေ။

ကျွန်တော် အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက်သောက်၊ ကျွန်
တော့်ရဲ့ချောင်းသာညဟာ အကျည်းတန်လွန်း။ ကျွန်တော့်သူငယ်
ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး အလန့်တကြားနဲ့ အကျိုးအကြောင်း

မေးမြန်းကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖြေရမလဲယံယံ။ ကျွန်တော့်
မှာ စကားလုံးတွေပျောက်ဆုံးနေပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးခြင်းသာ
ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီလောက်မူးတာတောင်မှ ယံယံကိုမေ့မသွားပါ။
ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး အော်ဟစ်မိပါတယ်။

‘ယံယံရယ်’

x x x

ညဟာ မှောင်မည်းလွန်း။ နားတွေထဲမှာလည်း အသံများက
မခံနိုင်အောင်ဆူညံ။ လှိုင်းသံတွေလား၊ စကားပြောသံတွေလား။ ည
ပျော်ငှက်တွေရဲ့ ဆူညံသံလား။ ဟားတိုက်ရယ်မောသံလည်း ကြားမိ
သလိုလို၊ ဝေါခနဲဖြတ်သွားတဲ့ ထော်လဲသံကြီးတစ်ခု။ ကျွန်တော့်
တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လို့မရ။ တော်လဲသံကြီးရဲ့အဆုံး ကျွန်တော့်တစ်
ကိုယ်လုံး အေးစက်တုန်ခိုက်၊ ရင်ထဲမှာ အော်ဂလီဆန် ပျို့တက်လာ။
ကိုယ်ခန္ဓာကို လှုပ်ရှားဖို့ကြိုးစားရတာ လေးလံလွန်းလှပါတယ်။ ချမ်း
လိုက်တာ . . .

‘မိုးဈာန် . . .

မိုးဈာန် . . .

မိုးဈာန် . . .’

ကျွန်တော့်ကိုခေါ်နေတဲ့အသံတစ်ခုက တိုးလိုက် ကျယ်လိုက်။ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်နေတာ ယံယံလား။ ယံယံလားဟင် ကျွန်တော့်ကို ပစ်မသွားပါနဲ့။

‘မိုးဈာန် . . .’

ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေကို အားယူဖွင့်ကြည့် . . ယံယံ . . . ယံယံ တကယ်ပဲပေါ့။ ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ကုန်းထလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီလိုက်လာတယ်ပေါ့နော်ယံယံ။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိ။ အာ ဟုတ်ဘူး၊ ယံယံတို့ဘန်ဂလိုရှေ့က ခုံပေါ်မှာ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ။

‘ယံယံ’

‘ထတော့မိုးဈာန် တစ်ကိုယ်လုံး အန်ဖတ်တွေနဲ့ ပေပွန်စော်နေတာပဲ ရေသွားချိုး ပြီးရင်ပြန်လာခဲ့’

ကျွန်တော်ရှက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ညက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ယံယံကသာ မခေါ်တော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် သေသွားမှာပဲယံယံ သေချာတယ်။

‘သွားလေ . . ဘာကြည့်နေတာလဲ’

‘ဟုတ် . . . ပြန်လာမယ်နော်ယံယံ’

အား . . . တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်းကိုက်ခဲနေတာပဲ။ ကျွန်တော်အားယူပြီး အခန်းကိုပြန်လာတယ်။ သူငယ်ချင်း ညီညီက

‘မင်းကွာ . . တစ်ညလုံး ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ သောက်ရအောင် ငါက မင်းမှာအချစ်ရှိမှန်းမသိပါဘူး ယံယံ ကျွန်တော့်ကိုမရက်စက်ပါနဲ့ ကျွန်တော် ယံယံ့ကိုချစ်တယ် . . .’

ကျွန်တော့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ . . နဲ့
 မူးပြီးအော်ဟစ်နေတာ . .
 အော် . . . မိုးဈာန် . . မိုးဈာန် . .
 ငါတို့က မင်းကို ရိုးရိုးအေးအေးပဲထင်နေတာ
 မင်းတို့လိုကောင်တွေက ပိုဆိုးတယ်'

ညီညီအောင်ပြောသမျှကို အပြုံးမပျက်နာခံရင်း
 'နောက်မှပြောပြမယ်ဟေ့ကောင်ရာ
 အခုတော့ ခေါင်းတွေကိုက်လို့ ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်
 ဟဲ . . ဟဲ . . '

ပြောပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဇွတ်ဝင်ရပါတယ်။
 x   x   x

ယံယံရှေ့မှာ အပြစ်ကျူးလွန်ထားတဲ့အပြစ်သားတစ်ယောက်
လို မျက်လွှာချပြီး ထိုင်နေမိပါတယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်တော့်ရဲ့ အပြစ်
က ယံယံကိုချစ်မိတဲ့အပြစ်ပဲမဟုတ်လား။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့အပေါ်
ကောင်းကင်ယံမှာ တိမ်ညိုတချို့ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက် ဖုံးအုပ်
နေပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လာတဲ့လေပြည်ညှင်းက
ကျွန်တော့်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို တိုက်တွန်း
နေသလိုပါပဲ။ ယံယံက

‘မိုးဈာန် . . .

ယံယံ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးမပြောချင်တော့ဘူး
ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စဆိုတာ

မိုးဈာန်သိပြီးသားပဲ။
 ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့နားလည်မှု အထူးသဖြင့်
 မင်းမိဘတွေရဲ့ နားလည်မှုက
 ကန့်သတ်ချက်ဘောင်တစ်ခုထဲမှာပဲရှိတယ်။
 ဒီအပြင်ကို ကျော်လွန်လာမှာမဟုတ်ဘူး
 နောက်ပြီး ယံယံက လူတွေရဲ့စိတ်ခံစားချက်ကို
 နားလည် စာနာပေးတတ်တာပဲရှိတယ်
 ယံယံရင်ထဲမှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး
 တကယ် . .

ယံယံဘဝက ဗလာသက်သက် ရှင်သန်နေတာ
 တို့ ပင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ပါမိုးဈာန် . .
 သူ့ဆီကိုစီးဝင်လာတဲ့ မြစ်ချောင်းရေစီးများစွာကို
 လက်ခံပါတယ်။ မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့
 မိုးရေတွေကိုလည်း ကြိုဆိုပါတယ်။
 အရာရာတိုင်းကို သူလက်ခံနားလည်တယ်။
 ယံယံက ပင်လယ်လိုပါပဲမိုးဈာန်. . '

'ကျွန်တော် တခြားချစ်သူတွေလို
 လက်ထပ်ဖို့တို့ ပြန်ချစ်ဖို့တို့
 ခွင့်မတောင်းပါဘူးယံယံ. .

ယံယံနားကို မကြာခဏလာတွေ့
 မြင်ကြည့်ရုံလေးပါ။ နော် ယံယံရယ်. . .'
 'ဟင်း. . . .'

ယံယံ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး
 'မြင်နေ တွေ့နေရင် မင်းစိတ်တွေပိုဆိုးလာမှာပေါ့
 မိုးဈာန်ရဲ့'

'ဟင့်အင်း ယံယံ . .

အဲ့ဒါလေးတစ်ခုပဲ ခွင့်ပြုပါနော်'

'အင်း . . . ရှေ့ရေးကိုကြိုမြင်နေတယ်မိုးဈာန်

ဒါပေမယ့် မိုးဈာန်ကိုလည်းသနားတယ်

အေးပေါလေ ကံတရားအတိုင်းပဲပေါ့'

ကျွန်တော် လိုက်ခနဲပျော်သွားပါတယ်။ ဒါဆို ယံယံက ခွင့်ပြုပြီပေါ့။ အား . . . ယံယံ မျက်နှာကလည်းပြုံးလို့။ ယံယံကပြုံးရင်သိပ်လှတာပဲ။ မဟုတ်ဘူး ကျက်သရေရှိတာလို့ပြောရမှာပေါ့နော်။

ညအိပ်ချိန်ကလွဲပြီး ယံယံတို့ဘန်ဂလိုမှာပဲ အချိန်ကုန်ပါတယ်။

ချောင်းသာမှာနေရတဲ့ ဥရက်ဟာ အကုန်မြန်လွန်းသလိုပါပဲ။ ယံယံကတော့ မပြန်သေးဘဲ နောက်တစ်ပတ်လောက် နားချင်သေးသတဲ့။ ကျွန်တော်လည်းမပြန်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူမသွားရင် မေမေရိပ်မိပြီး ယံယံကို ရန်လုပ်မှာစိုးရိမ်ရသေးတယ်။ ကျွန်တော် ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ ယံယံနားမှာ အချိန်ကြာကြာနေနိုင်ဖို့ အကြံထုတ်ရပါတယ်။

ပြန်မယ့်နေ့မှာ ယံယံတို့ဘန်ဂလိုကိုသွားတော့ နေ့လယ်ပိုင်း ယံယံအိပ်နေပါတယ်။ ဖြူစင်က

'မနေ့ညက ယံယံမအိပ်ဘူးကိုမိုးဈာန် စာရေးနေတာတွေ့တယ်။ ခိုင်ယာရီလားမသိဘူး

အခုမှ အိပ်ချင်လို့ဆိုပြီး အိပ်သွားတာ'

'မနှိုးပါနဲ့ဖြူစင် အိပ်ပါစေ

ကိုယ်က အရေးမကြီးပါဘူး'

'ကိုမိုးဈာန်ကို ဖြူစင်တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ်'

'အင်း ပြောလေ'

‘ကိုမိုးဈာန်က ယံယံကို . . .’
စကားကိုရပ်ထားပြီး ဖြူစင်က ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါ
တယ်။

‘ဟုတ်တယ်ဖြူစင် . . ကိုယ် ယံယံကိုချစ်တယ်’
ဖြူစင်က မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး
‘အင်းပေါ့လေ ဖြူစင်တို့က ပိုက်ဆံမှမရှိတာ
တစ်ဖက်သားကို နားဝင်ချိုအောင်လည်း
မပြောတတ်ဘူးလေ’
‘ဖြူစင်ဘာကိုပြောတာလဲ
ကိုယ်နားမလည်လိုက်ဘူး’

ပင်လယ်ကိုလှမ်းကြည့်နေရာက ဖြူစင်လှည့်မလာပါ။ နှုတ်
ခမ်းသေးသေးလေးကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ပြီး မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်
တချို့က အရောင်ခပ်ရင့်ရင့် . .

‘ဖြူစင် အဲဒီစကားကိုပြန်ပြင်ပါ
ကိုယ်က ဖြူစင်ကို ညီမလေးတစ်ယောက်လို
သံယောဇဉ်ရှိတာမို့ အဲလိုအမြင် အတွေးမျိုးတွေ
မထင်စေချင်ဘူး
ကိုယ် ယံယံကိုချစ်တယ်လို့ပြောတာ
တခြား ဘာအကြောင်းမှမပါဘူး
ချစ်လို့ချစ်တာပဲ’

နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ခနဲတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး
‘ဖြူစင်မပြောလည်း သူများတွေက
ကိုမိုးဈာန်ကိုပြောမှာပဲ၊ ခွယ်တူတန်းတူ
ရုပ်ချောချောမိန်းကလေးတွေရှိလျက်နဲ့
အသက် ငါးဆယ်နားနီး အသက်ကြီးကြီး

မိန်းမကြီးကို စွဲလမ်းတယ်ဆိုတာ
ကျိန်ပြောတောင်မယုံဘူး
ဒါပေမယ့် ဖြူစင်ကတော့
ကိုမိုးဈာန်ကိုယုံလိုက်ပါမယ်'
'ဖြူစင် . . . တောက်!'

ကျွန်တော် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အော်လိုက်ပြီး ဘန်ဂလိုပေါ်က ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ပင်လယ်လေနေအေးက ကျွန်တော့်ကို မအေးမြစေနိုင်ပါ။ ၁၀၀%ဆိုင်မှာ ဖြူစင်ညီမလေးပြောခဲ့တာတွေ ပြန်သတိရ။ 'ကိုကြီးဓာတ်ပုံကို မမဖြူစင်က အိပ်ရာဘေးထားအိပ်တာ'ဆိုတဲ့ ကြယ်စင်စကား။ အင်း ဖြူစင်ကို ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပါတယ်။ သူစိတ်ဝင်စားနှစ်သက်တဲ့သူ တခြားမိန်းမတစ်ဦးအပေါ်မှာ ညွတ်နူးနေလို့ ခံစားရတာနေမှာပါ။

ညပိုင်းထမင်းစားပွဲမှာ ယံယံကတော့ ပုံမှန်အတိုင်း စကားပြောနေပေမယ့် ဖြူစင်နဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာတော့ မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခုက မသိမသာ။

x x x

စိုစွတ်တဲ့မိုးရာသီဟာ ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့လုံးကို လေးလံ
ထိုင်းမိုင်းစေရဲ့။ သစ်ရွက်စိမ်းတို့အပေါ်မှာ ယီးလေးခိုနေတဲ့ မိုးရေ
စက်လေးများကြောင့် သစ်ရွက်စိမ်းနုများ အညောင်းမိလေမလား။

တဖွဲဖွဲမိုးရေစက်များကြားမှာ မိုးကာဂျာကင်ကို တင်းတင်း
ဆွဲစေရင်း ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှင်မိ။ ကျောင်းပြီးလို့
အလုပ်မဝင်ခင်ကြားမှာ အိမ်ကလစ်တိုင်း ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်ဇီ
ရောက်ရောက်နေတတ်။ အစာအိမ်ဝေဒနာကြောင့်ပါးလျားဖျော့တော့
နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ယံယံ။ သူမနားမှာ လိုအပ်တာတွေလုပ်ပေး၊ ကား
မောင်းလိုက်ပို့။ ဘယ်သူမှမခန့်အပ်တဲ့ ကိုယ်ရံတော်ရာထူးကို ကိုယ့်
ဘာသာတာဝန်ယူ။ ဒီလိုနေရဖို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့လဲနိုင်ပါတယ်
ဆိုရင် ပိုတယ်ပြောမလားပဲ။ အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေမရှိဘဲ ယံယံ

ရဲ့ပစ္စုပ္ပန်တိုင်းဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေချင်ခဲ့တယ်။ သူမနဲ့ ဒီရက်ပိုင်း အတွင်းစကားတွေ ပိုပြောဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ သူမရဲ့စကားသံတွေကြား မှာ တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်နားထောင်ရသူလို နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်လို့။

ကော်ဖီဆိုင်ဘေးက ခေါင်းလောင်းပန်းနွယ်ခြုံဘေးမှာ ဆိုင် ကယ်ကိုထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆိုင်ရဲ့ဧည့်ကြိုကောင်တာမှာ ဖြူစင် ဖုန်းပြောနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်မိ။ ချောင်းသာကပြန်ကတည်းက ဖြူစင်က ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းခပ်ခွာခွာနေပါတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း ယံယုံမျက်နှာကိုသာကြည့်တတ်သူမို့ သူမရဲ့ဆက်ဆံရေး အပေါ်မှာ ဘာမှခံစားချက်မရှိ။ ကျွန်တော်က ယံယုံတစ်မျက်နှာသာ ကမ္ဘာထင်တတ်သူလေ။

ယံယုံမယုံနေရာကို မျက်လုံးဝေရှာကြည့်မိတော့ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ ဆွဲလက်စပန်းချီကားတစ်ချပ်ပေါ်မှာ နစ်မျောခိုဝင်။ မိုးဖွဲဖွဲတွေကြောင့် တိုက်ရှေ့ဆင်ဝင်အခိုလေးမှာပဲ ပန်းချီဆွဲနေလေ ရဲ့၊ ဒူးလောက်ထိရှည်တဲ့ စစ်ရောင်ဂျာကင်တစ်ထည်ကို ဖြစ်သလို ကောက်စွပ်ထားပုံပါပဲ။ အဖြူရောင်ဂျင်းသားဘောင်းဘီက ပန်းချီ ဆေးတို့စွန်းထင်းလို့။ လွင့်နေသောဆံနွယ်တွေကလည်း ဖြီးသင်ထား ပုံမရ။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော် မျက်စိထဲမှာ ယံယံဟာ နွယ်ယိမ်းပန်း တစ်ပွင့်လို လှပဆဲ။

သူမဆွဲနေတဲ့ပန်းချီကားက ခါတိုင်းနဲ့မတူ။ အရောင်များ၊ အလင်းတန်းများ တစ်ခုခုကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်တာလား သို့ တည်းမဟုတ် တိုးထွက်လာသလား။ ရင်ထဲကို ရောက်ရှိတွေဝေစေ တဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ကျွန်တော် ငေးကြည့်မိပါတယ်။ ယံယံနဲ့ အနေကြာလာတော့ ပန်းချီရဲ့သဘောတရား အနည်းငယ်ကိုတော့ သိလာပါပြီ။ သိသယောင်ယောင်ပေါ့လေ။

‘ဒီပန်းချီကားကို အရွှေ့အလင်းလို့ အမည်

ပေးမယ်။ ဒီပန်းချီကားကိုမြင်တဲ့သူတွေအဖို့
 အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုကြပါလိမ့်မယ်။
 ဟောဒီလို အလင်းပွင့်သွားတဲ့သူတွေဟာ
 လောကကြီးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သွားတယ်။
 သူတို့ဟာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မရှိဘူး။
 ဗလာရဲ့သဘောတရားနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်။
 ဒီအလင်းကို ယေဘုယျအားဖြင့်
 အဖြူရောင်လို့ သတ်မှတ်တယ်ဆိုပါစို့
 ကြည့်မြင်သူတွေကို သညာပေးခြင်းသာဖြစ်တယ်
 ဒီအလင်းမှာက အရောင်မရှိ
 ဒီအလင်းရဲ့ ပရမတ်တရားကို
 ဉာဏ်နဲ့ကြည့်မှ မြင်နိုင်တယ်’

ယံယံပြောသမျှ သေချာနားထောင်နေပေမယ့် ကျွန်တော်
 နားမလည်ပါ။ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေတဲ့ ယံယံရဲ့ လက်
 သွယ်လေးတွေကိုပဲ လိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ ပန်းချီကားကို အဆုံး
 သတ်ပြီးနောက်မှာ စုတ်တံကိုဘေးမှာချပြီး

‘တစ်ခုခုစားလေမိုးဈာန်
 မိုးမိလာတာမို့လား အအေးမိနေမယ်’
 ‘အိမ်ကစားလာတယ်ယံယံရဲ့
 မေမေက သူချက်ပြုတ်ထားရင်
 စားမကြိုက်တာလေ’
 ‘ဟုတ်တာပေါ့ မိုးဈာန်မေမေရဲ့ဘဝမှာ
 ဒီယောက်ျားနဲ့ ဒီသားပဲလေ’

ပန်းချီပစ္စည်းတွေကိုသိမ်းဆည်းရင်း ယံယံ အိမ်ထဲကိုဝင်သွား

ပါတယ်။ သူမရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲနေချိန်မှာ ယံယံရဲ့ ရှုပ်ပွနေ တဲ့ဧည့်ခန်းစားပွဲက စာအုပ်တွေကို စီစီရီရီဖြစ်အောင် စီထပ်ပေးနေ မိပါတယ်။

‘ခွမ်း’

တစ်စုံတစ်ရာကွဲရှသံကြောင့် ယံယံအခန်းထဲကို ကျွန်တော် ပြေးဝင်သွားမိ။ ယံယံရဲ့လက်ဖျားမှာသွေးတွေ . .

‘ယံယံ . . ဘာဖြစ်’

‘လက်ကိုင်မှန်ရှည်လေးက

နဂိုကတည်းကကျိုးချင်နေတာမိုးဈာန်ရဲ့

အဲဒီမှန်ပေါ်ကို လက်ထောက်လိုက်မိတာ၊

ဟိုနောက်ကတန်းပေါ်က ရေမွှေးပုလင်းလေး

လိုချင်လို့လေ။ လက်ကစူးကနဲဖြစ်သွားတော့

ယောင်ပြီးတိုက်ချလိုက်မိတာ

လက်ရှသွားတယ် သိပ်မများဘူးထင်ပါရဲ့’

အို . . ယံယံလက်ခလယ်မှာ သွေးစက်တချို့၊ လက်သန်းမှာ လည်း သွေးတချို့စီးကျနေ။ ယံယံက ခုတင်ဘောင်ပေါ်ထိုင်နေတုန်း ကျွန်တော် သွက်လက်စွာပဲ အရက်ပြန်နဲ့ ဝှမ်းကိုယူပြီးသားဖြစ်နေပြီ။

‘ဟင် . . အရက်ပြန်ကြီးထည့်မှာလား

စပ်မှာကြောက်တယ်’

ကလေးတစ်ယောက်လို တွန့်ဆုတ်ဆုတ်ဖြစ်နေတဲ့ ယံယံ လက်ကိုဆွဲပြီး ခပ်မြန်မြန်ပဲ အရက်ပြန်ဝှမ်းကိုဖိချလိုက်တယ်။ မဟုတ် ရင် ငြင်းဆန်နေဦးမှာလေ

‘အ . . စပ်တယ်’

ဒဏ်ရာမရှိတဲ့လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပခုံးကိုဆုပ်ကိုင် ရင်း ယံယံအော်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒဏ်ရာလက်ကို လွှတ်မပေး

• ဘဲ ပါးစပ်ကနေ တဖူးဖူးနဲ့လေမှုတ်ပေးမိတယ်။

‘ခဏပဲစပ်တာပါယံရဲ့

ဒါမှ အနာမရင်းမှာလေ’

သွေးတိတ်သွေးသည်အထိ အရက်ပြန်ဝှမ်းနဲ့ဖိကပ်ပြီး ဟန် ဒီပလပ်စ်ရှာရပါတယ်။ ပြာယာခတ်နေတဲ့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ယံယံ က ရယ်ပါတယ်။

‘ရပါပြီမိုးဈာန်ရယ်

ဒီလောက်လည်းမဟုတ်ပါဘူး

ယံက အရက်ပြန်စပ်လို့ပါ’

ကျွန်တော် ပလာစတာကပ်ပေးရင်း ယံယံကိုမော့ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ ရေချိုးပြီးစနုသစ်လတ်ဆတ်တဲ့မျက်နှာ။ ဆံပင်တွေကို ရေမစိုအောင် ပလပ်စတစ်အုပ်ပေါင်းလေးနဲ့ပေါင်းလို့။ တဘက်အဖြူ ရောင်အကြီးကြီးတစ်ထည်နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်လျားစီးပတ်ထား။ ကြည်လင်စွာရယ်မောနေပုံက ကျွန်တော် ဘယ်လိုစိတ်ထိန်းနိုင်မှာလဲ။

‘ယံယံ’

တုန်ရင်လိုက်မော့တဲ့ ကျွန်တော့်ခေါ်သံကြောင့် ယံယံ ကျွန် တော့်ကို လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ သူ့မသတိထားမိသွားပုံပဲ။

‘ရပြီမိုးဈာန်

ယံ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ် အပြင်ကစောင့်နော်’

ကျွန်တော်မသွားပါ။

‘ယံ . . .’

အဝတ်ဘီရိုဆီလျှောက်သွားနေတဲ့ ယံယံကိုယ်လုံးလေးကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ရင်း

‘ယံ . . . ကျွန်တော်’

‘အို . . . ဟင့်အင်းမိုးဈာန်

မလုပ်ရဘူးလေ'

ယံယံရဲ့ ချိနဲ့နဲ့ရုန်းကန်မှုများ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆူဝေတက်ကြွ
လာတဲ့လှုပ်ရှားမှု

'ဟင့်အင်းမိုးချာန်

မလုပ် . . .'

ယံယံရဲ့ နှုတ်ခမ်းများကထွက်လာတဲ့အသံလှိုင်းကို ကျွန်တော်
နှုတ်ခမ်းနဲ့ အားကုန်စုပ်ယူလိုက်ပြီး ယံယံကိုယ်လုံးသေးသေးလေးကို
ပွေ့ဖက်၊ ခုတင်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်ပါတယ် . .

'ခွင့်လွှတ်ပါယံယံ . .

ကျွန်တော် ယံယံကို သိပ်ချစ်တယ်

သိပ်ချစ်တာပဲယံယံရယ်'

အချိန်ကာလအနည်းငယ်ကြာပြီးနောက် ယံယံက မောပန်း
သွားပုံနဲ့ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်မကြည့်ပါ။ အိမ်အပြင်မှာလည်း မိုးက
တစ်မိုစိမိုရွာ။ ခြေရင်းကဝှမ်းစောင်ထူကို ယံယံကိုလွမ်းခြုံပေးရင်း
ယံယံနဖူးကို နမ်းမိသေးရဲ့။ ယံယံကတော့မလှုပ်။

ယံယံအိပ်ပျော်မနေတာတော့ သေချာပါတယ်။ ရုတ်တရက်
အခြေအနေအတွက် ယံယံနေရခက်နေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့
လေဟာနယ်ထဲရောက်နေသလိုမျိုး ဟာတာတာနဲ့ လွင့်ပျံ့ပျံ့ကြီး။

ပြန်စဉ်းစားမိတဲ့အခါ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတင်းအကျပ်ငြိတွယ်
မှုကို ယံယံငြင်းဆန်ခဲ့ပေမယ့် ယံယံကိုယ်ခန္ဓာက အလိုက်သင့်တုံ့ပြန်
ခဲ့တယ်လေ။ ယံယံရဲ့တုံ့ပြန်မှုကြောင့်လည်း ကျွန်တော် ပြည့်ဝစွာ
စိတ်ချမ်းသာရ။ အသက်အရွယ်၊ ဂုဏ်သိက္ခာစည်းတွေကြောင့် ကျွန်
တော့်ကို ချစ်တယ်လို့မပြောခဲ့တာဖြစ်မှာပါ။ ယံယံ ကျွန်တော့်ကို ချစ်
မှာပါ။

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ရင်း ယံယံနားက

• ကျွန်တော် အသာအယာခြေဖွပြီး အခန်းပြင်ကိုထွက်လာခဲ့ပါတယ်။
 ယံယံအနားယူပါစေဦးလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခု
 လုံး မွှေးအိချိုဆိမ့်လို့၊ ပန်းကလေးတွေကြည့်လည်း ယံယံ၊ ထင်းရှူး
 ပင်တွေကလည်း ယံယံ၊ ကောင်းကင်ကြီးကလည်း ယံယံ၊ မိုးစက်တွေ
 ကလည်း ယံယံ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့မှတ်ဉာဏ်အားလုံးမှာ ယံယံပဲရှိပါတော့
 တယ်။

x   x   x

တရားသူကြီးရှေ့မှာရောက်နေတဲ့ အပြစ်သားတစ်ယောက်
လို ကျွန်တော်ခံစားနေရ။ တစ်ခုခုပြောလိုက်ပါတော့ယံယံ။ တိတ်
ဆိတ်ခြင်းရဲ့ဒဏ်ကို ကျွန်တော်မခံနိုင်တော့ဘူး . . . . .

ဟိုတစ်နေ့ နေ့လယ်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးကတည်းက
ယံယံက ကျွန်တော့်ကို ရှောင်နေသလို၊ ကျွန်တော်လည်း ယံယံရှေ့
မသွားရဲ။ ဒါပေမယ့် အဝေးကနေ အရိပ်အကဲလှမ်းကြည့်ရင်း ယံယံ
စိတ်ပြေလောက်မယ့်အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ ဝန်
ထမ်းကလေးတစ်ယောက်က အစ်ကိုမိုးစွာန် ယံယံခေါ်နေတယ်။ ကား
ထုတ်ထားပါတဲ့လို့ပြောလာတော့ အပြေးအလွှားကားထုတ်ပြီး ဆင်
ဝင်အောက်မှာစောင့်နေပါတယ်။ ယံယံထွက်လာပြီး . .

'အနီးစခန်းကော်ဖီခြံဘက်ကိုမောင်းပါမိုးစွာန်'

ဆိုတဲ့ စကားသံကလွဲပြီး ယံယံဆီက နောက်ထပ် ဘာသံမှ မကြားရ။

ကော်ဖီခြံရှေ့ကားရပ်ပြီးတဲ့နောက် ခြံစောင့်ဦးလေးရဲ့တံမှာ ပဲ အခါးရည်သောက်ရင်း ထိုင်နေပါတယ်။ အခါးရည်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ထိုင်နေတာ မိနစ်တော်တော်ကြာတဲ့အထိ။ ယံယံ စကားမပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်နေရခက်နေပါတယ်။ ခေါင်းငိုက်ချထားတဲ့ အတွက် ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ မျက်နှာတစ်ဝက်ကျော်လောက် ဖုံးအုပ်နေတာမို့ ယံယံမျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ်လို့မရ။

'ဟင်း... !'

သက်ပြင်းရှည်တချို့ မှုတ်ထုတ်သံအဆုံးမှာမှ

'မင်း . . ယံယံနားကနေ ထွက်သွားတော့မိုးဈာန်
မင်းအသက်ငယ်သေးတယ် . .

ဘဝမှာ အောင်မြင်အောင်လုပ်ဦးမယ့်

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဝတ္တရားတွေ ကျန်နေသေးတယ်'

ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာဆွံ့အနေမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ချစ်ခြင်းရဲ့အဆုံးသတ်အဖြေက ဒါပဲလား။ အသက်အရွယ်ကွာခြားမှုဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုတည်းနဲ့တင် ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းကို အမြစ်ဖြတ်သုတ်သင်ရမတဲ့လား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားတွေကို ယံယံအသိအမှတ်ပြုခဲ့တယ်ဆိုတာ ငြင်းဆန်လို့မှမရဘဲ။ ကျွန်တော်နားမလည်တော့ဘူးယံယံ။

ကျွန်တော့်မျက်ရည်တွေ တားမနိုင်ဆီးမရ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာခဲ့တယ်။ ယံယံနဲ့ စကားတွေအတူပြောဖြစ်ခဲ့ကြစဉ်က ယံယံပြောခဲ့တဲ့စကားတချို့ကိုလည်း နားထဲကြားယောင်မိ။

'ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့လည်းမရဘူး
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့လည်း မရဘူး'

ဖန်တီးယူလို့ရတယ်၊

ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့ရတယ်ဆိုရင်

ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ အတုအယောင်ပဲ'

ယံယံကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ယံယံကို ကျွန်တော်ချစ်တာ ဖန်တီးထားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် ဖျောက်ဖျက်ပစ် လို့လည်းရနိုင်မည်မထင်ပါ။ ကျွန်တော် ယံယံကို ဘယ်လိုစကားလုံး မျိုးတွေပြောရမလဲဆိုတာ ကျွန်တော် တကယ်မသိပါ။ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်စီးဆင်းလျက်။

'မိုးဈာန် . . '

ယံယံတို့တတွေ ပြောစရာစကားတွေရှိလာပြီ။ ယံယံက မိုးဈာန်ထက် အသက်လည်းကြီးတယ်။ အတွေ့အကြုံလည်းများတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတယ် လေ။ ဖြစ်လာနိုင်တာတွေကို ကြိုသိနေပေမယ့် ယံယံမတားဆီးနိုင်ခဲ့ဘူး။ တားဆီးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်ရှိတယ်။ ဒီတားဆီးရမယ်ဆိုတဲ့အသိ စိတ်ကို ယံယံနှလုံးသားက ငြင်းဆန်တယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ယံယံက မိုးဈာန်ကို ချစ်လို့လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ယံယံက မိုးဈာန်ကို ချစ်သူတစ် ယောက်လို့မချစ်ဘူး။ မိုးဈာန်ရဲ့ချစ်ခြင်းကို နား လည်တာ။ ယံယံဘဝမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက် တည်းကိုပဲချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့ကိုပဲ ယံယံချစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးဈာန်က ယံယံအပေါ်မှာ တကယ့် မေတ္တာအစစ် အမှန်နဲ့ချစ်တယ်ဆိုတာ ယံနားလည် ခဲ့တာ။ အဲ့လိုနားလည်လို့ အခုလိုတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့ရ

တာပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး မိုးချာန်ဘယ်လိုလုပ်မယ် စဉ်းစားထားလဲ'

ယံယံက ကျွန်တော့်ကိုမချစ်ဘူးတဲ့။ အဲဒါကို အစကတည်းက ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ယံယံ ဘယ်သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်ခြင်းတွေ စီးမျောမိတဲ့အခါ ဘာကြောင့် အလိုက်သင့်ပါဝင်ခဲ့တာလဲယံယံ . . . သွေးသားကြောင့်လား . . . အသံထွက်ပြီး မမေးရဲ မပြောရဲပါ။ ကျွန်တော်ပြောမိတာက-

'ယံယံကို ကျွန်တော်လက်ထပ်မယ်
ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော၊ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော် တာဝန်ယူမယ်၊
ကျွန်တော်ယောက်ျားပါ
ယံယံလိုမိန်းမတစ်ယောက်ကိုရှာကျွေးဖို့
တာဝန်ယူစရာမလိုပေမယ့်
အိမ်ထောင်ဦးစီးယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့
ယံယံရဲ့ရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပါရစေ'

အခါးရည်ခွက်ကိုအသာချပြီး ယံယံမတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြုံးပြီး တဲအပြင်စင်ကိုထွက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်မှာရင်တထိတ်ထိတ်။ သူမက ညည်းတွားသံပါတဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပါတယ်။

'မိုးချာန်ရယ် . . .'

သူမဆက်ပြောပြန်တယ်

'မင်းရဲ့အတွေးက ဒီလောက်ပဲလား
ဒီလောက်ပဲဆိုရင်တော့ မင်းပြောသလို
ယံယံရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်ပြီး

ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမယ်ဆိုတဲ့စကားကို
 မင်းတည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့မထင်ဘူး။
 ပတ်ဝန်းကျင်ရိုက်ခတ်မှုဒဏ်ကို
 မင်းနဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ မကြုံဘူးသေးလို့ပါ။
 ယံယံနဲ့လက်ထပ်လိုက်လေသတည်းဆိုတာနဲ့တင်
 ဇာတ်လမ်းကပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။
 ဟုတ်ပြီလေ . . . အဲဒါဆိုရင်
 မိုးဈာန် ယံယံကိုဘယ်နေ့လက်ထပ်မှာလဲ'
 ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားပါတယ်
 'ဒီနေ့ပဲတရားရုံးကိုသွားမယ်ယံယံ
 ယံယံက ကျွန်တော့်ကိုမယုံဘူးလား'
 အသံထွက်အောင် ယံယံရယ်မောပါတယ်
 'အင်း . . . အင်း . . . ဟုတ်ပါပြီ
 လက်ထပ်ပြီးရင်ရော မိုးဈာန်မိဘတွေနဲ့
 ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့
 အမနာပပြောလာမယ့်စကားတွေအတွက်
 မင်း ဘယ်လိုကာကွယ်မှာလဲ
 ထုတ်ဆီးတိုးသလို ကာမှာလား . . .
 ခိ . . . ခစ် . . . ခစ်. . .'

ကျွန်တော် မျက်နှာများနီရဲလာတဲ့အထိ ဒေါသထွက်လာမိ
 ပါတယ်။

'ယံယံ ကျွန်တော့်ကိုလှောင်နေတာလား၊
 ယံယံလောက်မသိဘူး၊ မတတ်ဘူးထင်ပြီး
 နှိမ်နေတာလား . . .
 ကျွန်တော်က ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါဗျ'

ဘာမဆိုရင်ရဲတဲ့သတ္တိနဲ့
ခွန်အားတော့ရှိပါသေးတယ်'
ယံယံအရယ်ရပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်ပါတယ်။
'ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေလောက်
သတ္တိမကောင်းပါဘူး'

ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောပါတယ်။ ပြီးမှ
'ထားပါလေ. . ဒီအချိန်က ယောက်ျား မိန်းမ
ငြင်းရမယ့်အချိန်မဟုတ်ပါဘူး အခု
ယံယံပြောမယ့်စကားကို သေသေချာချာ
နားထောင်ပါ ဒီစကားကို ယံယံလို့ခေါ်တဲ့
မင်းချစ်သူကပြောတယ်လို့ မအောက်မေ့ဘဲ
ဒေါ်ပီယံချိုလို့ခေါ်တဲ့ အတွေ့အကြုံများတဲ့ဘဝကို
ခံယူချက်တစ်ခုနဲ့ ရှင်သန်တဲ့
မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကပြောတယ်လို့ မှတ်ပါ'

ကျွန်တော်နားထောင်နေပါတယ်။ အသက်ကြီးတဲ့အမျိုးသမီး
တွေနဲ့ လူငယ်တွေ အိမ်ထောင်ကျတာ အများကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော့်
ကျမှ ပိုပြီးခက်ခဲနေသလိုပါပဲ။ ယံယံကို ကျွန်တော်စိုက်ကြည့်နေမိ
.....

ယံယံရဲ့စကားသံတွေဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကို ချော်
ရည်ပူတွေစီးဝင်နေသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ မြူးမိထားတဲ့ ငါးတစ်
ကောင်လို ရုန်းထွက်မရ။ သူမပြောသမျှကို ငြင်းဆန်ရန်ခွန်အားမရှိ။
ဒီစကားသံတွေရဲ့အဆုံးသတ်ဟာ သူမနဲ့ကျွန်တော် ဝေးကွာစေဖို့
ပြောနေသလိုပါပဲ။ သူမရဲ့စကားတစ်လုံးချင်းစီဟာ ရွံ့ပျော့အိအိထဲ
ကို ခဲတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်ချနေသလို. . အသံမကျယ်ဘဲ မလှုပ်
နိုင်အောင် နစ်မြုပ်စေတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ယံယံဆိုတဲ့စကားကလွဲပြီး

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ သူမက ကျွန်တော့်ပခုံးကို ဖက်ပြီး သူမရင်ခွင်ထဲမှာ အားပေးသလိုထွေးဖက်ထား။ မိခင်တစ် ယောက်က သားငယ်ကို ရာဇဝင်ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောပြသလို တစ် လုံးချင်း၊ တစ်ပိုဒ်ချင်း ရှင်းလင်းပြောပြ . .

‘မိုးဈာန် . . . ယံယံပြောမယ်
သေသေချာချာနားထောင်နော် . . .
အပိုင်းနှစ်မျိုးခွဲပြောမယ် . . .
တစ်မျိုးက ယံယံတို့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က
လူတွေအကြောင်း၊
တစ်မျိုးက ယံယံအကြောင်းပေါ့. .
ယံယံတို့ မိုးဈာန်တို့က မြန်မာပြည်မှာမွေးတဲ့
မြန်မာလူမျိုးတွေဖြစ်တယ်။
မြန်မာပြည်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအရ သတ်မှတ်ထားတဲ့
စံတွေရှိတယ်။ ဒီစံနှုန်းကို ကျော်လွန်သည်ဖြစ်စေ
ချိုးဖောက်သည်ဖြစ်စေ အဲဒီလူတစ်ယောက်ဟာ
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းကိုခံရပြီး
သူ့ကို လူမှုရေးရော၊ စီးပွားရေးမှာပါ
ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်ကြတယ်။
ဒီလိုတိုက်ခိုက်တဲ့ဒဏ်ကို
ကျော်လွန်နိုင်တယ်ပဲထားပါဦး
အဲဒီဒဏ်တွေကြောင့် ဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲ
ကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ် အလုပ်တွေကို စိတ်ပါလက်ပါ
မလုပ်နိုင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုမဲ့လာတယ်
ဥပမာဆိုပါစို့ . . .
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သူချစ်မြတ်နိုးလို့

အသက်ကြီးကြီးမုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ပဲဖြစ်စေ၊
 ပညာမတတ်တဲ့ အသက်ရွယ်တူ ဆင်းရဲသား
 တစ်ယောက်နဲ့ပဲဖြစ်စေ၊ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်
 နဲ့ပဲဖြစ်စေ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက သဘောမကျတဲ့
 အတွက် ဒီမိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်ကြတယ်။
 အမွေပြတ် သို့မဟုတ် အမျိုးမှထုတ်ပယ်တာမျိုး
 ပေါ့။ သူတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
 နားလည်သဘောပေါက်ပေးမှုဆိုတာ
 နည်းပါးတဲ့မိသားစုတချို့ပဲရှိတယ်။
 တစ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ။ ကိုယ့်သားသမီး
 ဒီလိုအိမ်ထောင်ပြုရင် ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကို
 အရှက်ခွဲတယ်ပြောရင်ပြော၊ မဟုတ်ရင်
 မြင့်စေချင်လို့ သူဌေးသားနဲ့ပေးစားတာ
 မွဲချင်တဲ့ခွေး ပြာပုံတိုးတယ်ဆိုတာမျိုး
 ပြောမယ်ပေါ့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ
 ဒီမိန်းကလေးရဲ့စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို
 အညွန့်ချိုးပစ်သလိုဖြစ်ပြီး သူမဟာ
 လောကဓံကိုရင်ဆိုင်တဲ့အခါ ပုံမှန်စိတ်နဲ့
 မဟုတ်တော့ဘူး။ မတော်တဆများ သူမရဲ့
 ကျရှုံးခြင်းတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် မိဘကို
 တော်လှန်ပုန်ကန် ထင်ရာစိုင်းလို့ဆိုတဲ့
 စွဲချက်နဲ့ သူမကို ထပ်ပြီး ဖိနှိပ်ပစ်လိုက်တယ်။
 သူမဘဝက သွားပြီပေါ့။ ဘယ်လိုမှ
 အောင်မြင်နိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေဖြစ်ပါလျက်နဲ့

ကံကံ၏အကျိုးတို့၊ အတိတ်ကံ ဝဋ်ကြွေးတို့ကို
 မေ့လျော့ပြီး အပြစ်မျိုးစုံကို ဒီမိန်းကလေးအပေါ်
 ပုံချလိုက်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုမျိုးတွေ
 အများကြီးပဲ။ ယောက်ျားလေးတွေလည်း
 ဒီလိုပါပဲ။ မိုးဈာန်လည်း ဒီအခြေအနေကို
 အခု ရင်ဆိုင်ရတော့မယ်။ ရင်ဆိုင်ဖို့
 ဘယ်လောက်ပြင်ဆင်ထားပါစေ
 တကယ်ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ မလွယ်ဘူးဆိုတာ
 မိုးဈာန်သိလာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခု
 ယံယံပြောမယ် . . . မိုးဈာန်မေမေက ယံနဲ့
 ယူလိုက်လို့ဆိုပြီး နှလုံးသွေးတက်၊ ဆေးရုံရောက်
 သို့မဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်ပါပြီတဲ့ မိုးဈာန်အမေဆီ
 မသွားဘဲ ယံယံကိုချစ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့
 နေနိုင်ပါ့မလား။ ဒါကဖြစ်နိုင်ချေတစ်ခုပါ။
 နောက်ထပ်မထင်မှတ်ဘဲ ပြဿနာတွေဝင်လာနိုင်
 သေးတယ် မိုးဈာန်စဉ်းစားပါ။
 နောက်တစ်မျိုးက ယံယံပဲ . . . ယံယံမှာ
 အတိတ်အကြောင်းအရာများစွာရှိခဲ့တယ်၊
 အတိတ်ဆိုတာ ပြန်ပြီးမရနိုင်တော့တဲ့အရာ၊
 ပြန်လည်ပြင်ဆင်လို့မရတော့တဲ့
 အကြောင်းတရား . . .
 ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်
 အခုချိန်မှာတော့ ပြီးသွားခဲ့ပြီ။
 ယံယံကပြီးသွားပြီလို့ထင်ပေမယ့်
 ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာတော့ ဒီအတိတ်က

အရိပ်လို ထင်ဟပ်နေဆဲပဲလေ။ ဒီအရိပ်က
 မိုးဈာန်ကိုပါလွှမ်းမိုးလာနိုင်တယ်။
 ဒါ မကောင်းတဲ့အနာဂတ်ပဲလေ။
 ယံယံသတ်မှတ်သိရှိထားတဲ့
 လူသားတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့် ရှိအပ်တဲ့
 စံနှုန်းတွေက တခြားသူတွေနဲ့ တူချင်မှ တူလိမ့်မယ်
 မိုးဈာန်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းတွေနဲ့ ဂုဏ်ဖြစ်အပေါ်မှာ
 သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းမဟုတ်ဘဲ
 လူသား လူသားချင်း စိတ်ခံစားချက်ဖြစ်တည်မှု
 အပေါ်မှာပဲ ယံယံက ဂရုစိုက်တယ်။
 တစ်ပါးသူကိုလည်း မထိခိုက်စေ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်
 လည်း ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို
 လုပ်ဆောင်သင့်တယ်လို့ ယံယံကယူဆတယ်။
 စိတ်လိုအင်ဆန္ဒပြည့်ဝတဲ့သူတစ်ယောက်အဖို့
 ဘာမဆို စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့စွမ်းအားတွေရှိတယ်
 လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် မိုးဈာန်ရင်ထဲက
 ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို ယံယံ
 မတားဆီးခဲ့ဘူး။ မိုးဈာန်ရဲ့ချစ်ခြင်းတရားကို
 အရောင်တင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိုးဈာန် . .
 ချစ်ခြင်းဟာ ချစ်ခြင်းသာဖြစ်တယ်။ အတ္တကို
 ချစ်ခြင်းနဲ့ပေါင်းစပ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။
 ယံယံကိုချစ်ပါ။ လိုအင်ဆန္ဒတွေကို
 ဖယ်ထုတ်ထားပါ။ အဲဒီအတ္တတွေက
 တစ်စုံတစ်ယောက်ထိခိုက်စေမယ်ဆိုရင်
 ပိုပြီး ဖယ်ထုတ်သင့်တယ်။

လူအများသတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းနဲ့ညီဖို့
မိုးဈာန်ရဲ့ချစ်ခြင်းမှာ အတ္တတွေဖယ်ထုတ်လိုက်ပါ။
မိုးဈာန်က ယံယုံကိုချစ်ခွင့်ရတာနဲ့ပဲ
မိုးဈာန်အချစ်က ပြည့်စုံနေပြီလေ . .
နားလည်ရဲ့လားမိုးဈာန် . . . '

ကျွန်တော် ယံယုံရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ငြိမ်
သက်နေပါတယ်။ ဒါဆို . . . ယံယုံပြောချင်တာက ယံယုံကို ကျွန်
တော် တရားဝင်လက်မထပ်ရဘူးပေါ့။ ချစ်ခြင်းမှာ အတ္တမရှိရဘူးဆို
တော့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့
စိတ်က မမှန်ဘူးလား . . . ။ မေးခွန်းထုတ်ဖို့ ယံယုံကို မော့ကြည့်
လိုက်တဲ့အခါ . . . ။

'ပိုင်ဆိုင်ရမှာဆိုတဲ့ တစ်ယူသန်စိတ်အစွဲမထားတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကိုယ်ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့သူဖြစ်
ချင်တဲ့ လိုအင်ဆန္ဒလေးတွေကို တစ်ဦးက
တစ်ဦးကို ဖြည့်ဆည်း။ မင်းကို ငါပိုင်ဆိုင်တယ်
ငါ့သဘောအတိုင်းနေရမယ်ဆိုတဲ့
အနိမ့်စားအတ္တတွေကိုဖျောက်။ ဒါဆိုရင်
ပူလောင်မှုမရှိတဲ့ တန်ဖိုးကြီးတဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်လာရလိမ့်မယ်။

ယံယုံပြောသမျှတွေကို သေသေချာချာနားလည်ဖို့ ကျွန်
တော်ပြန်စဉ်းစားရဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းကလည်း
အစကတည်းက အတ္တဆိုတာ ပါဝင်မှုမရှိတာလားမသိ။ ယံယုံပြော
သမျှကို နားထောင်လိုက်နာဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီးသားပါယံယုံရယ်။

'လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေမှာ ဆီလျော်တဲ့အကြောင်း
ကြောင်းတွေကြောင့် တားမြစ်ထားတဲ့အရာတွေ

ရိုတယ်။ ဒီတားမြစ်ထားတဲ့အရာတွေဟာ အမှန်တရားမဟုတ်သလို အမှားလည်းမဟုတ်ဘူး မိုးဈာန် . . . တားမြစ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်တဲ့သူဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မဖြစ်စေဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် အမှန်တရားကို ကျူးလွန်ခြင်းပေါ့။ တားမြစ်မှုဘောင်ထဲမှာ နေထိုင်ပြီး တစ်ပါးသူ ရဲ့စိတ်နှလုံး၊ ကိုယ်ကာယကို ထိခိုက်မယ်ဆိုရင် တော့ တားမြစ်မှုဟာ အမှားရဲ့အသုံးချခြင်းကို ခံရပြီ။ ဘယ်ဥပဒေမှ မချိုးဖောက်ဘဲ လူယုတ်မာ တစ်ယောက်လည်းဖြစ်နေနိုင်တယ်လေ။ မိုးဈာန် လူဖြစ်ရတဲ့ခဏမှာ လူပီသစွာ မှန်မှန်ကန်ကန် လျှောက်လှမ်းဖို့ အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ တွေးခေါ်ခြင်းကို အသုံးချပါ။ ယံယံက ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိန်းချုပ်မှာ မဟုတ်သလို ယံယံကို ယံယံလည်း ထိန်းချုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်အလိုအတိုင်းပဲ။ တစ်ခုတည်းသော ယံယံရဲ့တရားက 'မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှလုံး မညှိုးနွမ်းပါစေနဲ့'ဆိုတာပဲ။ နောက်ပြီး မိုးဈာန်ကိုမှာချင်တာက မိုးဈာန်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ မပြည့်စုံနိုင်သေးခင်မှာ သူတစ်ပါးရဲ့ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောပြီး လက်ရှိလုပ်နေတဲ့အလုပ်အပေါ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ'

စကားတွေအများကြီးပြောပြီး မောသွားဟန်ဖြင့် ယံယံ အခါရည်ကို တစ်ကြိုက်တည်းမော့ချလိုက်ပါတယ်။ ဘေးနားက ကော်ဖီ

ခြုံလေးတွေမှာ ကော်ဖီပွင့်ငယ်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လို့။ ရွက်စိမ်းဖက်
လေးပေါ်မှာ တွားသွားနေတဲ့ ဘောက်ဖတ်စိမ်းလေး။ ၁၀၀% ကော်
ဖီဆိုင်ရောက်ခါစ ထင်းရှူးတောထဲက ကော်ဖီပင်လေးမှာ ဘောက်
ဖတ်လေးဖယ်ပစ်ခဲ့တာကို မှတ်မှတ်ရရ သတိရမိ။ ဒီတစ်ခါတော့
ဖယ်မပစ်မိတော့ပါ။ ဘောက်ဖတ်ငယ်လေး အာဟာရပြည့်ဝစွာ အေး
ချမ်းပါစေတော့လေ။

x x x

ဒီတစ်ခေါက်ပြင်ဦးလွင်မှာ ရက်အနည်းငယ်ကြာသွားပါတယ်။ ကျောင်းပြီးအလုပ်မရှိသေးချိန်မို့ အိမ်က ဘာမှမပြောပေမယ့် ရက်ကြာကြာသွားရင်တော့ဖြင့် ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်ခေါ်တတ်ပါရဲ့။ အိမ်ပြန်ဖို့မေ့လျော့နေမိတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ မေမေဖုန်းသံကြားမှ အမြဲ အလန့်တကြားထပြန်နေကြ။ ဒီတစ်ခေါက်ထူးဆန်းစွာ မေမေဖုန်းမဆက်။ ကျွန်တော်ကလည်း ယံယံနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်အပေါ်မှာ အာရုံကြီးစိုးနေ။ အိမ်ပြန်သင့်တယ်။ ပြန်ရဦးမယ်လို့ ကျွန်တော့်အတွေးထဲဝင်လာမှ ပြန်လာခဲ့မိတဲ့အဖြစ်။ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမေးပေမယ့် အဖြေမထွက်။ ဖြစ်ချင်တာပြောရရင်တော့ ယံယံနားမှာအမြဲနေချင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် လေးလေးနက်နက်ပြောလာတဲ့ယံယံစကားတွေကြောင့် ကျွန်တော် ဆွေးရဦးမယ်။

ဆိုင်ကယ်ကို အနှေးဆုံးမောင်းလာ။ စိတ်တို့က ၁၀၀% ကော်ဖီဆိုင်မှာသာ ကျန်ရစ်။ ဘယ်လိုပဲနှေးအောင်မောင်းပါစေ အချိန်တန်လမ်းဆုံးတဲ့အခါ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတာပါပဲ။ အိမ်ထဲ ကို လှမ်းဝင်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေက ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဧည့်သည်တစ် ယောက်နဲ့ စကားပြောနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဝင်လာတဲ့အခါ သူ ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ပြီး

‘သား . . မိုးဈာန်
အပြင်ပြန်မထွက်နဲ့ဦးနော်
မင်းကိုပြောစရာရှိလို့’ လို့ လှမ်းပြောပါတယ်။

အိမ်ပြန်မလာတာ သုံးလေးရက်ကြာသွားတော့ အဖေဆူ ချင်ပြီနဲ့တူပါရဲ့။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ ခေါင်းညိတ် ပြပြီး အခန်းထဲတန်းဝင်ခဲ့ပါတယ်။ အခန်းဝနားမှာ အပေါ်ထပ်လှေ ကားကနေ ဆင်းလာတဲ့ မေမေနဲ့ဆုံတယ်။ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့်။ အင်း . . ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါးပဲ။ အပွားခံရဦး မယ့်နေ့ပဲလို့ တွေးမိပြီး အခန်းထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ခုတင်ပေါ်ပက်လက် လှန်လှဲချလိုက်တဲ့အခါ ပေါ်လာတဲ့ပုံရိပ်ကတော့ ယံယံပဲပေါ့။

ယံယံ သူမ ပြောတဲ့စကားသံတွေက နားထဲကမထွက် ‘စံ’ တန်ဖိုး . . ချစ်ခြင်းရဲ့အတ္ထ . . တားမြစ်မှုဘောင် . . ချစ်ခြင်းဟာ ချစ်ခြင်းပဲ . . .။

ကျွန်တော် မျက်စိကိုစုံမှိတ်ချလိုက်ပါတယ်။ အသက်အရွယ် ကွာဟလို့ အသိဉာဏ်ချင်းကွာနေတာမဟုတ်ဘူး။ ယံယံရဲ့ အသိဉာဏ် ‘စံ’နှုန်းကိုက သူများနဲ့မတူတာ။ ကောင်းပါပြီယံယံ၊ ယံယံပြောသလို ချစ်ခြင်းဟာ ချစ်ခြင်းပဲဖြစ်နေဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားပါတော့မယ်။ လူတွေသတ်မှတ်ထားတဲ့ တားမြစ်ဘောင်တစ်ခုဟာ ကျွန်တော့်မိဘနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်ဆိုရင် ယံယံကိုလည်း ထိခိုက်မယ်

ဆိုရင် ကျွန်တော် ဒီလမ်းကို ဆက်မလျှောက်တော့ပါဘူး။ ယံယုံကို
ကျွန်တော့်ဘဝထဲကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ်ပစ်နိုင်အောင် ဒါမှ
မဟုတ် ရင်ဘတ်အတွင်းတစ်နေရာမှာ လုံးဝသေ့ခတ်သိမ်းနိုင်
အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားရတော့မယ်ပေါ့ . . . ။

x x x

အခန်းတံခါးက လော့ခ်ချမထားတာမို့ ဖေဖေဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်လှဲနေရာက ထထိုင်လိုက်ပြီး ဖေဖေကို ကျွန်တော်ကြည့်ပါတယ်။

‘သား . . .’

ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။

‘သားကျောင်းပြီးပြီဆိုတော့ ဒီအတိုင်းနေလို့

မဖြစ်ဘူးသား ဘာလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားလဲ’

‘ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်မှာပါဖေဖေ

ဘွဲ့လက်မှတ်နဲ့ အမှတ်စာရင်းထုတ်ပြီးတာနဲ့

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လျှောက်မလို့’

'ဟင်း . . .'

ဖေဖေက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကိုချရင်း

'ဖေဖေတို့မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ
ဖေဖေရော မေမေရောသိပ်ချစ်တဲ့သားလေးကို
လူပုံအလယ်မှာ ချီးမွမ်းခံရတဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့
ကောင်းမြတ်ခြင်းကို မိဘတွေအနေနဲ့
ဂုဏ်ယူချင်တဲ့သဘောပါ အခုတော့ . . .'

ဖေဖေစကားရပ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ပူနေတဲ့
ဖေဖေ။ ဒါပေမယ့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနားမလည်။ ဖေဖေ ဘာဆိုလို့
ချင်ပါလိမ့်။ ဖေဖေက ထပ်ပြောပါတယ်။

'၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်က ပီယံချိုနဲ့ပတ်သက်လို့
တစ်ခုခုဖြေရှင်းကြည့်ပါဦးသား'
'ဗျာ . . ဖေဖေ'

ကျွန်တော် အနေအထိုင်ခက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာ
ဆက်လုပ်ရမလဲယံယံ။ ပြင်ဦးလွင်ကို ကျွန်တော်သွားတာ ၁၀၀%
ဆိုင်ကိုသွားမှန်း ဖေဖေတို့သိပါတယ်။ မကြိုက်ပေမယ့် ဇွတ်အတင်း
တားရင် ကျွန်တော်ပိုဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောခဲ့တာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော်
ထင်ပါတယ်။

'အခုလို အလွန်အကျွံ အခြေအနေဖြစ်ပြီးမှ
အေးလေ . . မိုးချာန် မင်းလည်း
အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လာတဲ့
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီပဲ'

ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးလာပါတယ်။ ဖေဖေက ကျွန်တော်နဲ့
ယံယံအခြေအနေကိုသိနေပုံပဲ။ မနေ့ကပဲ ကျွန်တော်နဲ့ယံယံ တိုင်ပင်
ထားတာက ဘယ်သူမှမသိခင် အေးအေးဆေးဆေးနေကြဖို့။ တစ်ဦးကို

တစ်ဦး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ မကြိုးစားဖို့။ ဒီလိုမို့လား . . အခု . . .

‘ဖေဖေ . . သားကို ဘာပြောချင်တာလဲဟင်!’

ဖေဖေက မျက်လုံးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး

‘မိုးဈာန် . . မင်းတို့ကိုယ်မင်းတို့

လုံလှပြီလို့ထင်နေတာလား . . .

ဒီမှာကြည့် . . . .’

ဖေဖေဘောင်းဘီအိတ်ကြားထဲကနေထုတ်ပြလိုက်တဲ့ ဓာတ်
ပုံတချို့ . . ။ ကျွန်တော် ယူကြည့်လိုက်တဲ့အခါ . . .

‘ဟင် . . .’

ကျွန်တော်နဲ့ယံယံ။ ယံယံက တဘက်ပတ်လျက်နဲ့ ခုတင်ပေါ်
မှာ၊ ကျွန်တော်က ယံယံအောက်မှာဒူးထောက်ပြီး ယံယံလက်ကို ပါး
စပ်ထဲငုံနေပုံ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ယံယံနဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ပုံများ။

အိုး . . ယုတ်မာလိုက်ကြတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ယံယံကို ဓာတ်
ပုံချောင်းရိုက်တာပေါ့။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ ကျွန်တော်တို့ကို
စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြတာလဲ။ ဓာတ်ပုံက ဖုန်းနဲ့ခိုးရိုက်ထားမှန်းသေချာ
လှပါသည်။ ဖေဖေရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဇောချွေးပြန်၊ ရှက်ခြင်း၊
ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မခံချိမခံသာ။ ဒါ ဘယ်သူလက်ချက်လဲ။ ကျွန်တော်
ဆောက်တည်ရာမရ။ ယံယံ . . သူမ သိရင် ဘယ်လိုများဖြေရှင်းမှာ
ပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်ကြောင့် ယံယံရဲ့အရှက်သိက္ခာ။ ကျွန်တော့်တစ်
တိုယ်လုံး ရေခဲတိုက်ထဲရောက်နေသလို အေးစက်တုန်ယင်လို့။

‘ကျွန်တော် ယံယံကို တကယ်ချစ်တာဖေဖေ
တကယ်လက်ထပ်ချင်တာ’

‘အေး . . အဲဒီမိန်းမက မင်းအမေနဲ့ရွယ်တူ’

ကျွန်တော့်လည်ဝမှာ စကားတွေပျောက်ဆုံးနေ။

‘ဒီပုံတွေ မေမေသိလားဖေဖေ’

‘မင်းအမေကိုပို့တဲ့သူကပို့လိုက်လို့
ငါ့လက်ထဲရောက်လာတာ။ မနေ့ကတည်းက
ငါက မင်းအမေကိုဖျောင်းဖျာထားပြီး ငါ့ပြောမယ်
ငါ့ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူတယ်။ မင်းမပြောပါနဲ့လို့
မနည်းတောင်းပန်ထားတာ’

‘မေမေ့ဆီပို့တာ’

၁၀၀%မှာ ဒီလိုလုပ်မယ့်လူက တခြားသူမှမရှိဘဲ၊ ခင်ဖြူ
စင်။ မင်းကွာ နာမည်လေးနဲ့မှမလိုက် ကျွန်တော့်ကိုမုန်းရင်တောင်မှ
ယံယံရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ထောက်ထားသင့်တယ်။

‘တောက်!’

ကျွန်တော် တောက်ခတ်သံ ကျယ်သွားပါတယ်။

‘ပို့တဲ့သူကို အပြစ်တင်ပြီး ပြဿနာရှာဖို့လား၊
သူက ပို့တယ်ဆိုရင်တောင် မင်းတို့ ဘာမှမလုပ်ရင်
ဒီလိုပုံတွေ ထွက်လာစရာအကြောင်းမရှိဘူး
မိုးဈာန်’

ဖေဖေဆက်ပြောပါတယ်။

‘ကဲ . . . ဖြစ်ပြီးတာတွေလည်း ဖြစ်ပြီးသွားပြီ
သား . . . မင်းမေမေကတော့ တော်တော်
ပေါက်ကွဲနေတယ်။ ဖေဖေကတော့ မင်းကို
သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ရော ခံစားနားလည်
ပေးနိုင်တဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ပါ
အတူရှိမယ်။ မင်းဘာလုပ်မှာလဲ။ နောက်ပြီး
မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ နှစ်ဘက်မှာ
တစ်ဖက်ကိုတော့ နာကျင်စေတော့မှာ အမှန်ပဲ။
ဒါပေမယ့် . . . မင်းပြောကြည့်ပါ’

'ကျွန်တော် . . ကျွန်တော့်ကို
တစ်ရက်လောက်အချိန်ပေးပါဖေဖေ . .
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
စဉ်းစားခွင့်ပေးပါ . . '

'ဟင်း . . . ' သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချပြီး ဖေဖေ
အခန်းထဲက ထွက်ပါတယ်။ ဖေဖေအခန်းထဲကအထွက်မှာ ကျွန်တော့်
အခန်းပေါက်မှာရပ်နေတဲ့မေမေ။

ကျွန်တော်နဲ့ဖေဖေပြောတာတွေကို နားထောင်နေပုံရပါ
တယ်။ ဖေဖေက မေမေလက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်
က အသုံးမကျတဲ့သားဆိုးတစ်ယောက်ပါဖေဖေ။

x x x

ဆိုင်ကယ်က တရိပ်ရိပ်ပြေးနေပါတယ်။ မနက်မိုးမလင်းခင် ထွက်လာတာမို့ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးနေသေး။ တစ်ညလုံးအိပ်မရ။ ဖြူစင်ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ယံယုံကိုအရှက်ကွဲစေဖို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကြောင့် လား။ ဖြစ်သွားပြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို အကောင်းအတိုင်းဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့မလွယ်ပေမယ့် ဒီလိုလုပ်ရပ်တစ်ခုကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ် နိုင်ပါ။

ဆိုင်ဖွင့်ချိန်မရောက်သေးခင်မှာပဲ ပြင်ဦးလွင်ကို ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ မနက်စောစော ဖြူစင်ဈေးလာမှာအသေအချာမို့ ၁၀၀%ထိ ကျွန်တော်မသွားတော့ဘဲ ဈေးရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်

မှာပဲ ကျွန်တော်ထိုင်စောင့်နေခဲ့။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ရဲ့ နှင်းဖြူတွေနဲ့အတူ ကျွန်တော့်အာရုံတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဝေဝေဝါးဝါး။

သူမဈေးထဲကိုဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းအစမှာပဲ သူမဆီ ကျွန်တော် ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

‘ဟဲလို . . ခင်ဖြူစင်’

သူမရဲ့စကားသံတွေက ပီရီသေသပ်လွန်းလှသည်။ ဟန်ဆောင်မှုက အကယ်ဒမီရှေ့ခံ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမ ဝန်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်ဆိုတာကို တွက်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးပြောချင်တာမို့ သူမဆီလာခဲ့ခြင်းသာ။ သူမကို အရင်က မချစ်သော်လည်း မမုန်း။ အခုအချိန်မှာတော့ တော်တော်လေး ရွံရှာမုန်းတီးမိသည်။

‘ကိုမိုးဈာန် . . ဘာဇာတ်ပုံလဲ . . .

ဘာမှလည်းမရှိဘူး၊ ဘာမှလဲမပို့ဘူး
ဘာလို့ ဖြူစင်ကိုမှ တပ်အပ်လာစွပ်စွဲနေတာလဲ’
‘မင်းဝန်မခံဘူးဆိုတာ ငါသိပြီးသားပါဖြူစင်
ဒါပေမယ့် ပြောမှဖြစ်မှာမို့၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့
မင်းအတွက် ဘာအကျိုးရှိလဲ။

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်တာလား။
ငါက မင်းလိုရွယ်တူချင်းကို မကြိုက်ဘဲ
ယံယံလိုမိန်းမကိုကြိုက်လို့ မနာလိုတာလား။
ငါ ယံယံကိုသိပ်ချစ်တယ်။

ဘာအကြောင်းပြချက်ကြောင့်မှမဟုတ်ဘူး
ချစ်တယ် . . အေး နင်ဒီလို ငါ့မိဘတွေကိုပြောလို့
ငယ်ငယ်တုန်းကလို့ ကြောက်ရွံ့
တွန့်ဆုတ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့’

'ကိုမိုးစွာန် . . ရှင်သိပ်တရားလွန်နေပြီနော်'
ဖြူစင်အသားများတုန်ပြီး မျက်နှာတွေနီရဲလာပါတယ်။ မျက်
ရည်များက ပါးပြင်ပေါ်သို့ ချက်ချင်း စီးကျလာပြီး

'ဒီမယ်ကိုမိုးစွာန် ရှင့်အဖေနဲ့အမေကို
သေချာမေးကြည့်ပါ။ အဲဒီဓာတ်ပုံတွေက
ကျွန်မပို့တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ကို
ကျွန်မချစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ရှင်စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်လောက်အောင်
ကျွန်မ ဘာများလုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ . .
နောက်ပြီး . . ယံယံဆိုတာ ကျွန်မကျေးဇူးရှင်၊
ကျွန်မငယ်ငယ်ကတည်းက သူနဲ့နေလာတာ။
သူ့အကြောင်းကို ရှင့်ထက်ကျွန်မပိုသိတယ်။
သူနဲ့တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်တိုင်းသာ
ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ရမယ်ဆိုရင် ရှင့်ရှေ့မှာ
သုံးလေးယောက်ရှိသေးတယ် နားလည်လား. .
ရှင်ကမ္ပန်နေတာ . . ၊
ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ဖက်စွန်းရောက်ရင်မကောင်းဘူး
ယံယံကို ကျွန်မ ဘာမှဝေဖန်စရာမရှိဘူး
ရှင် ကျွန်မကိုစော်ကားတာ
ဒီလောက်ဆိုတော်သင့်ပြီ'

ခင်ဖြူစင်က ပြောစရာကုန်ဟန်နဲ့ ကျွန်တော့်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး
လမ်းမပေါ်ကိုထွက်ဖို့ပြင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့မလက်ကောက်
ဝတ်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး

'မင်းစကားထဲက ဇာတိပြနေပြီပဲ

ငါ့ရှေ့မှာ သုံးလေးယောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
စကားက မင်း ယံယုံကို အပုပ်ချဖို့
ကဲ့ရဲ့ချောက်တွန်းဖို့ ကြိုးစားနေမှန်းသိသာတယ်
'ဖြန်း . . .'

ခင်ဖြူစင်ရဲ့လွတ်နေတဲ့လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ပါးကို
ရိုက်ချလိုက်ပါတယ်။ အမှတ်တမဲ့မှီတားချိန်မရလိုက်ဘဲ ကျွန်တော့်မေး
ဖျားကို မိမိရရ ထိသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဒေါသ ငယ်ထိပ်ထိရောက်
သွားပြီး ခင်ဖြူစင်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

'တောက်!'

မြေကြီးပေါ်ကို ခွေခနဲကျသွားသော ကောင်မလေးကို ကျွန်
တော် ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဆိုင်ကယ်
ကို လီဗာအကုန်တင်ပြီး ပြင်ဦးလွင်မြို့ထဲကနေ အသိမဲ့စွာ ထွက်လာ
ခဲ့ပါတယ်။

အနီးစခန်းကိုကျော်ဖြတ်ခါနီးမှာ ယံယံနဲ့ကျွန်တော်နောက်
ဆုံးစကားပြောခဲ့တဲ့ကော်ဖီခြံကို သတိရပြီး ခြံထဲကိုမောင်းဝင်လာခဲ့
ပါတယ်။ ထိုအချိန်ရောက်သည်အထိ နှင်းမကွဲသေး။ နံနက် ၈နာရီ
ခန့်တော့ ရှိမည်ထင်သည်။ ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ဆိုင်
ကယ် ဒရောသောပါးဝင်လာတာကို စိုက်ခင်းထဲမှမျှော်ကြည့်ရင်း

'ဘယ်ကလာလဲကောင်လေး

ပီယံက ဘာခိုင်းလိုက်လို့လဲ'

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးအမေးကို ကျွန်တော်မဖြေသေးဘဲ စိန်
ပန်းပြာပင်ကြီးရဲ့အောက်မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးရပ်လိုက်ပါတယ်။ ယံယံ
နဲ့ကျွန်တော် အခါးရည်သောက်ခဲ့တဲ့ တဲငယ်လေးထဲကို ဝင်ထိုင်လိုက်
ပါတယ်။ ထင်းတုံးကြီးကို နေ့မီး ညမီးဖိုထားပြီး ဘေးနှုတ်ခမ်းမှာ
ရေခွေးအိုးကို ကပ်ထားပါတယ်။ ရေခွေးအိုးက ဆူဝေပွက်လောင်လို့။

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲက ဆူဝေပွက်လောင်မှုနဲ့ပြိုင်ရင် ကျွန်တော်က
သာလိမ့်မယ်လို့တွေးမိသေးရဲ့။

ခြံစောင့်ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်နားလာထိုင်ပါတယ်။

‘လင်းအားကြီးကတည်းက ငါနိုးနေတာက
ဟိုကော်ဖီပင်တွေနဲ့ လွတ်တဲ့ကွက်လပ်လေးမှာ
စတော်ဘယ်ရီနည်းနည်းထပ်ဖြည့်မလို့။
လေးငါးဘောင်ပဲ ရရပေါ့ကွာ’

စတော်ဘယ်ရီစိုက်ဖို့ မြေသားဘောင်မွမလေးတွေကို ကျွန်
တော်လှမ်းငေးကြည့်နေမိပါတယ်။

‘ပီယံက ဘာမှာလိုက်သလဲလို့’

‘ဘာမှမမှာပါဘူးဦးလေး

ကျွန်တော် မန္တလေးပြန်ဆင်းမှာ

ခြံနားရောက်တော့ ဝင်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနဲ့
ဝင်လာတာ’

‘တစ်ခုခုဖြစ်လာသလားကောင်လေး’

ကျွန်တော်က ဦးလေးကြီးကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ ဦးလေး
ကြီးကလည်း ကျွန်တော့်ကို အကဲခတ်ဟန်နဲ့ကြည့်နေရဲ့။

‘ကျွန်တော့်ကို. . ကျွန်တော့်ကို

ယံယံအကြောင်း

ဦးလေးသိသလောက် ပြောပြပါလားဗျာ. .

ကျေးဇူးပြု၍. . .’

ဦးလေးကြီးက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကျုတ်ကြည့်ပြီး

‘ဘာလို့လဲ’

‘ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ပါ
ယံယံရဲ့ အရင်ကအကြောင်းလေးတွေ

နည်းနည်းသိချင်ရုံပါ။
 ဘာကြောင့်မှတော့ မဟုတ်ပါဘူး'
 ဦးလေးကြီးကသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ကို ဟင်းခနဲချလိုက်ပြီး
 'ဟိုတစ်နေ့က ပီယံနဲ့မင်းနဲ့
 ဒီမှာပြောနေကြတာတွေ
 နားစွန် နားဖျား ကြားလိုက်ပါတယ်
 ငါက စိတ်တော့မဝင်စားပါဘူး
 ဒါပေမယ့် မင်းဖြစ်နေပုံက
 အခုပဲ သေတော့မလိုလိုချည်း။
 ငါက ပီယံကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ထိန်းခဲ့ရတာ၊
 သူ့အကြောင်း ငါအသိဆုံးပေါ့။
 ဒါပေမယ့် အခု မင်းကိုပြောပြမယ့်အကြောင်းက
 ပီယံမကောင်းကြောင်းမဟုတ်ဘူး။
 သူ့အကြောင်းကို မင်းသိပြီး မင်း
 ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိအောင်ပြောပြတာ။
 ပီယံက ငါ့သမီးလိုချစ်ရတဲ့သူ၊
 သူ့ကိုထိခိုက်စေမယ်ဆိုရင် ငါက
 အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်မှာ။
 ငါက ခါးဆစ်တွင်းခြင်ဆီရောဂါကြောင့်
 အလုပ်ကြမ်းမလုပ်နိုင်ကတည်းက
 ပီယံအဖေနဲ့ အမေက အိမ်မှာ ကူဖော်
 လောင်ဖက်အဖြစ်ခေါ်ထားခဲ့တာ။
 ပီယံက သူ့အဖေနဲ့အမေကမွေးပြီး
 ငါ့လက်ပေါ်မှာကြီးပြင်းခဲ့ရတဲ့ ငါ့သမီးပဲ'
 ဦးလေးကြီးရဲ့စကားသံတွေကို ကျွန်တော်ငေးစိုက်ပြီး နား

ထောင်နေမိပါတယ်

'ပီယံရဲ့မေမေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ဆုံးပါးသွားခဲ့တာပေါ့
ပီယံဖေဖေ ဦးခင်မောင်ချိုရယ်၊ ငါရယ်၊
ပီယံရယ်ပဲ ကန်တော်ကြီးနားက ခြံကလေးမှာ
အတူတူနေခဲ့ကြတယ်။
ပီယံက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
သနားစရာအလွန်ကောင်းတယ်
ကိုမောင်ချိုက သူ့မိန်းမဆုံးပြီး
အလုပ်ကို ကောင်းကောင်းမလုပ်တော့ဘူး။
ရှိတဲ့ခြံလေးနှစ်ခြံမှာ အငှားချပြီး ပန်းစိုက်တယ်၊
စိုက်တဲ့သူနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ဝက်စီ
အကျိုးအမြတ်ရပေါ့။ *
ငါကတော့ ပီယံလေးကိုကျောင်းပို့၊
ကျောင်းကြို၊ ထမင်းချက်ပဲ။ တစ်ခါတလေ
ငါ့ရွာငါ့ပြန်မယ်လို့စဉ်းစားလိုက်တိုင်း
ပီယံလေးကို သနားတာနဲ့ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။
အခု ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်ကို တစ်ခါတလေ
လာလာနေတတ်တဲ့ မောင်ငယ်လေးတို့မိသားစုနဲ့
တို့မိသားစုဟာ ခြံချင်းကပ်ရက်ပေါ့။
အဲဒီမောင်ငယ်လေးတို့က မောင်နှမသုံးယောက်
အဖေလည်းရှိတယ်၊ အမေလည်းရှိတယ်၊
မောင်ငယ်ရဲ့အစ်မနှစ်ယောက်နဲ့
ခိုင်သွယ်၊ ခိုင်နွယ်၊ ခိုင်ငယ်ဆိုပြီး
မောင်နှမသုံးယောက်။

ဒါပေမယ့် ခိုင်ငယ်ကိုတော့
အငယ်ဆုံးမို့ ငယ်လေးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်။
အဲဒီလိုနဲ့ . . . ။

x x x

အပိုင်း ။ ၃ ။

သူမဟာ လှပပြီးတန်ဖိုးရှိပွင့်တပွင့်ဆိုရင်

ချခင်းပြလိုက်တဲ့ အခင်းအကျင်းဟာ
စာမျက်နှာပေါ်က စာလုံးတွေဖြစ်ခဲ့ရင်
ခဲဖျက်နဲ့ စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖျက်ပစ်ပြီး
အသစ်ပြန်ရေးပစ်လိုက်ချင်ပါတယ် . . .
လှပတဲ့စိန်ပွင့်ငယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ဖို့
ကျောက်မီးသွေးတုံးဟာ
ကမ္ဘာမြေရဲ့ဖိအားနဲ့ အပူချိန်
ဘယ်လောက်ထိများ လိုပါသလဲ . . .
သူမဟာ . . . လှပပြီး
အဖိုးတန်တဲ့ စိန်ပွင့်တစ်ပွင့်ဆိုရင်
အဲဒီလိုရတနာတစ်ပါးမဖြစ်ခင်မှာ . . .

မိုးဈာန်

‘ကိုယ်ရေ . . ကိုယ်ရေ. . လို့’
တစ်ဖက်ခြံကို ကုန်းအော်နေတဲ့ ပီယံအသံကို တစ်ဖက်မှ
တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

‘ဘာလို့ တအားအော်နေတာလဲပီယံ
မနက်က ငယ်လေးတို့အမေ
ဆေးခန်းသွားတာလားမသိဘူး . .
ခပ်ဖျော့ဖျော့ပုံစံနဲ့ မြင်လိုက်တယ်သမီး၊
တော်ကြာ လူကြီးတွေနေမကောင်းလို့
အိပ်နေတာဆိုရင် မကောင်းဘူးလေ’
‘ဪ . . ဟုတ်လားဦးလေး
သမီးကမသိလို့ . . ဟီး. . .

အာဒုဆို သူ့အိမ်ထဲသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်
တိတ်တိတ်ကလေး ကိုငယ်နဲ့
လမ်းထိပ်မှာ တို့ဟူးနွေးသွားစားမလို့'

ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မောင်ငယ်လေးတို့အိမ်ထဲကို ခြေဖျားထောက်
ပြီး ဝင်သွားပါတယ်။ ပီယံချိုတောင် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ခဲ့ပေါ့။
ဦးလေးလက်ပေါ်တင် ကြီးပြင်းလာပြီး အခု ကိုးတန်းဖြေထားပြီးလို့
ဆယ်တန်းတက်ဖို့စောင့်နေတဲ့ နွေရာသီတောင်ရောက်ခဲ့ပေါ့။ တစ်
ဖက်အိမ်ကမောင်ငယ်လေးက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး သစ်တောဘက်ရ
တယ်ဆိုသလား။ ပျဉ်းမနားမှာ ကျောင်းသွားတက်ရ။ နွေရာသီမှာ
ကိုငယ်နဲ့ပီယံ ဆုံကြပြီး တတွဲတွဲ ကိုယ့်တူမကို အရိပ်ကြည့်နေတတ်
သူမို့ မောင်ငယ်လေးက ပီယံချိုအပေါ် မေတ္တာရှိနေမှန်း သိသာပါရဲ့။
ပီယံကတော့ ကလေးစိတ်မပျောက်သေး။ သူမမှာလည်း ခင်တွယ်
စရာဆိုလို့ ငယ်ကတည်းက မောင်ငယ်လေးပဲရှိခဲ့တာ။ ပီယံအဖေကို
မောင်ချိုက အားတိုင်း အသောက်သမားမို့ ဒါတွေကို မသိတာလား။
သိလျက်နဲ့ပဲ နေသလားမသိ။ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ အတွင်းသိ အစင်းသိ
ချင်းမို့ မောင်ငယ်လေးနဲ့ ပီယံဖြစ်သွားမယ်ဆိုလည်း ကောင်းပါရဲ့။
ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ်ကတော့ ပီယံချိုငယ်သေးတယ်လေ။

အိမ်နှစ်အိမ်ရဲ့ စည်းရိုးစပ်နားမှာ ဆေးလိပ်သောက်နေရင်း
တောင်တွေး မြောက်တွေး။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ငယ်တို့အိမ်ထဲကနေ
ရုတ်ခနဲပြေးထွက်လာတဲ့ ပီယံကိုမြင်လိုက်တယ်။ ပီယံက ဦးလေးနား
ရောက်တော့ တုံ့ခနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်၊ သူ့
အခန်းတံခါးကို ဒိုင်းခနဲပိတ်လိုက်တဲ့အသံကြားမိတယ်။ ဪ...
ငယ်လေးနဲ့စိတ်ကောက်လာပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

အဲဒီနေ့က ညနေထိ ပီယံချို အခန်းထဲကမထွက်။ ညနေစာ
စားဖို့ ဦးလေးသွားခေါ်တော့

'သမီး ပီယံ ထမင်းစားစို့လေ
ဟင်းချိုတွေအေးသွားရင် စားမကောင်းဘူး
လာ ထမင်းစားတော့'

'မစားချင်တော့ဘူးဦးလေး
သမီးခေါင်းကိုက်နေလို့'

'ညနေစောင်းအိပ်လိုက်မိသလားသမီး
တံခါးဖွင့်စမ်းပီယံ ဦးလေးကြည့်မယ်'

သူမထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ

'ပီယံ . . တံခါးခဏဖွင့်စမ်း

အဖျားဝင်မှာစိုးလို့'

'ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့၊ မဖွင့်ချင်ဘူးလို့'

စောင်ထဲကိုခေါင်းမြှုပ်ပြီးအော်နေတဲ့ ဗလုံးဗထွေးအသံ
ကြောင့် ဦးလေးလည်း ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူမက ခဏခဏငိုက်ဆာ
တတ်တဲ့အကျင့်ရှိပြီး အစားတစွတ်စွတ်စားတတ်သူမို့ ဆာရင်ထွက်
လာလိမ့်မယ်လို့ပဲထင်တာပေါ့။ အဲဒီညက ပီယံချိုလေး အိပ်ဆေးတွေ
တစ်ပုလင်းလုံးသောက်ခဲ့တယ်။ မသေတာကံကောင်းပေါ့။ မနက်မိုး
လင်းလို့ နိုးချိန်တန်တဲ့အထိထမလာတော့ ဦးလေးနဲ့ ကိုမောင်ချို စိတ်
ပူပြီး အခန်းတံခါးဖျက်ပြီးဝင်ရတယ်။ ဆေးရုံပို့ပြီး လက်မတင်လေး
ကုသဖို့မိခဲ့တာ။ ဒီလောက်တောင်အရိပ်ကြည့်နေတဲ့သမီးလေး အိပ်
ဆေးတွေသောက်ရလောက်အောင် ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်။ ဦးလေးကိုယ်
ဦးလေး အပြစ်တင်။ ကိုမောင်ချိုလည်း စိတ်တွေပူပြီး ပျာယာခတ်။

'ခင်ဗျားက သမီးကိုကြည့်မထားဘူးဗျာ
ကျုပ်က ခင်းဗျားရိုတယ်ဆိုပြီး ပေါ့နေမိတာ'

ကဲ. . ဒါ အဖေရင်းကပြောတဲ့စကား။ ခွန်းတုံ့လှန်မနေဘဲ
သမီးပြန်သတိရ နိုးထလာမယ့်အချိန်ကိုပဲစောင့်နေမိတယ်။ နောက်

တစ်ခါ ဘာပဲဖြစ်ချင်ချင် ဦးလေးကိုပဲပြောပါသမီးရယ်။ ဦးလေး ဘာ
မဆိုဖြည့်စွမ်းမှာပါ။ မောင်ငယ်လေးတို့ကို မပြောရသေး။ သမီး
သတိမရတာသိသိချင်း အဖေနဲ့ဦးလေး ကားပေါ်တင်ပြီး ဆေးရုံကို
မောင်းလာကြတာ။ အိမ်ပြန်ဖို့သတိမရကြ။ သမီးအိပ်ဆေးသောက်
တာ မောင်ငယ်လေးကြောင့်များလား။

ဆရာဝန်တွေရဲ့ဂရုစိုက်ကုသမှုကြောင့် နေ့လယ်လောက်မှာ
ပီယံလေးနိုးထလာခဲ့။ သူမရဲ့စကားလုံးတွေက ဝေဝါးလေးပင်။

‘ဦးရေ . . . မီးလေ . . .’

သူမ မျက်ရည်တွေကျလာ

‘မငိုနဲ့သမီး ဦးလေးလည်းရှိတယ်

ဖေဖေလည်းရှိတယ်။

နေကောင်းအောင်နေနော် ဘာမှမတွေးနဲ့’

ပီယံကိုနှစ်သိမ့်ပြီး ဆန်ပြုတ်ပူပူတိုက်၊ နောက်တစ်ချီ ပြန်အိပ်
ပျော်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ရင်တမမနဲ့ ကိုခင်မောင်ချိုက

‘ကိုသိန်း . . . ထမင်းစားဦး’လို့ပြောမှ ထမင်းစားမိ။

စားတာလည်း ဗိုက်ထဲရောက်ဖို့ ရေနဲ့မျှောချရတယ်။

နေကောင်းလို့ဆေးရုံကဆင်းကတည်းက အိမ်ထဲကနေ ခြံ
ထဲကိုမဆင်း၊ ဆင်းခိုင်းလို့လည်းမရ။ ထူးခြားတာက မောင်ငယ်လေး
တို့အိမ်ဘက်က တစ်ယောက်မှကူးမလာခြင်းပဲ။ သူမလေးဆေးရုံတက်
စဉ် မောင်ငယ်လေးက ကျောင်းပြန်သွားသတဲ့။ ဆေးရုံတက်မှန်းသိ
လျက်နဲ့ လာနှုတ်ဆက်ဖော်မရ။ ဦးလေးစိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါ။ ပီယံကို
မေးဖို့ရာက သူမက နေကောင်းကောင်းမပျောက်သေး။ အားနည်း
နေသေးလို့ ဆေးသွင်းနေရ။ အစားလည်း မှန်မှန်မစားလှ။

ဒီအခြေအနေကြီးကို ဦးလေးသိန်းမကြိုက်။ ကိုခင်မောင်ချို
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာသိဘာသာ။ အော် . . . ငါ့နယ် ငပိသည်က

အိပ်လို့ ဆားသည်က ခွေးမောင်းလို့ တွေးမိသေးရဲ့။

ညနေခင်းလေးတစ်ခုမှာတော့

‘ဖေဖေရော . . ဦးလေး’

‘မြို့ထဲဘက်ခဏသွားတယ်သမီး

ဘာလုပ်ချင်လို့လဲကလေး ဦးလေးကိုပြော’

ပီယံချိုပါးစပ်ကို တင်းတင်းစေ့ပြီး အကြာကြီးငေးနေပါ

တယ်။ ပြီးတော့မှ

‘ဟိုဘက်အိမ်က မမခိုင်သွယ်မှာ

ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်တဲ့ . .

အဲ့ဒါ ဖေဖေဘယ်လိုလုပ်မှာတဲ့လဲ’

‘ဟင် . . . ဘယ်လို’

ကျွန်တော် မျက်စိလည်၊ နားလည်ပြီး ပီယံလေးကို အလန့်

တကြားကြည့်မိ။

‘ဟိုတစ်နေ့က . . သမီးကိုငယ့်ကိုသွားခေါ်ရင်းနဲ့

ကြားခဲ့တာ။ အန်တီက မမခိုင်သွယ်ကို

အခန်းထဲမှာ ဆံပင်တွေဆွဲဆောင်ပြီး

ကြိတ်ဆူနေတာ။

ဒီလိုအရက်သမား ကိုယ့်အဖေလောက်ရှိတဲ့သူနဲ့

ဘယ်လိုများဖြစ်ရသလဲဆိုပြီး

မကြားဝံ့မနာသာတွေနဲ့ ဆဲနေတာ။

မမခိုင်သွယ်ကတော့ သမီးမှားပါတယ်မေမေရဲ့

သမီးက ဦးချိုကိုသနားလို့ သွားပြုစုမိတာပါလို့

လက်အုပ်လေးချီပြီး ပြောနေရှာတယ်။

အန်တီကလည်း သူ့ခေါင်းသူ

ခုတင်တိုင်နဲ့ဆောင်ပြီးငိုတယ်။

သမီးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်ဦးလေး . .
သမီးကိုယ်နဲ့ ဘယ်လိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ရမလဲ . .
ဖေဖေကရော မသိသေးတာလား . .
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား . . . .
'ဘုရား . . ဘုရား . . . .'

ဦးလေးမှာ ဘုရားတရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အိမ်ကို ချက်
သမျှဟင်းလေးတွေ တစ်ခွက်တလေပို့တတ်တာ။ ဦးလေးမအားလပ်
တဲ့အခါ တံမြက်စည်းလဲ့ကူ၊ အိမ်ကိုလှပကြည့်ကောင်းအောင် ကူညီ
တတ်တဲ့ခိုင်သွယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးခင်မောင်ချိုနှင့် စကားစမြည်ပြော
နေတတ်တဲ့ခိုင်သွယ်။ ဒါကြောင့် သမီးလေးပီယံ စိတ်ထိခိုက်သွားရ
တာကိုး . . ဖြစ်ရလေ။

'အို . . . သမီး ဘာမှတွေ့မနေနဲ့
အဲ့ဒါ ကိုမောင်ချို သူ့ဘာသာစီစဉ်လိမ့်မယ်
သူလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ
သမီးသာနေကောင်းအောင်နေပါ'

ပီယံ မျက်ရည်ဝေသိသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ဦးလေးကို

ကြည့်ပြီး

'ဒါဆို . . သမီးနဲ့ကိုယ်ကရော . . . .'
x x x

ညဦးပိုင်းမှာ ကိုခင်မောင်ချိုနဲ့ဦးလေး စကားတွေပြောဖြစ်။
'ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သမီးကို သိပ်ချစ်တာပေါ့
ကိုသိန်းရ။ ခင်ဗျားက သမီးကို ကျွန်တော်
မချစ်ဘူးလို့ထင်နေတာလား။
ကျွန်တော်အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ
သမီးလေးအမေမရှိကတည်းက ကျွန်တော်
မနေတတ်တော့ သောက်မိတာ။
သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အားတင်းပြီးနေရပေမယ့်
ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာများအဓိပ္ပာယ်ရှိသေးလို့လဲ
ခိုင်သွယ်လေး ကျွန်တော့်ကိုလာပြီး
ဂရုစိုက်ပေးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်
သမီးတို့အမေကို အရမ်းသတိရတယ်။ ကျွန်တော်

အကြိမ်ကြိမ် စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းခဲ့ပါတယ်ဗျာ။
ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ လူကလည်း အသောက်
များ၊ သမီးစာမေးပွဲရက်တွေမှာ ခင်ဗျားတို့တူအဖိုး
နှစ်ယောက်က ကျောင်းနဲ့ကျူရှင် လုံးပမ်းနေကြ
တော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိ။

ဆိတ်ကွယ်ရာဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် တွန်းအား
ပေးသလိုဖြစ်တာ။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်တော် ခိုင်သွယ်ကို လက်ထပ်မှာပါ။ သမီး
လည်းအဖော်ရတာပေါ့။ သူ့အမေတွေကိုလည်း
ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်မှာပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့
ကိုသိန်းရယ်။ သမီးစိတ်ညစ်ရင်လည်း ခဏပဲ
ဖြစ်မှာပါ။ သမီးက ကလေးပဲရှိပါသေးတယ်’
‘သမီးကလေးမဟုတ်တော့ဘူးကိုမောင်ချို’
‘ဟင် . . . ဘာပြောတယ်ကိုသိန်း
ကိုးတန်းအောင်လို့ ခုမှ ဆယ်တန်းတက်မှာ
ကလေးမဟုတ်လို့ဘာလဲ။

မိဘတွေစီစဉ်လုပ်ကိုင်တာကို
သူ့သဘောထားယူဖို့ လိုသေးလို့လား။
နားဝင်အောင် ချော့မော့ပြောဖို့ပဲလိုတယ်လေ’

ဦးလေး ပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေလိုက်တော့တယ်။ ဒီထက်ပိုပြော
ရင် ဒီထက်ပိုရှုပ်တော့မှာ။ သနားစရာ ပီယံလေးပါလားကွယ်။
ကိုမောင်ချိုက ဦးလေးရဲ့ပခုံးကို လက်နဲ့ပုတ်ပြီး . . .

‘ကဲပါကိုသိန်းရယ် . . .
အများကြီးတွေးပြီး စိတ်ရှုပ်မနေပါနဲ့။
ခင်ဗျားတို့လိုလူပျိုကြီးက ဒီခံစားချက်ကို

ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။
သမီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်မလုပ်ပါဘူးဗျာ။
အခုလက်ရှိ ခြံတွေနဲ့ အိမ်ကလည်း သမီးနာမည်နဲ့
ထားပါတယ်။ အကယ်၍ ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ
ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ သမီးအတွက်စိတ်မပူရအောင်
စီစဉ်ထားပါတယ်'

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကိုမောင်ချို လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။
ဦးလေးကတော့ သမီးကို ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမလဲဆိုတာကို တွေးရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။

x x x

အဲဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ကိုခင်မောင်ချိုက တစ်ဖက်အိမ်ကို ဝင် ထွက်သွားလာပြီး အရက်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း သပ် သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ဝတ်စားလို့။ ပီယံက အဖေတူသမီး၊ ကိုခင်မောင်ချိုရဲ့ မျက်နှာ၊ မေးရိုးနဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပီယံနဲ့ တစ်ထပ် တည်းကျပါတယ်။ ကိုခင်မောင်ချိုနဲ့ခိုင်သွယ်ဟာမိဘများရှေ့ အကျဉ်း ချုံးလက်ထပ်လိုက်ကြပြီး၊ ခိုင်သွယ်က ဦးလေးတို့အိမ်ရောက်လာပါ တယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေက သိပ်ကိုမြန်ဆန်လွန်းပါရဲ့။

ပီယံလေး ၁၀တန်းနှစ်ကျောင်းတွေဖွင့်တဲ့အခါ ပီယံက ဘော် ဒါနေပါရစေလို့တောင်းဆိုလာပြီး ပြင်ဦးလွင်မြို့က ဘော်ဒါဆောင် တစ်ခုပဲမှာ ဆယ်တန်းတက်ရောက်ပါတယ်။ ဦးလေးကတော့ ထုံးစံ အတိုင်း ခြံကိစ္စ၊ ပီယံရဲ့ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းနဲ့ စာအုပ်၊ စာရေးကိရိယာ တွေကို ပြည့်စုံအောင်ဖြည့်ဆည်းတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့သာ အချိန်တွေကို ကုန်

လွန်စေခဲ့ပါတယ်။

ခိုင်သွယ်ရဲ့ကိုယ်ဝန် ရင့်မာလာတော့ မှတ်မှတ်ရရ အရမ်း အေးတဲ့ ဒီဇင်ဘာလကြီး။ ကိုခင်မောင်ချိုနဲ့ ဦးလေး ညကြီးမင်းကြီး ဆေးရုံရောက်ခဲ့ရတယ်။ ခိုင်သွယ်ကလည်း နာလွန်းလို့ အော်ဟစ်။ ခိုင်သွယ်အမေနဲ့ ညီမလည်းလိုက်လာပါရဲ့။ ကလေးက မွေးဖွားရခက် လို့ ခွဲစိတ်ရမယ့်အခြေအနေကို ရောက်ပါရော။ တော်တော်လေး ခက်ခက်ခဲခဲမွေးဖွားလိုက်တဲ့အခါ ကလေးက အဖတ်မတင်ဘဲ မိခင် ရဲ့အသက်ကိုပဲ မနည်းလုယူခဲ့ရတယ်။

ဦးလေးက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ပဲပြောပြော၊ ကိုယ့် တူမလေးအတွက် ဝမ်းသာမိသလိုလိုဖြစ်မိတယ်။ တကယ်ပြောတာ၊ ဆယ်တန်းဖြေပြီးလို့ ကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ တခြား သူတွေကိုပဲချစ်ပြီး ပီယံလေးကို မချစ်မှာ ဦးလေးက စိုးရိမ်တာကိုး။ ဆေးရုံမှာ ရက်တော်တော်ကြာနေရပြီး အိမ်ပြန်လာတော့ ကလေး မပါတော့ဘူးလေ။ ကိုခင်မောင်ချိုတို့လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ဦး ကိုယ်တစ်ဦး အပြန်အလှန်နှစ်သိမ့်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းပါပဲ။

ပီယံ စာမေးပွဲဖြေပြီးပြန်လာတော့ အရပ်ပိုရှည်၊ ဆံပင်တွေ ပိုရှည်လာပြီး အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ခဲ့ပေါ့။ ခိုင်သွယ်ကတော့ ပီယံ အပေါ်မှာ အရင်အတိုင်းပဲဆက်ဆံပေမယ့် ပီယံက စိမ်းနေတယ်။ အဲဒီမှာဦးခင်မောင်ချိုက

‘သမီးပီယံ . . ခိုင်သွယ်က
ဖေဖေမျက်နှာနဲ့ ဒီအိမ်မှာလာနေရတာ
သမီးက မျက်နှာထားကြီးနဲ့နေရင်
မကောင်းဘူးပေါ့။ နောက်ပြီး
သူ့စိမ်းတွေလည်းမဟုတ်ဘူး။
ကိုယ့်ကို အစ်မတစ်ယောက်လို

ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်နေတာပဲ'

ပီယံက သူ့ဖေဖေကို ခပ်စိမ်းစိမ်းစိုက်ကြည့်ရင်း

'သူ့စိမ်းတွေမှကောင်းဦးမယ်ဖေဖေ' လို့

ခပ်တိုးတိုးပြောပါတယ်။

'ဘာပြောတာလဲသမီး'

သဲသဲကွဲကွဲမကြားလိုက်တဲ့ ကိုမောင်ချိုက မျက်မှောင်ကျွတ်
ပြီးထပ်မေးလိုက်တော့ ပီယံက ခေါင်းယမ်းပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားပါ
တယ်။ အစအဆုံးကြည့်နေတဲ့ဦးလေးကို

'ခင်ဗျားတူမကိုကြည့်ပြောဦးကိုသိန်း၊

ခိုင်သွယ်ကို အရင်အတိုင်း ပုံမှန်ဆက်ဆံရင်

ရရဲ့သားနဲ့ သက်သက်မဲ့

မိဘစိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်နေတာ။

ဟိုကဖြင့် ပီယံ. . ပီယံနဲ့

ပါးစပ်ဖျားကမချဘူး။

ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ရှိတာ လိမ္မာမလိုလိုနဲ့

ဖအေကို နားမလည်ဘူး . . '

ဦးလေးကတော့ ပီယံရဲ့အခြေအနေကို ရိပ်မိသလိုလိုရှိတာမို့
ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပီယံချိုက စာ
ဖတ်ခန်းထဲမှာပဲ စာတွေဖတ်ပြီး အခန်းအောင်းနေတာများလာပါ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ စက်ဘီးလေးတစ်စီးနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီ
အလည်သွားတာပဲရှိတယ်။ မောင်ငယ်လေးကျောင်းပိတ်လို့ပြန်လာ
တဲ့အချိန်တွေက ပိုပြီး သိသာပါတယ်။ ငယ်လေးရဲ့အရိပ်အသံကြား
ရလောက်မယ့်နေရာမျိုးမှာတောင် ပီယံကို မတွေ့ရတော့။ သူမရဲ့
အခန်းငယ်ထဲမှာသာ စာအုပ်တွေများစွာဖတ်ရင်းနဲ့ အချိန်တွေကုန်
နေတတ်တယ်။

တစ်ရက်တော့ ပီယံလေးက

‘ဦးလေးသိန်း . . သမီး ရေတံခွန်ဘက်
အလည်သွားချင်တယ် လိုက်ပို့ပေး’

‘အေး လိုက်ပို့မှာပေါ့

သမီးသူငယ်ချင်းတွေရော ခေါ်ဦးမှာလား’

‘ဟင့်အင်း . . ဦးလေး ဘယ်သူမှမခေါ်ချင်ဘူး
ရေတံခွန်ဘက်လမ်းလျှောက်ရင်းနဲ့

ပိုးဇာသီးလေးတွေသွားခူးချင်လို့’

‘အေး.. အေး.. ဦးလေးကားထုတ်လိုက်မယ်’

ပွဲကောက်ရေတံခွန်ရဲ့နောက်မှာ ပိုးဇာခြံရှိတယ်။ အဲဒီခြံက
ဦးလေးရဲ့ညီမဝမ်းကွဲခြံလေ။ အဲဒီမှာ ပိုးဇာသီးခရမ်းရောင်လေးတွေ
ကို ခူးစားရတာ ပီယံကအရမ်းနှစ်သက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူမက
ပိုးဇာခြံသွားဖို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အကြံပေါ်လာတဲ့ပုံရပါတယ်။

ရေတံခွန်ရောက်ပြီ

‘ဦးလေး . . . သမီး ရေတံခွန်ကနေ
ခြံထဲထိလမ်းလျှောက်ခဲ့မယ်နော်

ဦးက ကားမောင်းသွားပြီး

ခြံထဲကစောင့်နှင့်’

‘ဟုတ်ပါပြီဗျာ . . သမီးသဘော’

မျက်နှာလေး လန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်တူမကို
သဘောကျကျေနပ်ပြီး ကားကို ပိုးဇာခြံဘက်မောင်းလာခဲ့တယ်။

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံဝဆီမျှော်ကြည့်မိတဲ့အခိုက်။ ပန်း
ရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးတလွင့်လွင့်နဲ့ ပိုးဇာရွက်စိမ်းတွေကြားမှာလမ်း
လျှောက်လာပုံက ပိုးနုကောင်လေး တရွရွသွားနေသလိုပဲ။ ပီယံဆံပင်
တွေ တော်တော်ရှည်နေပြီ။ ဆယ်တန်းပြီးကတည်းက မညှပ်တော့

သူမကျောပေါ်မှာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း။ သူမနောက်က ခပ်လှမ်းလှမ်း
မှာ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးဝင်လာသံနဲ့အတူ အိုး.. မောင်ငယ်လေးလိုက်
လာပါလား။ မောင်ငယ်လေးရဲ့အော်ခေါ်သံကို ငါတိုင်းသားကြားရ။

‘ပီယံရေ . . ယံယံရေ . . လို့’

ဦးလေးသိန်းသက်ပြင်းရှည်ဟစ်ခုကို ချမိရင်း သူတို့နှစ်
ယောက်ကို လှမ်းကြည့်နေမိပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ဆုတောင်း
ပေးချင်မိရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုဆုတောင်းပေးရမှန်းမသိခဲ့ပေ။

x x x

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ပီယံတစ်ယောက်တည်း အပြင်
မကြာခဏထွက်ပါတယ်။ သူမ ကြည့်ရတာ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
သဘောထားလိုက်ပုံရပါတယ်။ သူမအပြင်ထွက်တာ မောင်ငယ်လေး
နဲ့မှန်းသိပေမယ့် ဦးလေးမတားရက်ခဲ့။ ပေါက်ကွဲတော့မယ့် ငုံးတစ်
လုံးကို စောင့်ကြည့်ရသလိုမျိုး ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့။ ကိုခင်မောင်ချို
လည်း အနည်းငယ်ရိပ်မိစပြုနေပြီထင်ပါရဲ့။

‘ကိုသိန်း . . . ခင်ဗျားတူမ
အပြင်ထွက်တာများနေတယ် လိုက်ကြည့်ဦးနော်
တော်ကြာ မတော်တရော်
ပြဿနာတွေဖြစ်ရင်မကောင်းဘူး . . .

ကျွန်တော်ပြောရင်လည်း ပြန်မပြော
နားမထောင်၊ မထုံတက်သေးနဲ့
ဆုံးမပါဦးဗျာ . . .

ခင်ဗျားက သမီးကို အလိုလိုက်လွန်းတယ်

ကိုခင်မောင်ချိုကို ခေါင်းပဲညိတ်ပြလိုက်တယ်။

ပီယံနဲ့ မောင်ငယ်လေး အပြင်မှာချိန်းတွေ့နေကြတာ၊ တရား
ဝင်ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြတာ၊ ဦးလေးသိနေပေမယ့် ပီယံကို ဘယ်
လိုပြောရက်ပါ့မလဲ။ ပြဿနာဟာ တစ်နေ့နေ့လို့ မျှော်လင့်ထားပြီး
စောင့်နေဖို့ပဲရှိတော့တယ်လေ။

ပြဿနာဝင်ရောက်လာတဲ့နေ့က ညင်ညင်သာသာပါပဲ။
မောင်ငယ်လေးကိုယ်တိုင် သူ့အစ်မ ခိုင်သွယ်ဆီရောက်လာပါတယ်။

‘မမခိုင်သွယ် . . .’

‘ဟေး. . မောင်ငယ်လေး . .

မမနောက်ဖေးမှာ ဝင်ခဲ့’

အိမ်နောက်ဘက် မီးဖိုချောင်မှာ ဦးချိုအတွက် အမြည်းလုပ်
နေတဲ့ အစ်မကိုတွေ့ပြီး မောင်ငယ်လေးက ဆိုင်း ငုံ့မဆင့်ဘဲ ပြော
ချလိုက်ပါတယ်။

‘မမခိုင်သွယ်

ကျွန်တော် . . ပီယံကိုလက်ထပ်ချင်တယ်

အဲ့ဒါ . . . ဦးချိုကိုပြောပေးပါ’

‘ဟင်!’

စားပွဲပေါ်က လှီးလက်စကြက်သွန်ကိုကိုင်ရင်း ခိုင်သွယ်
အလန့်တကြားရေရွတ်ပါတယ်။ ဦးလေးကလည်း မီးဖိုဘေးမှာ ရေ
တိုင်ကီပြင်ရင်း မောင်ငယ်လေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ။

ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ပြီးပုံနဲ့ လေးနက်တဲ့ မျက်ဝန်း

တွေနဲ့ မောင်ငယ်လေး။ ဒီနှစ်ထဲမှာ လူငယ်တစ်ယောက်အရွယ်ကို ပီပီပြင်ပြင်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်တဲ့ 'ခိုင်ငယ်'ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်။ ငယ်ငယ်ကသံယောဇဉ်၊ ကြီးပြင်းလာတဲ့ မေတ္တာတရားတို့နဲ့ မိန်းမ ငယ်လေး ပီယံချိုကို လက်ထပ်ချင်တယ်လို့ပြောလာတဲ့ လူငယ်တစ် ယောက်။ မျက်ဝန်းညိုညိုများ၊ မျက်တောင်စိပ်စိပ်များ။ နှုတ်ခမ်း ပါးများ၊ ဆံပင်ရှည်ပျော့ခွေခွေများဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားနဲ့ တောက်ပစိုလက်လို့။

'ငယ်လေး . . . ဘာပြောလိုက်တယ်'
'ဟုတ်တယ် . . . မမခိုင်သွယ် . . .
ကျွန်တော် ပီယံကို လက်ထပ်ချင်တယ် . . .
ပီယံကို ကျွန်တော်မခွဲနိုင်ဘူး
တကယ်လို့ ဦးချိုက ကျွန်တော်နဲ့
သဘောမတူဘူးဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော်ကတော့ယူမှာပဲ မမခိုင်သွယ်'
'ဟဲ့ . . . ငယ်လေး
ငါလည်း ဘာမှမပြောရသေးပါလား'
'စကားကုန်ပြောထားတာပါမမခိုင်
ဦးချိုကိုပြောပေးပါ'

ငယ်လေးက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လှည့်ထွက်သွားပါတယ်။ ခိုင်သွယ်က ဦးလေးဘက်လှည့်ပြီး

'ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဦးလေးသိန်း
တစ်နေ့ကပဲ ပီယံအဖေက ပီယံနဲ့ငယ်လေး
နေတာထိုင်တာ မကြိုက်ဘူးလို့ပြောနေသေးတယ်
ခက်တာက ပီယံကလည်း ခိုင်သွယ်ကို
စကားကောင်းကောင်းမပြောတော့

ခိုင်သွယ်ဘာပြောပေးရမှန်းမသိဘူး’
ဦးလေး သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချမိရင်း ခေါင်းကို အခါခါ
ရမ်းမိပါတယ်။

‘ခက်တာပဲခိုင်သွယ်ရေ . . ’

x x x

‘သမီးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင်ပြောရင် သမီးက
စိတ်ထိခိုက်ပြီး ဟိုတစ်ခါလို အိပ်ဆေးတွေသောက်၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခရောက်အောင်လုပ်မှာစိုးလို့
မပြောတာ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့
ပြောရတော့မယ်သမီး . .

ဖေဖေပြောတာကို သေချာနားထောင်ပါ’

ဦးခင်မောင်ချိုနဲ့ သမီးပီယံချိုတို့ရဲ့ စာဖတ်ခန်းအတွင်းက
ဆွေးနွေးပွဲမှာ ဦးလေးသိန်းက ပုဏ္ဏားထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပြန်တယ်။

‘ပီယံ မေမေမရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ
သမီးကို ဖေဖေ တတ်နိုင်သမျှ

လိုလေးသေးမရှိအောင် ထားခဲ့တယ်။
 သမီးမေမေက သိပ်တော် သိပ်ထက်မြက်တဲ့
 အမျိုးသမီး။ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းတာ၊
 အပြင်ခြံကိစ္စ၊ လူမှုရေးကိစ္စ အစစအရာရာ
 သွက်လက်ချက်ချာပြီး ပြောဆိုလုပ်ကိုင်တတ်တော့
 ရုတ်တရက်ပျောက်သွားတဲ့အခါ ဖေဖေဟာ
 ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွားတဲ့ ဝေသနာသည်လို
 ဖေဖေရဲ့ဘဝတစ်ဝက်လုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရသလိုပါပဲ။
 ဒါကို ဖြေသိမ့်ဖို့ အရက်ကို အဖော်ပြုခဲ့တာ။
 သမီးကိုချစ်စိတ်နဲ့ သမီးအတွက် ဖေဖေ
 ဆက်ရှင်သန်မှဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အားတင်းရှင်သန်
 ခဲ့တာ။ ဖေဖေ သမီးကို ဒီအရွယ်ထိရောက်အောင်
 စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ။ ဖေဖေမှာ အားနည်းချက်တွေ
 ရှိကောင်းရှိနိုင်ပါတယ်။ ရှိမှာပါလေ . . .
 ကိုသိန်းက ဖေဖေကိုယ်စား သမီးကို
 စောင့်ရှောက်နေလို့သာ. . .
 ခိုင်သွယ်နဲ့ဖေဖေ အနေနီးစပ်ပြီး မမျှော်လင့်ဘဲ
 လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့အခါ ခိုင်သွယ်က သမီးနဲ့
 အမေရင်းလို ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား
 ဖေဖေတို့မိသားစုနဲ့လည်း အတွင်းသိ အစင်းသိမို့
 သမီးလည်းအဖော်ရ ဖေဖေလည်း
 အဆင်ပြေမယ်လို့ ထင်ခဲ့တာ . . ဒါပေမယ့် . . .
 ဖေဖေထင်သလိုဖြစ်မလာခဲ့ဘူး . . .
 ထားပါတော့လေ၊ ဒါကလည်း သမီးမေမေရဲ့
 နေရာမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှအစားမထိုးနိုင်တဲ့

သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ခံစားချက်လို့ပဲ
ဖေဖေယူဆပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။
အခုကိစ္စက . . .

ဦးခင်မောင်ချို စကားကိုရပ်ပြီး ပီယံကို အကဲခတ်ပါတယ်။
ပီယံက ခေါင်းကိုငုံ့ချပြီး သူမရဲ့လက်သည်းလေးတွေကိုသာ တစ်
ချောင်းနဲ့တစ်ချောင်း ခြစ်ကုတ်နေပါတယ်။ သူမရဲ့ ရှည်လျားလှတဲ့
ဖားဖားဝေဝေ ဆံပင်အုပ်နက်နက်က သူမမျက်နှာကို တစ်ခြမ်းကျော်
ကျော်လောက်ဖုံးအုပ်နေတဲ့အတွက် သူမမျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေမယ်
ဆိုတာ မမြင်ရပါဘူး။ ဦးခင်မောင်ချိုက ပီယံနားကို လျှောက်သွား
ပြီး သူမရဲ့ ဆံပင်အုပ်ကို ညင်ညင်သာသာ ပွတ်သပ်ရင်း . .

'သမီး . . .

မောင်ခိုင်ငယ်နဲ့ သမီးနဲ့ မသင့်တော်ဘူးလေ . . .
သမီးရဲ့အဖေက အစ်မကိုယူ၊ သမီးက မောင်ကိုယူ
ဖေဖေတို့ ဘယ်လိုအမျိုးစပ်ကြမလဲ။
ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစရာဖြစ်မှာပေါ့။
သမီးကအပျိုစင်နုနုထွတ်ထွတ်လေး။
ကျောင်းလည်းဆက်တက်ရဦးမှာ
ကျောင်းရောက်ရင် မောင်ခိုင်ငယ်ထက်သာတဲ့
သင့်တော်တဲ့ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက်တွေ့
ရသွားမှာပါ။ ဖေဖေစကားနားထောင်ပါသမီး
ခိုင်ငယ်ကို လက်မတွဲဖို့ ဖေဖေကိုကတိပေးပါ'
'သမီး ကိုငယ်ကိုချစ်တယ်ဖေဖေ'

ပီယံမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေက ပြည့်ဝိုင်းခိုအိလျက်။
'ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက
ကိုငယ်ကိုချစ်ခဲ့တာ။ သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါဖေဖေ

ကိုယ်နဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့
 'မဟုတ်ဘူးသမီး . . သမီးနဲ့ခိုင်ငယ်က
 ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူနေခဲ့တာ
 သံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာပါ။
 သမီး တခြားတစ်ယောက်မတွေ့သေးလို့
 ဖြစ်နေတာ . . သမီးကငယ်သေးတော့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမသိဘူး . .
 မိသားစုတွေ အရှက်ကွဲမယ့်ကိစ္စကို
 မလုပ်ပါနဲ့သမီးရယ် . .'
 'ဟင့်အင်း ဖေဖေ . . သမီး ကိုယ်နဲ့ပဲနေမယ်'
 'ဝီ . . ယံ . . ချို . . .
 နင် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘာလို့
 ဒီလောက် ဆတ်ဆလူးဖြစ်နေတာလဲ . .
 ငါကအဖေဆိုတာလည်း သတိထားပါဦး . .
 လူပုံအလယ်မှာ တစ်သက်လုံး
 ခေါင်းမဖော်ရဲတဲ့ကိစ္စ . .
 လူကြားထဲရောက်ရင် ငါက ခိုင်ငယ်ကို
 ဒါ ကျွန်တော့်ယောက်ဖပါ . .
 ဒါက ကျွန်တော့်သမက်ပါလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ
 ဟင် . . . !'
 'ဒါပဲလားဖေဖေ . . ဖေဖေလုပ်ချင်တာမှန်သမျှကို
 အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ . .
 သမီးဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှကို
 အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ တားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ပေါ့။
 ဒါက ဖေဖေ သမီးကိုချစ်တာလား . .

ဖေဖေက ဦးလေးသိန်းလောက်တောင်မှ
သမီးကို ဂရုမစိုက်ခဲ့ဘူး။ ဖေဖေအထီးကျန်တာ၊
ဖေဖေခံစားရတာ၊ ဖေဖေပျော်ရွှင်တာ၊
ဖေဖေဝမ်းနည်းတာ ဒါတွေပဲဂရုမစိုက်ခဲ့တာ . .
ရပါတယ်ဖေဖေ ကတိတော့မပေးနိုင်ဘူး . .
ဒါပေမယ့် ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလိုဖြစ်အောင်
သမီးကြိုးစားပါမယ် . . .’

မျက်ရည်များကို လက်ခုံနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပြီး စာကြည့်
ခန်းထဲက ထွက်သွားပါတယ်။ ဦးခင်မောင်ချိုက . . .

‘ပီယံ . . . .’

အော်ခေါ်သံကို တစ်ချက်မျှတွန့်သွားပြီး ခဏရပ်သွားပါ
တယ်။ နောက် အခန်းတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ချသွားတယ်။ ဦးလေးက

‘နေပါစေတော့ ကိုမောင်ချို
နောက်နေ့ ကျွန်တော်ချော့ပြောပါမယ်၊
သမီးက သေချာရှင်းပြ ပြောပြရင်
နားဝင်ပါတယ်ဗျာ’

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ပြောခဲ့သားပဲကိုသိန်း
ဒီကလေးမ မဟန်တော့ဘူးလို့’

‘ဟင်း . . . ကိုခင်မောင်ချိုနဲ့ ခိုင်သွယ်
လက်မထပ်ခင်ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်က
သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြတာလေဗျာ’

‘ဘာ . . . ခင်ဗျားကပါ . . .

ခင်ဗျားသမီးဘက်ကပြောချင်တာလား ကိုသိန်း
ကျုပ်တို့လက်ထပ်တုန်းက ပီယံက ကလေးသာသာ
ဒီအရွယ် ဒီစိတ်တွေရှိမလားဗျာ . .

အို . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ

ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို သဘောမတူဘူး

ပီယံ့ကို ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်ထား ဒါပဲ ကိုသိန်း'

ဦးလေးလည်း ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စာကြည့်ခန်းထဲက ထွက်လာ

ခဲ့ပါတယ်။

x

x

x

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာမှာ ခိုင်သွယ်က ဈေးက
အပြန် ကပျာကယာနဲ့

‘ကိုကြီးရေ . . ကိုကြီး’

ခိုင်သွယ်ရဲ့အသံကြောင့် ကိုခင်မောင်ချို အိမ်ထဲကထွက်
လာပါတယ်။

‘ဘာလဲ ခိုင်သွယ်’

‘ဟိုလေ . . . ငယ်လေးနဲ့ပီယံ ကားဂိတ်မှာတဲ့

တောင်ကြီးထွက်မယ့်ကားဂိတ်မှာ

လမ်းမှာ ခြံထိပ်က အန်တီနဲ့က

ခိုင်ငယ်တို့အလည်ထွက်ကြတာလား

ကားဂိတ်မှာ သူ့ညီမလိုက်ပို့ရင်း

တွေ့ခဲ့တယ်ပြောလို့’

‘ဟာ . . . ’

ကိုမောင်ချိုက ဂျစ်ကားပေါ်ပြေးတက်ပါတယ်။ ခိုင်သွယ်

ကလည်း သူ့ယောက်ျားဘေးကနေတက်ပါတယ်။ ကိုမောင်ချိုက ဦးလေးကို

‘သူတို့သွားမှာ
ခင်ဗျားသိတယ်မဟုတ်လား ကိုသိန်း . .
ခင်ဗျားမြှောက်ပေးတာမို့လား
အေး . . ခင်ဗျားက
ခင်ဗျားသမီးအရင်းမှမဟုတ်တာ’

ဦးလေးရင်ထဲမှာ ဖျင်းခနဲပူထူသွားပြီး သူတို့ကားရှိရာလာတဲ့ အချိန်မှာ ကိုမောင်ချိုက ကားကို ဝူးခနဲမောင်းထွက်သွားပါတယ်။
‘တောက်!’

တကယ်တော့ ခိုင်ငယ်နဲ့ပီယံ ဦးလေးကို ဘာမှကိုမပြောခဲ့ဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ဘာသာ ကြိတ်ပြီး စီစဉ်သွားတာဖြစ်တယ်။ ဦးလေးလည်း ဒေါသအရှိန်နဲ့ ထူပူပြီး ငူငူကြီးထိုင်နေခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ အပြီးအိမ်ပြန်မလာခဲ့တာက ခိုင်ငယ်နဲ့ပီယံမဟုတ်ဘဲ ကိုခင်မောင်ချိုနဲ့ ခိုင်သွယ်တို့လင်မယားသာဖြစ်ခဲ့တယ်လေ . .

ပီယံတို့ရဲ့ တောင်ကြီး ပြင်ဦးလွင် Express ကားကြီး ထွက်သွားတဲ့အခါ ကားနောက်ကို ဒေါသတကြီးနဲ့ တလကြမ်းမောင်းပြီး လိုက်တဲ့ ကိုခင်မောင်ချိုတို့ကားဟာ တစ်ဖက်လမ်းကွယ်ကကူးလာတဲ့ ကားတစ်စီးနဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်မိပြီး နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်လေ။

ခိုင်ငယ်နဲ့ ပီယံ ရပ်စခန်းတစ်ခုကနေ သိသိချင်း ပြန်လာတဲ့ အခါ အားလုံးက ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီလေ . . .

x x x

'သမီး . . . ဘန်ကောက်မှာ
ကျောင်းသွားတက်မယ်ဦးလေး'
'သမီးရယ် . . .
တစ်အိမ်လုံးမှာ သမီးနဲ့ ဦးလေး
နှစ်ယောက်ပဲရှိတာ။
အဝေးမှာ သမီးတစ်ခုခုဖြစ်နေရင်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။
ဦးလေးစိတ်မချဘူးသမီး . . .'
'သမီးသွားပါရစေဦးလေး
ဖေဖေက သမီးကြောင့်သေသွားရတယ်လို့
ပြောနေကြတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရှောင်ဖို့ရယ်၊
သမီးရဲ့ ဆောက်တည်ရာမရတဲ့ စိတ်တွေကို

တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းသိမ်းဖို့ရယ် လိုအပ်လို့ပါ။
 သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဖူးတယ်လေ၊
 သေကံမပါတော့ သေနေ့မစေ့တော့ မသေခဲ့ရဘူး။
 အခု ဖေဖေက မသေချင်သေးဘဲသေသွားခဲ့ပြီ။
 ဟိုတစ်နေ့က သမီးတို့အိမ်ဆွမ်းကပ်ပွဲမှာဟောတဲ့
 ဘုန်းဘုန်းရဲ့တရားကို သမီး သေသေချာချာ
 နာကြားလိုက်ပါတယ်။ လူသားတွေရဲ့သဘာဝဟာ
 ကံ ကံ၏အကျိုးပေါ်မှာမူတည်တယ်။
 အတိတ်ဝင်္ဂကြွေးကံကြောင့် ဖေဖေလည်း
 ဥပစ္ဆေတကကံနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။
 သမီးကျတော့လည်း ဝင်္ဂကြွေးတွေဆပ်ရဖို့
 သေဆုံးခွင့်မရသေးဘူး . . . အဲဒီတော့
 သမီး ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ပါဦးလေးရယ် . . .
 သမီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့
 ပညာတွေသင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်။
 ဦးလေးက အိမ်နဲ့ခြံကို စောင့်ရှောက်ရင်း
 သမီးကိုစောင့်နေပါနော် . . .

ဒီလိုနဲ့ပီယံက ဘန်ကောက်က တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှာ စိတ်
 ပညာအဓိကနဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုရခဲ့ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်တက်နေစဉ်အတွင်း
 မုန့်ဖုတ်နည်းမျိုးစုံ သင်တန်းတွေတက်ခဲ့ပြီး ထိုင်း၊ မြန်မာ၊ ဂျပန်၊
 တရုတ်အစားအစာတွေရဲ့ ချက်နည်းပြုတ်နည်းတွေကိုလည်း သေချာ
 လေ့လာ သင်ကြားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။
 ဦးလေးရဲ့သမီးပီယံချိုဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထက်မြက်တဲ့
 ကလေးပါ။ ထိုင်းမှာ ၅နှစ်နေပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ တကယ့်ကို
 ရင့်ကျက်တဲ့အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ပီယံဘန်ကောက်မှာ

နေတုန်း ဦးလေးဆီ တစ်လတစ်ခါ စာရှည်ကြီးတွေရေးပို့တတ်တယ်။
ဦးလေးစိတ်ပူမှာစိုးတာလည်းပါသလို ဦးလေးပျင်းမှာစိုးလို့ ပျင်းတဲ့
အခါ သူမရေးတဲ့စာလေးတွေပြန်ပြန်ဖတ်ပါတဲ့လေ။ အဲဒီစာတွေ ခုထိ
ဦးလေး သိမ်းထားတုန်းပဲ။

ပီယံကျောင်းမပြီးခင်မှာပဲ မောင်ငယ်လေးလည်း အိမ်
ထောင်ကျတာပေါ့။

ခိုင်သွယ်တို့မေမေကလည်း သမီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကိုကြည့်
ပြီး ကျန်းမာရေးလည်းမကောင်းခဲ့တော့ မောင်ငယ်လေးကို အိမ်
ထောင်ချပေးတဲ့အခါ သူ့အမေစိတ်ချမ်းသာဖို့ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်လေ။

ပီယံကျောင်းပြီးလို့ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာ မောင်ငယ်လေးရဲ့
သားတောင် ၁နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ မောင်ငယ်တို့မေမေလည်း ဆုံးပါးခဲ့ပြီ။
နောက်ဆုံး အေးစက်ငြိမ်သက်သွားတဲ့ ကာလတွေမှာ မောင်ငယ်လေး
ကတော့ အစိုးရတာဝန်နဲ့ သူ့မိသားစုနဲ့အတူ မြို့တွေတစ်မြို့ပြီးတစ်
မြို့ ပြောင်းလိုက်ရွှေ့လိုက်။ ပီယံကတော့ ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်လေးနဲ့
အခြေချလို့။ မြို့ထဲက ပညာသင်အခက်အခဲရှိတဲ့ ကလေးငယ်တွေကို
ထောက်ခံရင်း သူမရဲ့ဘဝလမ်းကို လျှောက်ခဲ့တာပေါ့ကွယ်'

x x x

အပိုင်း ။ ၄ ။

ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကောင်းကင်မှာ တစ်ပွင့်တည်းသော ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ်

ယံယံက

ကျွန်တော်ရဲ့ လမ်းပြကြယ် . . .

စိန်ပွင့်လေးဘဝကနေ

ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကောင်းကင်မှာ
တစ်ပွင့်တည်းသော ကြယ်တစ်ပွင့်အဖြစ်
ပြောင်းလဲတည်ရှိ။

ဒါဟာ ကျွန်တော်ဆိုတာ

လောကကြီးမှာတည်ရှိနေသမျှ

ထာဝရဖြစ်တည်မှုတစ်ခုပါ . . .

ကျွန်တော်ဟာ 'ချစ်ခြင်း' ဆိုတဲ့အရာကို သိရှိပါပြီဆိုကတည်းက အမြဲတမ်း ထွက်ပြေးနေရတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြတ်သန်းလာတဲ့အတိတ်ကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း စိတ်အလိုကျစရာ ဘာမှ မရှိ။ ကိုယ့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်၊ အနာဂတ်၊ ပန်းတိုင်ဆိုတာလည်းဝေး။ ကျွန်တော်ဘာကြောင့် လူဖြစ်လာသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့။

အတိတ်ကိုမေ့ပစ်ချင်တယ်။ ဟုတ်ပြီ အနာဂတ်ကရော ဘယ်လိုလဲ။ ပစ္စုပ္ပန် လက်ရှိအခြေအနေကရော ကျွန်တော် အသက်ရှင်ဖို့ လိုအပ်သေးရဲ့လားလို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်တွေးမိပါတယ်။

ပြင်ဦးလွင်ကနေဆင်း၊ အိမ်လည်းမပြန်ချင်။ ဘယ်သူနဲ့မှ လည်း မတွေ့ချင်။ ကျွန်တော်တက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိုးဘိုနည်းပညာကျောင်းထဲကို ရည်ရွယ်ချက်မဲ့စွာ ဆိုင်ကယ်ကိုမောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ ထိုင်နေကျကန်တင်းမှာထိုင်ရင်း ကျောင်းဘက်ကိုငေးကြည့်နေမိတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူမရှိသလောက်နည်းနေပြီး စာလာကျက်တဲ့သူတချို့နဲ့ အတွဲတချို့သာ ဟိုတစ်စ၊ ဒီတစ်စ။

'ဟေ့ကောင် မိုးဈာန်'

နောက်ကနေ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ညီညီအောင်။

'မင်းက ကျောင်းပြီးမှ
ကျောင်းထဲဘာလာလုပ်တာလဲ . . .
အလွမ်းပြေလို့ ပြောရအောင်လည်း
ကျောင်းမှာ မင်းရည်းစားကျန်တာမရှိပဲ'
ကျွန်တော့်ကိုစနောက်ရင်း အနားဝင်ထိုင်ပါတယ်။

'ငါ့ကိုပြောမနေနဲ့ မင်းကရော'

'ဟ . . ငါက ငါ့ညီလေးကျောင်းလာအပ်တာကွ

ငါတို့က အကြောင်းအရာရှိတယ်’
ကျွန်တော် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။ ညီညီအောင်ကိုပဲ
ရယ်မောရင်းကြည့်နေမိတယ်။

‘မိုးဈာန်ရာ . . .
မင်းကြည့်ရတာလည်း မအိုကေပါဘူး . .
လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအခြေအနေကို
သက်သက်သာသာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ရင်ဆိုင်စမ်းပါ . .
ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . ငါ့ကိုပြောပြ’

ကျွန်တော့်ရဲ့ပုံစံက ဘယ်လောက်များသိသာနေလို့ပါလိမ့်။
ညီညီအောင်ကို ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပဲ ညီညီအောင်က ဒီလိုပြော
ပြပါတယ်။ ကျွန်တော် ညီညီအောင်ကို သေချာကြည့်မိ။ ဟုတ်ပဲ။
ကျောင်းပြီးသွားပေမယ့် ညီညီအောင်က Second Year , Third
Year ကျောင်းသားတစ်ယောက်လို စတိုင်ကအပြည့်။ ကျောင်းနေစဉ်
ကာလမှာလည်း ချစ်သူကောင်မလေးတွေ ထည်လဲတွဲပြီး စစနောက်
နောက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး၊ မှတ်မိပါသေးရဲ့ . . . ဒုတိယနှစ်ဝက်လောက်
မှာ ညီညီအောင် အိမ်ကလီလုပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က
သူတို့ဟာ သူတို့အပြင်မှာသိပြီး ညီညီအောင်ဆီလာရှင်းတဲ့နေ့က

‘ကဲ . . . ကိုညီညီအောင် ရှင်းစမ်းပါဦး
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို လိမ်ညာပြီး
ချစ်ထားတဲ့ ချစ်စကားလေးတွေ’
‘ဟို . . . ဟိုလေ . . .
စိတ်မဆိုးပါနဲ့ညီမလေးတို့ရယ်။
အစ်ကိုက အသည်းနှလုံးကကြီးတော့
နှစ်ယောက်မကလည်း ချစ်နိုင်တာမို့

သိသွားတဲ့အတူတူ မထူးဘူး
တို့သုံးယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင်တွဲကြမယ် . . .
'ဘာ . . . .'

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လွယ်အိတ်တွေ ထီးတွေနဲ့ ညီညီ
အောင့်ကို ဝိုင်းရိုက်ကြတာ။ ကျွန်တော်တို့မှာ မဆွဲနိုင်ဘဲ ဟာသပွဲ
ကြည့်ရသလို တဟားဟား . . အဲဒီလို ညီညီအောင်ပါ။

'ဟေ့ကောင် . . မိုးဈာန် . .
ပြုံးစိစိလုပ်မနေနဲ့ . . မင်းကို
ဟာသပြောနေတယ်များမှတ်နေလား . .'
'မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းနဲ့ Second Year တုန်းက
အကြောင်းပဲပြော'
'ကဲ . . . ငါ့အကြောင်းက အရေးမကြီးဘူး၊
မင်းအကြောင်းပဲပြော'

ကျွန်တော် အများကြီးပြန်ပြောချင်စိတ်မရှိ။ ပြောစရာ
စကားလုံးလည်းမရှိ။ ညီညီအောင့်ကို

'ငါ့ကို ဘာမှမမေးပါနဲ့ကွာ၊
ငါ ဒီနေရာကထွက်သွားချင်တယ်။
ငါ့ရဲ့ တစ်ကိုယ်စာ စားဝတ်နေရေး
ပြေလည်ရင်ပြီ . .
အဲ့လိုနေရာမျိုးရှိရင် ငါ့ကိုပြောပေးပါ . .'
'ဟိုတစ်ခါ ချောင်းသာမှာတွေ့တဲ့
မိန်းမကြီးကြောင့်ပဲမဟုတ်လား
အဲ့လို လူလည်မကြီးတွေက
မင်းလို ရုပ်ချောချော မနူးမနပ်ကောင်လေးတွေကို
လိုရာသုံးပြီး ပစ်လိုက်တာပဲမဟုတ်လား . . .

ဒီလိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ငါကြားဖူးတယ်’
ကျွန်တော် ညီညီအောင်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ပါတယ်။

‘မင်း ယံယုံအကြောင်းကို
ဘာမှမသိဘဲနဲ့မပြောနဲ့ ညီညီအောင်
သူ့မကောင်းကြောင်းပြောတဲ့သူက ငါ့ရန်သူနော်’
‘အေးပါ . . . မင်းက မွန်နေတော့
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မကောင်းမြင်မလဲ . .
ငါကတော့ ငါ့သူငယ်ချင်း ဒီလိုမျိုး စိတ်ဓာတ်ကျ
အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေက
သူ့ကြောင့်လို့ပဲ ပြောချင်တယ် . .
ဒါပေမယ့် မင်းမကြိုက်ရင် ငါမပြောတော့ဘူး
ငါတို့မိသားစုက ရွှေလုပ်ငန်းလုပ်တာလေ
မိုးကုတ်သွားတဲ့လမ်းက နွယ်ရုံဘက်မှာ၊ ရွှေတွင်း
ဆင်းတော့ ကြီးကြပ်အလုပ်သမားလိုနေတယ်။
မင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင်
ဒီမိုးမကျခင် တစ်ရာသီလောက်
ရွှေတွင်းမှာလာနေပါလား . .
တောထဲတော့ တောထဲပဲ
အစားအသောက်တော့ နည်းနည်းဆင်းရဲမယ်
မင်းလုပ်မယ်ဆို မင်းကို
အလုပ်သမားကြီးကြပ်နေရာထားပြီး
ငါက ဒီဘက်မှာ တခြားလုပ်လို့ရတာပေါ့။
မိန်းမကလည်းယူခါနီးဆိုတော့ စုရဆောင်းရဦးမှာ
ဟဲ . . ဟဲ . . .’

ကျွန်တော် ညီညီအောင်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးမိပါတယ်။ ဒီကောင်
ကတော့လေ စကားကောင်းပြောတာတောင်မှ အရွန်းကဖောက်
သေးတယ်။

‘အင်း . . . လိုက်မယ်’

‘ဒါဆိုလည်း မင်းအိမ်ကိုသွားပြောချည်၊
အဝတ်အစားနည်းနည်းပါးပါးထည့်ခဲ့၊

လစာလည်းမနည်းအောင်

ငါ့အဖေကိုပြောပေးမယ်’

‘ဟင့်အင်း . . . အိမ်ကိုလည်းပြောမနေတော့ဘူး။

မဝတ်အစားကလည်း မင်းအင်္ကျီနှစ်စုံလောက်ပဲ

ငါ့ကိုပေးပါ။

လစာကလည်း ပေးချင်သလောက်ပေး

တစ်ခုပဲပြောမယ် ငါမင်းအလုပ်မှာရှိကြောင်း

ငါ့အိမ်အပါအဝင် ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောနဲ့ . . . ’

‘ဟ. . . ကောင် မိုးဈာန်

မင်း . . . လူသတ်ပြီး ဝရမ်းပြေးလာတာတော့ .

မဟုတ်ပါဘူးနော် . . .

အေးလေ မေးသာမေးရတာ

ကြွက်တောင်သတ်ရဲမယ့်သတ္တိမျိုးလည်း

မင်းမှာမရှိပါဘူး . . . ငါ့ထိုက်နဲ့ငါ့ကံပေါ့

မင်းကိုချစ်လို့ မင်းဆန္ဒအတိုင်းလိုက်လျော့ပါ့မယ်

နော် . . . ကျေနပ်လားဟေ့ရောင်’

ကျွန်တော် ရယ်မောနေရင်း ညီညီအောင်ပခုံးကိုဆွဲပြီး တင်း
တင်းကျပ်ကျပ်ဖက်လိုက်ပါတယ်။

‘ငါက ဝရမ်းပြေးလိုပါပဲညီညီရယ် . . .

ငါ့ရင်ထဲကချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးစံတွေက
ထောင်သွင်း အကျဉ်းချဖို့ ကြိုးစားနေကြလို့ပါ။
ငါ့ကို နားလည်ပေးပါသူငယ်ချင်း'

ညီညီအောင်က ကျွန်တော့်ကိုပြန်ဖက်ရင်း ခေါင်းကို အထပ်
ထပ်အခါခါ ညိတ်လိုက်ပါတယ်။

'အေးပါသူငယ်ချင်းရာ . .
ငါတတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါမယ်'

x x x

ကျောက်ဆောင်ကျောက်သားတွေ များပြားလှတဲ့ တောင်
ကြားတွေမှာ စီးဆင်းနေတဲ့ သံပရာချောင်း . . . လူသားတွေရဲ့
လောဘတရားကြောင့် သဘာဝအလှတရားတွေဟာ ညိုပျစ်ပျစ်ပုပ်
အဲ့အဲ့မြင်ကွင်းတွေသာ ထင်ကျန်ရစ်။

ရွှေတူးသမားတွေရဲ့ ဘဝကြမ်းကြမ်းကို ကျွန်တော်ခံစားရင်း
အနာဂတ်မရှိတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ကျွန်တော် ပစ်စလက်ခတ် တည်ရှိ
နေခဲ့။ ထောင်ထမင်းဟင်းနဲ့မခြားတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားတို့ရဲ့ ထမင်း
ပိုင်းကို ကျွန်တော် မထူးဆန်းတော့။ ဆန်အရက်ကြမ်းနဲ့ ထန်းချည်
ခါးအပြင် ရွှေသမားတွေ ငှက်ဖျားရောဂါနဲ့ ကိုယ်လက်နာကျင်မှုများ
ကို အကြမ်းခံနိုင်ဖို့က မူးယစ်ဆေးဝါးပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်
တော်ရဲ့နာကျင်နေတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ဘဝကို ထုံဆေးတစ်မျိုးလို ခဏခဏ

ဖြေဖျောက်ပေးနိုင်မယ့် မူးယစ်ဆေးဝါးတချို့နဲ့ ဘဝကိုရှင်သန်။

ညီညီအောင်ကတော့ နှစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်လတစ်ခါ ရွှေတွင်းကို ရိက္ခာပို့ရင်း ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က . . ကိုယ့်နှလုံးသားကိစ္စကိုသာ ဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဖြစ်ဘဲ နာကျင်ကြေကွဲတတ်ပေမယ့် ညီညီအောင်တို့အလုပ်ကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်တာမို့ ညီညီအောင်တို့တစ်မိသားစုလုံးက သားအရင်းပမာ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ချစ်ခင်ကြပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ဆောင်း တစ်နှစ်ကုန်ပြီး တစ်မိုးသစ်တော့ ရွှေတွင်းလုပ်ကွက်တွေ မိုးကြောင့် ခဏနားတဲ့ရာသီရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်မပြန်ချင်။ မြို့ဆိုသောအရာကို ကျွန်တော်မပျော်တော့ပါ။ အတိတ်ဆီမှ ဒဏ်ရာများကိုလည်း အသစ်မဖြစ်ချင်။ အလုပ်သမားတွေအားလုံးပြန်တဲ့အထိ ကျွန်တော်မပြန်ဘဲ ရွာထဲမှာသာ ယေဘာင်ချာချာကျန်ရစ်။ ကျွန်တော်နှစ်သက်သော မူးယစ်ဆေးဝါးတချို့နဲ့ ကျွန်တော် ဟန်ကျပန်ကျလေ။ ညီညီအောင်က . .

‘မင်း . . ဒီလောက်ဆို

စိတ်တည်ငြိမ်သင့်ပြီမိုးဈာန် . .

ရွှေတွင်း နောက်ရာသီမှ မင်းဆက်လုပ်ချင်လည်း ရတယ်။ မင်းလစာတွေထဲကနေ ငါ

အစုရှယ်ယာတွေထည့်ပေးထားတယ်။

မင်းအမေနဲ့အဖေကို ပြန်ကန်တော့ချေပါဦးလား’

ကျွန်တော် ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါပါတယ်။

‘ဟင့်အင်း . . ညီညီအောင်

ငါမပြန်ဘူး’

ညီညီအောင်က သက်ပြင်းရှည်တချို့ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း

‘ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်မပျော့စမ်းပါနဲ့ကွာ၊

မင်းဥစ္စာက လိုတာထက်ပိုနေသလိုပဲ'

ကျွန်တော် ဘာမှမပြော။ ဒီမှာနေတဲ့ခြောက်လအတွင်းမှာ ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိဘဲနေပါ့မလား။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သလို၊ နေချင်သလိုနေလို့မရနိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုမှာ မနေဘဲ အဆင်ပြေစိတ်သက်သာရာမှာနေမိခြင်းက ကျွန်တော့်အပြစ်လား။ ဖေဖေနဲ့ မေမေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော်တွေးမိပါရဲ့။ ဖေဖေမှာ မေမေရှိတယ်။ မေမေမှာ ဖေဖေရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာသာ . . . ။ စိတ်ရဲ့ အတွင်းတစ်နေရာကနေ တိုးတိုးလေးလှိုက်သံထွက်လာပါတယ်။ သူမရော . . ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။

ဒါပေမယ့် အတွေးတချို့သာ အပြင်လောကကို ထွက်ပြေးသော်လည်း ကျွန်တော်ကဖြင့် ဤရွာမှမရွေး။

x x x

ကျွန်တော် အလုပ်လုပ်တဲ့ ရွှေတွင်းလုပ်ကွက်က မန္တလေးမှ
မိုးကုတ်မြို့သို့သွားရာလမ်း၊ လိပ်ကျရွာမှ အတွင်းပိုင်းကိုရောက်လာ
ပါတယ်။ ညီညီအောင်ရဲ့ အဖေကိုယ်တိုင်လာပြီး တွင်းသစ်ကို စီစဉ်
ပြီး . .

‘ငါ့တူ . . . မိုးဈာန်
မင်းက သားညီညီအောင်တို့နဲ့မခြား
နေထိုင်လုပ်ကိုင်နေတော့ အန်ကယ်မှာ
အလုပ်အတွက် မိုးဈာန်ရှိသမျှ
စိတ်ချနေခဲ့ရတယ်။ အလုပ်သမားတွေက
မင်းကို တော်တော်ချစ်ကြတယ်။
မင်းအုပ်ချုပ်ပုံကလည်း ကောင်းတာကိုး။

ဒီတွင်းသစ်မှာ
 မင်းရဲ့လခတွေစုထားတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့
 အန်ကယ် မင်းကိုပေးတဲ့ဘောက်ဆူးပေါင်းပြီး
 ရှယ်ယာ ၁၀ချိုး ၁ချိုးထည့်ထားတယ်။
 အောင်ရင်လည်းမင်းကံပေါ့မိုးချာန်
 အလုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပါလို့ ပြောဖို့မလိုပါဘူး။
 ဒီတွင်းကို မင်းလက်အပ်ခဲ့ပြီ
 မင်းက တွင်းပိုင်ဖြစ်သွားပြီမိုးချာန်
 အဲ့ဒါတော့ သိထားပါ . . '

ကျွန်တော်ကတော့ အန်ကယ်ကို ဘာမှပြောစရာမရှိ။ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ဖို့ဆိုတာထက် ကျွန်တော်စားနေရသောထမင်းအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေဖို့ပါ။ အလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်တဲ့ပုံစံကတော့ ကျွန်တော့်မှာ အတွေ့အကြုံများများရှိလှတာလည်းမဟုတ်။ ယံယံရဲ့ ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်မှာ ယံယံက ဝန်ထမ်းအားလုံးကို ဆွေမျိုးမောင်နှမတွေလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းအုပ်ချုပ်နည်းပါပဲ။ ဘာသာရေးနေ့ရက်များမှာလည်း သူတို့တတွေအတွက် အချိန်ပေးထားတာ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခိုကပ်ဘဲ အလှည့်ကျတာဝန်ယူတာ။ တစ်ဦးကျန်းမာရေးကို တစ်ဦးက နွေးနွေးထွေးထွေး ဂရုစိုက်တာ။ ဒီလိုမျိုးအတိုင်း အုပ်ချုပ်နေထိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

ယံယံနဲ့နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံချိန်က မှာတဲ့စကားတချို့ကို နားထဲကမထွက်။

'မိမိကြောင့် သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်နှလုံးကို
 မညှိုးနွမ်းပါစေနဲ့ . . နောက်ပြီး
 မိုးချာန်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ

မပြည့်စုံနိုင်သေးခင်မှာ သူတစ်ပါးရဲ့ဆန္ဒကို
တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လျောပြီး
လက်ရှိအလုပ်အပေါ်
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ
ယံယံပြောသမျှနဲ့ ကျွန်တော် ရပ်တည်နေဆဲပါယံယံ။
x x x

တွင်းပြိုတဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ပါပဲ။
မိုးနှစ်ရက်ရွာထားလို့ မြေနည်းနည်းအိနေတယ်လို့ သတိပေးတဲ့ကြား
က ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်သမားထဲက နှစ်ယောက်က စိတ်ရဲနေကြ
တယ်။ မနေ့ကရတဲ့ မြေသားထဲမှာ ရွှေပေါက်ခဲလေးတွေမြင်တွေ့နေ
ရပြီမို့ အလုပ်သမားအားလုံးလည်း တက်ကြွနေကြတာပေါ့။

နားထဲမှာ ရေမော်တာမူတ်သံ တတုန်းတုန်းက အသံပြောင်း
ပြီး ပိုကျယ်လာ။ မြေလျောကျတဲ့ ခပ်အုပ်အုပ်အသံပဲကြားရ။ ကျွန်
တော်သိသိချင်း တွင်းဘက်ကို စိုးရိမ်တကြီးသွားခဲ့ပါတယ်။

အပေါ်ကရေဆွဲအလုပ်သမားတစ်ယောက်က

‘ဆရာမိုး . . . တွင်းထဲမှာ

အောင်မင်းနဲ့ မိုးစီ’

ကျွန်တော် ပြာတောက်သွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ ဘေးတွင်း
တွေကို အကြောင်းကြား။ ရွာထဲကို ဆေးဆရာအခေါ်လွှတ်။ မြေကို

အမြန်တူးယက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆွဲထုတ်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တွင်းကသိပ်မနက်ပေမယ့် မြေပျော့သားဖြစ်တာမို့ သူတို့ အောက်စီလျင်ပြတ်ပြီး . . . ဘုရား . . . ဘုရား ကျွန်တော် ဆက် မတွေးနိုင်ဘဲ တွင်းတူးရာမှာ ကိုယ်တိုင်ဝင်ယက်မိနေပါတယ်။

‘ဆရာမိုး . . . ဖယ်ပါဗျာ. .

ဒါက ကျွန်တော်တို့လုပ်နေကြပါ

ဆရာမိုးကြောင့် အချိန်ပိုကြာနေလိမ့်မယ် . .

စိတ်အေးအေးထားပါ. .’

ကျွန်တော့်ကိုအားလုံးက ဝိုင်းပြီးဆွဲထားရပါတယ်။ နှစ်နာရီ လောက်အကြာမှာ ဖိုးစီ ပြီးတော့ အောင်မင်း . . . ။ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ငွေ့ငွေ့ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကို ဇရပ်ကွင်းဆေးရုံဆီသို့။

ဆေးရုံအထိ ကြက်ခြေနီရှေးဦးသူနာပြုနည်းနဲ့ အသက်ရှူ နိုင်အောင်ပြုစုရင်း ဆေးရုံအရောက်မှာတော့ အောင်မင်း အသက် မရှူတော့ပါ။

ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ အသည်းနှလုံးတွေများ ပြုတ်ထွက် သွားပြီလားမသိ။ အောင်မင်းဆိုတာ ကျွန်တော့်ထက် အနည်းငယ် အသက်ကြီးပြီး ကလေးနှစ်ယောက်အဖေ။ သူ့မိန်းမက အလုပ်သမား တွေအတွက် ထမင်းချက်။ အောင်မင်းရဲ့မိန်းမ‘မအိ’က ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်ရှာလေပေါ့ . . . ။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဖြေ မဆည်နိုင်။ လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာစိတ် များသာ တဖွားဖွားဖြစ်နေတော့တယ်။

x x x

အောင်မင်းဆုံးပြီးနောက်ပိုင်း တွင်းပြန်စချိန်ကစလို့ ကျွန်
တော် မူးယစ်ဆေးဝါးအားလုံးကို ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အောင်မင်းရဲ့
ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အခြားတွင်းသားတွေရဲ့ ကလေးတွေကို စိတ်
ပြေလက်ပျောက် ကျွန်တော်စာသင်ပေးနေရင်းက ကွင်းသုံးဆယ်ရွာ
ကလေးမှာ စာပေသင်ကြားမှုနည်းပါးနေတာမို့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညနေ
ပိုင်းစာသင်ပိုင်းလေးဟာ စည်ကားသထက် စည်ကားလာပါတော့
တယ်။ နေ့ခင်းတွေမှာ တွင်းကြီးကြပ်၊ ညနေစာသင်၊ ဆရာ တစ်
ယောက်ဖြစ်လာပြီမို့ ကလေးတွေစံပြဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်
ခြင်နေထိုင်ရင်း ကျွန်တော်က ကွင်းသုံးဆယ်ရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်
လာခဲ့ပါတယ်။ ညီညီအောင်တို့နဲ့ ရှယ်ယာရွှေတွင်းကလည်း ရွှေကြော
ပေါက်ခဲ့တာမို့ ကျွန်တော်က အလိုလိုနေရင်း ငွေပိုင်၊ ကြေးပိုင်၊ မြေပိုင်

ဖြစ်လာခဲ့ရပါတယ်။

ကွင်းသုံးဆယ်နဲ့ အနီးအနားကရွာစပ်က ကလေးငယ်လေးတွေကို စာသင်ရင်း ကျောင်းသားများလာတာမို့ ကျောင်းငယ်လေးတစ်ကျောင်းကို ကျေးရွာဘုန်းကြီးနဲ့ပေါင်းပြီး စာသင်ကျောင်းထောင်ခဲ့ပါတယ်။

၁၀၀%ကော်မီဆိုင်လေးကို မမေ့သေးတဲ့ကျွန်တော်က ကျောင်းနာမည်ကို 'ရာပြည့် စာသင်ကျောင်း'လို့ အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာမိုးနဲ့ ရာပြည့်စာသင်ကျောင်းပေါ့ဗျာ။

ညီညီအောင်ကတော့ . .

'မိုးဈာန်. . ငါ မင်းကိုဒီခေါ်လာတာ
ဒီရွာကလူတွေကို စောင့်ရှောက်ကယ်တင်ဖို့
နတ်သိကြားတွေကများ ငါ့ကို
ခိုင်းစေလိုက်လေသလားကွာ' လို့ပဲ

တဖွဖွပြောနေလေရဲ့။

x x x

ဒီတစ်မိုးမှာတော့ အိမ်ပြန်သင့်ပြီလို့ ညီညီအောင်က ဇွတ်တိုက်တွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်မရောက်တာ သုံးနှစ်ကျော်လေးနှစ်ထဲရောက်ပြီ။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စပြုတဲ့ ကျွန်တော်၊ အမေနဲ့ အဖေကို အကျိုးရယ် အကြောင်းရယ်ပြောသင့်မှန်းလည်း သိနေပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ယံယုံကိုလည်း ရိုးသားစွာ သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ယံယုံအတွက် ကျွန်တော် တို့တွင်းကရတဲ့ ရွှေကို ပန်းတိမ်ဆိုင်မှာ လက်စွပ်တစ်ကွင်း စိတ်တိုင်း ကျပုံစံအပ်နှံပြီး ဒီလက်စွပ်ကလေးက ယံယုံအတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖြူစင်သောချစ်ခြင်းလက်ဆောင်ပါ။

ယံယုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဘယ်လိုဆန္ဒမျိုးမှ ရှိမနေပါဘူး။ အချိန်တန်ရင် ကွင်းသုံးဆယ်က ရာပြည့်စာသင်ကျောင်းလေးကိုပဲ ကျွန်တော်ပြန်လာမှာပါ။ ကွင်းသုံးဆယ်ရွာက ကလေးငယ်တွေရဲ့ 'ဆရာမိုး'ဆိုတဲ့ဘဝကို ကျွန်တော် နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်နေပါပြီ။

x x x

အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဖေဖေနဲ့မေမေက ဝမ်းသာယုံ့က
လွဲပြီး သိပ်ပြီးအံ့ဩ ထူးဆန်းမနေပါ။ စသွားကတည်းက ညီညီအောင်
အဖေက ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အမြဲသတင်းပို့နေသတဲ့လေ။
ကျွန်တော်လည်း အထူးအထွေပြောမနေတော့ပါဘူး။ ညီညီအောင်ကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ပြောတာကလွဲပြီးပေါ့။

x x x

ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်လာတော့ ကားစထွက်ကတည်းက ကျွန်
တော့်ရင်တွေ ခုန်နေပါတယ်။ အော် တည်ငြိမ်ပြီလို့ထင်ထားတဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ လက်တွေ့မှာ ခံနိုင်ရည်နည်းနေဆဲပါပဲ။ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင်
ကျော်ပြီး လမ်းမှာ ခဏရပ်စဉ်းစားမိသေး။ ကျွန်တော်သွားရမှာလား။
ဒါဟာ ယံယုံဆီကို တတိယအကြိမ်မြောက်သွားခြင်း။ ဒါပေမယ့် ကျွန်
တော့်ရဲ့ဦးတည်ရာဘဝလမ်းကို ကျွန်တော်သိခဲ့ပြီပဲ။ ကျွန်တော့်ရဲ့
ရာပြည့်စာသင်ကျောင်းကလေးနဲ့ အားငယ်နေမယ့် တွင်းသားတွေရဲ့
ကလေးငယ်လေးတွေဟာ ကျွန်တော့်ကို မျှော်နေကြမှာ။ သူတို့သာ
ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝအစစ်ဖြစ်တယ်လေ။

ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး
မောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ မိုးရာသီနံနက်ခင်းဟာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို
စိုထိုင်းအေးစက်စေခဲ့။ ဟိုးတုန်းက G.T.C ကျောင်းသားငယ်လေး

မိုးဈာန်မဟုတ်တော့ပြီလေ။

ဘဝမှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လူ့ဝတ္တရားတွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်ဟာ အရင်အတိုင်း လတ်ဆတ်နေဆဲ။ သစ်ခွပင်တွေ ပိုမိုများလာပြီး အပင်တိုင်းလိုလို ပွင့်ခဲ့နေတယ်။ ဥယျာဉ် များရဲ့ ဂရုစိုက်ကြင်နာမှုကို တစ်ခြံလုံး အပြည့်အဝရရှိနေပုံမျိုးပါပဲ။ ခြံနံရံက ခေါင်းလောင်းဝါတွေကလည်း အဆုပ်အခဲလိုက်။

ခြံထဲထိ ကားကိုမောင်းဝင်လိုက်တဲ့အခါ အိမ်ထဲက မိန်းမငယ်တစ်ယောက်ထွက်လာပါတယ်။

‘ကြယ်စင် . . .’

ကြည့်ပါဦး ဖြူစင်ရဲ့ညီမအငယ် ကြယ်စင်က စကပ်တိုဝတ်တဲ့အရွယ်မဟုတ်တော့ဘဲ အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ခဲ့ပေါ့။

‘ကြယ်စင် . . ကိုကြီးမိုးဈာန်လေ

ဘာကြောင်ကြည့် . . .’

‘ဪ . . . ကိုကြီး’

အခုမှ မှတ်မိပုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရခေါ်ပါတယ်။

ပြီးမှ

‘ယံယံကို လာမေးတာလား’

‘ဟင် . . ဘာမေးရမှာလဲ’

‘အော် . . ယံယံနေမကောင်းတာ

လာမေးတာလားလို့ပြောတာပါ။

ယံယံ အိမ်မှာမရှိဘူးကိုကြီးမိုးဈာန်

သူ့ခချမ်းသာဆေးရုံမှာ’

‘ဟင် . . . !’

ကျွန်တော် ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး -

'ကိုကြီးလိုက်သွားလိုက်ဦးမယ် ကြယ်စင်'
'ဟုတ် . . .'

ချက်ချင်းမောင်းထွက်လာခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မလာဖြစ်တဲ့
နှစ်တွေမှာ ယံယံရဲ့ကျန်းမာရေးကို သိသိချည်းနဲ့ တစ်ခါမှ ကျွန်တော်
ထည့်မတွက်မိ။

'ကျွန်တော်က အမြဲတမ်း အသုံးမကျတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါယံယံရယ် . . .'

x x x

“ Emergency ”

အရေးပေါ်အခန်းထဲမှာ အောက်စီဂျင်ခွက် မျက်နှာမှာအုပ်လျက်သား၊ ဖြူဖျော့သောမျက်နှာနဲ့ ရှည်လျားသောအညိုရောင်ဆံ နွယ်များ။ အသက်အရွယ်အရ ကျသင့်သောအရေးအကြောင်းတို့ မမြင်ရဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဖျော့တော့စွာ။ ယံယံဘေးမှာ ယံယံလက်ဖမိုးလေးကို တယုတယဆုပ်ကိုင်ပြီး ယံယံ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေတဲ့ဦးငယ်။

ကျွန်တော် အသံကြမ်းကြမ်းမထွက်အောင် ခြေကိုဖွနင်းရင်း ဦးငယ်နားကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။ ဦးငယ် ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး . .

'မိုးဈာန်'
'ဟုတ် ဦးငယ်'

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသံကြောင့် ယံယံ လူးလွန်လာ
ပါတယ်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး

'မိုးဈာန်'

နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေလှုပ်သွားတာမို့ ကျွန်တော့်ကို ယံယံ
ခေါ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ အားယူပြီး ခုတင်ပေါ်က ကုန်းထ
ဖို့ ယံယံကြိုးစား။ ဦးငယ်က

'ပီယံ . . အရမ်းမထနဲ့လေ

ကိုငယ်ထူပေးမယ်

နောက်ကခေါင်းအုံးလေးခုပေးမယ်နော်'

ငှားထားပုံရတဲ့ စပယ်ရှယ်နုနုမလေးရဲ့အကူအညီနဲ့ ယံယံ
ထထိုင်ပါတယ်။

ဘုရားသခင် . . . ကျွန်တော် ယံယံနားက ဘယ်လောက်
ကြာအောင်ထွက်သွားမိတာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
လာလာပြီး ယံယံကို ဒုက္ခပေးမိသူလား။

အခန်းထဲကို ဦးလေးသိန်းကစ စတီးချိုင့်လေးဆွဲပြီးဝင်လာ
ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမြင်တော့

'မင်းလာပြီလားကောင်လေး

မင်းကို ပီယံက စောင့်နေတာ'

ချိုင့်ကို စားပွဲပေါ်တင်ရင်းပြောပါတယ်။ ကျွန်တော် ယံယံ
ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းညိတ်ပြပါ
တယ်။ ချိုင့်မှာပါလာတဲ့ ကြက်ပေါင်းရည်တချို့ကို နုနစ်မလေးက
နှာခေါင်းပိုက်ကတစ်ဆင့် အစာအိမ်ကိုဆေးထိုးပိုက်နဲ့သွင်းနေပါ
တယ်။

ကျွန်တော်ပြောရမယ့်စကားတွေက ဘာတွေပါလိမ့်။ ကျွန်
တော် ဘာလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော်ဟာ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
မင်သက်နေမိ။ ဒါပေမယ့် ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မီးတောင်ပေါက်ကွဲ
သလို ဝုန်းဒိုင်းကျဲလို့။

ယံယံက ကျွန်တော့်ကို လက်လှမ်းတာမို့ ခေါင်းအုံးနောက်
ကနေ ယံယံကို ကျွန်တော်သိုင်းဖက်လိုက်ပါတယ်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ ဝါ
ဂွမ်းနဲ့ပြုလုပ်ထားတဲ့ အရုပ်တစ်ရုပ်လို ပေါ့လျှ၊ ပါးလှပဲ။ ဦးငယ်ရဲ့လက်
ကိုလည်း ယံယံ မလွှတ်တမ်းကိုင်ထားဆဲ။

ဦးလေးသိန်းကိုယံယံက အမူအရာတစ်ခုပြတဲ့အခါ ဦးလေး
သိန်းက ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ပေးပါတယ်။ စာအုပ်
အဖုံးက သားရေသားနဲ့ချုပ်ထားပြီး သားရေအနက်ရောင်ပေါ်မှာ
ရွှေရောင်ကြယ်လေးတစ်ပွင့်။ စာအုပ်ရဲ့တံဆိပ်အမှတ်အသားဖြစ်ပေ
မယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ ယောင်ယမ်းပြီး
ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်အိတ်ကပ်ထဲက လက်စွပ်ဘူးလေးကို စမ်းသပ်မိ။
ယံယံကို လက်စွပ်ပြချင်ပေမယ့် သူမခမျာ အနည်းငယ်လှုပ်ရှားဖို့
တောင် အားယူနေရတာမို့ လက်ကို အသာပြန်ရုတ်ပြီး ယံယံကိုပဲ
အာရုံစိုက်ထားမိပါတယ်။

ယံယံအိပ်မောကျချိန်မှာ ဦးငယ်နဲ့ကျွန်တော် ဆေးရုံဝရန်
တာမှာ စကားအနည်းငယ်ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်
ထွက်ဖို့ကိုမလိုလား။ ယံယံကို မျက်စိအောက်မှာပဲကြည့်နေချင်မိပါ
တယ်။ ဦးငယ်က -

‘ကိုယ့်ဇနီးအပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက
ပီယံနဲ့ ကိုယ့်ကို အမြဲစွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့ကြတယ်။
ဒါပေမယ့် ပီယံက အဲလိုမိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။
ကိုယ်နဲ့ချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့်

ကိုယ်နဲ့ပြန်တွေ့ချိန်မှာ အစ်ကို ညီမဆက်ဆံရေး
 မျိုးထက် သူ လုံးဝစည်းမကျော်ဘူး။
 တောင်ငူမှာ ကိုယ့်လုပ်ငန်းလွဲချော်မှုတစ်ခုကြောင့်
 ကိုယ် အစိုးရကို ငွေလျော်ရတယ်။
 အဲဒီအချိန်မှာ ပီယံက ကိုယ့်ကို ငွေရော၊
 စိတ်ခွန်အားရော အပြည့်အဝကူညီခဲ့ပြီး
 ကိုယ့်မိသားစု ဟန်မပျက်နေနိုင်အောင်
 နောက်ပိုင်းကနေ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။
 အဲလိုစောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့အချိန်မှာ
 ပီယံမှာ လက်ထပ်ဖို့ရွေးချယ်ထားတဲ့သူရှိနေပြီ။
 သူနဲ့ ဘန်ကောက်မှာကျောင်းအတူတက်ခဲ့တဲ့
 class mate ပဲ။ သူက ကိုယ့်ကိုကူညီတဲ့အတွက်
 အထင်လွဲတယ်။
 ကိုယ့်အမျိုးသမီးက မြှောက်ပေးတယ်။
 ကိုယ့်ရဲ့ကိစ္စတွေလည်းပြီးဆုံးရော အဲဒီလူက
 ပီယံနားမှာမရှိတော့ဘူး။ ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမ
 တစ်ယောက်လို စွပ်စွဲပြောဆိုပြီး
 နောက်ထပ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့
 လက်ထပ်သွားတယ်။
 ပီယံကို ကိုယ်လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖူးပါတယ်။
 သူမက လုံးဝလက်မခံဘူး . . .
 အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ မေတ္တာရှိနိုင်မယ်လို့
 ပြတ်ပြတ်သားသားပြောခဲ့တယ်။
 သူမနဲ့လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ထားတဲ့လူက
 ဘန်ကောက်မှာကတည်းက ပီယံနဲ့

တစ်ခန်းတည်း သဘောတူနေထိုင်ခဲ့ကြတာ။
 ပီယံကလည်း ငယ်သေးတော့
 မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ဘူးလေ။
 အဲဒီလူကတော့ ပီယံချိုဟာ
 ယောကျ်ားပေါင်းများစွာနဲ့ အိပ်ဖူးသလို
 သတင်းစုံလွင့်တတ်တယ်။ တကယ်တော့
 ပီယံဟာ ရွံ့နွံ့တွေထဲကနေ တိုးထွက်ဖူးပွင့်လာတဲ့
 ပဒုမ္မာကြာပန်းလိုမျိုးပဲ . . .
 သိပ်ဖြူစင်၊ ရိုးသား၊ ထက်မြက်တယ်။
 ညစ်နွမ်းတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်
 သူ့ရဲ့ ဖြူစင်မှုတွေဟာ အရိပ်ဆိုးထင်နေရတာ. . .’

ဦးငယ်ပြောတာကို ကျွန်တော်နားလည်လက်ခံမိပါတယ်။
 အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ၊ ယံယံက ဒီလိုမိန်းကလေး
 ပဲ။ ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့ကရော . . ။ ယံယံဘာလို့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက
 ပဟေဠိများ လည်ချောင်းဝမရောက်ခင်မှာဘဲ ပျောက်ဆုံးသွားတယ်။
 ယံယံပေးထားတဲ့ အနက်ရောင်သားရေဖုံးပေါ်မှာ ကြယ်ပွင့်လေးပါ
 တဲ့စာအုပ်။

ကျွန်တော် စာအုပ်ဆီလက်လှမ်းလိုက်ချိန်မှာ ယံယံ တစ်
 ချက်လူးလွန်ပြီး နိုးထလာပါတယ်။

‘ကိုငယ် . . .’

ယံယံခေါ်သံကြောင့် ဦးငယ်လည်း ပြေးလာပါတယ်။

‘ရေ . . .’

နပ်စ်မလေးက ဝါဂွမ်းကို ရေဆွတ်ပြီး ယံယံရဲ့ပါးစပ်ထဲကို
 တစ်ပေါက်ချင်းချပေးပါတယ်။ သူ့မရဲ့ဆံပင်ရှည်များကို ဖြီးပေးဖို့
 လက်ဟန်ပြုလို့ ဆရာမလေးက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ရှင်းလင်းပေးနေ။

ယံယံကိုကျွန်တော် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ လိုက်ကြည့်နေမိ
တယ်။ ယံယံမျက်နှာကပြုံးယောင်သန်းနေသလိုပဲလို့ထင်မိ။ မျက်
တောင်လေးပင့်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ခဏမှာ 'ဒိန်း
ခနဲ' ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ မြည်ဟီး . . .

သူမအားယူပြီး စကားကို တစ်လုံးချင်းပြောပါတယ်။ အခန်း
ထဲမှာရှိတဲ့လူတွေအားလုံးကို တစ်ယောက်ချင်းစီကို သူမလိုက်ကြည့်
ပြီး . . .

'ပီယံ တာဝန်ကျေပါတယ်နော်
အားလုံးပြီးပြီ'

သူမရဲ့စကားလုံးကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားနေဆဲမှာ . . .
သူမ မျက်လုံးလေးမှိတ်ချ ချောင်းသံလိုလို ခပ်ပျော့ပျော့အသံတစ်ခု၊
နပ်စ်မလေး ပျာယာခတ်သွားတယ်။ ဘဲသံများ ဆူညံ၊ အနား
မှာရှိသော နှလုံးခုန်များရဲ့ တတိတီမြည်သံများ၊ ဆရာဝန်တချို့ရဲ့
ပြေးလွှားသံများ၊ ဦးငယ်ရဲ့ သွေးရှူးသွေးတမ်းရေရွတ်သံ။

'ပီယံ . . . ပီယံ . . .
ညီမလေး . . . ပီယံ . . . ပီယံ . . .'

ကျွန်တော်ကတော့ သက်ရှိကျောက်ရုပ်။ ယံယံကတော့
သက်မဲ့ရုပ်ကြွင်း။

x x x

ယံယံရဲ့ဈာပနက လှလှပပ။ ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့လုံး အုတ်
အုတ်ကျက်ကျက်။ မြို့ဦးကျောင်းမှ ဆရာတော်ကြီးနှင့် သံဃာများ။
ကက်သလစ်ဘုန်းတော်ကြီးသင်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဖာသာ
ဒေးဗစ်နဲ့ ဘရာသာငယ်များ၊ ရေငံသီလရှင်တိုက်မှ သီလရှင်များ၊
ကော်ဖီခြံပိုင်ရှင်၊ ပန်းလုပ်ငန်းရှင်များ၊ ၁၀၀%ကော်ဖီဆိုင်ဝန်ထမ်း
များနဲ့ အိမ်တွင်းအလုပ်သမားများ၊ ယံယံကို ချစ်ခင်လေးစားကြသော
ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ မိတ်ဆွေများ . . .

ယံယံက မကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်လို့ ဘယ်လိုလူတွေ
က ပြောခဲ့ကြပါလိမ့်။ ကြည့်ပါဦး တစ်မြို့လုံးနီးပါးရဲ့ ချစ်ခင်မှုကို
ဘယ်အချိန်ကတည်းက ယံယံရခဲ့တာလဲ။

ယံယံရဲ့အသက်ရှင်စဉ်ကာလတစ်လျှောက်မှာ သူများတွေ
ရဲ့ လိုအင်တွေကို ဖြည့်ဆည်း၊ လိုအပ်ချက်များကို အလိုက်သိစွာဖြည့်
ဆည်း။

‘ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ မပြည့်စုံနိုင်သေးခင်မှာ
သူတစ်ပါးရဲ့ဆန္ဒကို တတ်နိုင်သမျှဖြည့်ဆည်း
လိုက်လျော့ပြီး လက်ရှိအလုပ်ကို
အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်ပါ’

ယံယံရဲ့စကားသံကို အထပ်ထပ်ကြား။ သူတစ်ပါးရဲ့ ဆန္ဒကို
ဖြည့်ဆည်းခဲ့သော ယံယံ။ ယံယံရဲ့ဆန္ဒတွေရော ပြည့်စုံပါရဲ့လား။

ယံယံရဲ့ဆန္ဒတွေရော ပြည့်စုံပါရဲ့လားဗျာ . . . .

ကျွန်တော် ယံယံကိုပေးဖို့ လက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း မြတ်မြတ်
နိုးနိုးပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ လက်စွပ်က လင်းလက်သောကြယ်ပွင့်လေး
တစ်ပွင့်ပုံသာ . . .။ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝကို ကျွန်တော်မသိလိုက်ခင်မှာ
ပဲ ကောင်းရာလမ်းပေါ်ကို ညွှန်ပြပေးသွားတဲ့ ‘ကျွန်တော့်ရဲ့ လမ်းပြ
ကြယ်’ ‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်သောပီယံ’ ‘ကျွန်တော့်ရဲ့ နတ်သမီး’ ‘ကျွန်
တော့်ရဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်’ . . .။

ဒီပြယုဂ်တစ်ခုအဖြစ် ယံယံရဲ့လက်ခလယ်မှာ ကျွန်တော့်ရဲ့
ကြယ်လက်စွပ်လေးကို စွပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ယံယံပေးခဲ့တဲ့ စာအုပ် အနက်ရောင်လေးက ကျွန်တော့်ရဲ့
မရှင်းလင်းသေးတဲ့လမ်းကို ဆက်ပြီး လမ်းညွှန်ပြသပေးမယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။

လူသားပီသလွန်းတဲ့ သူမရဲ့ ဒဿနတွေက ကျွန်တော့်ရဲ့
သံသယမှိုင်းတွေကို ချေဖျက် လင်းလက်ပါစေလိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဒီထက်ပိုပြီးမသိချင်တော့ပါဘူးယံယံ။
ဒီထက်ပိုပြီး သိရမှာလည်း ကျွန်တော်ကြောက်နေပါတယ်။

အနက်ရောင်သားရေဖုံးစာအုပ်လေးထဲမှာ စာအုပ်တစ်ဝက်
လောက် စာမျက်နှာပေါင်းများစွာ ရေးသားချက်တွေ ပါပါတယ်။ ယံယံ
ရဲ့ရင်ဘတ်ထဲက ထပ်လာမယ့်စကားသံတွေကို ကျွန်တော် ထပ်မံသိရဲ့
မကြားရဲ့။

စာအုပ်အနက်ရောင်ကလေးကို ခပ်ထွေထွေကြည့်ရင်း ကျွန်
တော် မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ဘတ်
ကြီးတစ်ပြင်လုံးဟာ ကျောက်ဖျာချပ်ကြီးပမာ ပိတ်ကျပ်ဆို့ခဲ့။

x x x

ကျွန်တော်ဟာ အခုချိန်ထိ
ကိုယ်ဘာဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ချင်မှန်းမသိနိုင်သေးတဲ့
ခပ်တုံးတုံးကောင်ပါပဲလားယံယံရယ် . . . .

စိတ်အလျဉ်းကြောင့် လက်ထဲကစာအုပ်နက်ကလေး
ပေါင်ပေါ်ကို လွတ်အကျမှာ
ကျွန်တော် ကမန်းကတမ်းဖမ်းယူလိုက်။
အမှတ်တမဲ့မြင်လိုက်ရသော စာမျက်နှာမှ
လက်ရေးစောင်းစောင်းလေးများ . . . ။

လိုအပ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာအတွက်
 ပြင်းပြတဲ့စိတ်အာသာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
 ဖြူစင်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်ရင်
 ပေးသူနဲ့ယူသူ နှစ်ဦးစလုံး
 ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းပြီး
 ပြည့်ဝတဲ့ စိတ်အာသာပြေခြင်းတွေ
 ရရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ . .
 မိုးဈာန်သိလောက်ပြီလို့ထင်ပါတယ်။
 မိုးဈာန် . . .

ဖြူစင်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့
 လူသားတွေရဲ့ဆန္ဒကို
 ဖြည့်ဆည်းပေးတတ်တဲ့သူအဖြစ်
 နောက်ဆုံးအချိန်ထိ ဆက်လက်ရပ်တည်ပါ . . . .

ဝိယံချို

စစ်မှန်ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့်
 လင်နှင်း
 ညနေ ၄:၃၀ မိနစ်
 ၄:၁၂:၂၀၀၂(သောကြာနေ့)